Nr. 12. Kraków, dnia 31 grudnia 1932 r. Rocznik LIII.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Kraków Magistrat, Biuro Prezydjalne. Telefon 125-05.

PRENUMERATA: roczna wynosi 12 zł. (z przesyłką pocztową 14 zł.) cena jednego egzemplarza wynosi 1 zł.

Rozsprzedaż Dziennika oraz przyjmowanie zgłoszeń na prenumeratę uskutecznia Dziennik Podawczy Magistratu.

TREŚĆ NUMERU:

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

Nr. VIII. Dod. kom. 813/32/B.

OBWIESZCZENIE
Prezydenta m. Krakowa

z dnia 2 listopada 1932 r.

w sprawie dodatku komunalnego do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków.

Na mocy uchwały Rady miasta z dnia 31 sierpnia 1932 r. powziętej w myśl art. 11 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Nr. 94 Dz. U. R. P. poz. 747, a zatwierdzonej przez Urząd Wojewódzki Krakowski, decyzją z dnia 21 września 1932 r. Nr. S. F. 1—4 b) — 14/32 Gmina miasta Krakowa pobierać będzie w roku 1933 dodatek komunalny do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków w wysokości 100% opłat przy wyrobie, a 200% przy sprzedaży trunków.

Wymiar powyższego dodatku uskuteczniać będzie w myśl art. 43 wymienionej ustawy władza skarbowa powołana do wymiaru opłat, poborem zaś zajmować się będzie Kasa Skarbowa Kraków I i Kasa Skarbowa Kraków II (Podgórze).

Wymieniony dodatek winien być uiszczony równocześnie z opłatą państwową.

O tem zawiadamia się strony interesowane.

Prezydent miasta:
Władysław Belina-Prażmowski.

Nr. II. R. 319/32.

OBWIESZCZENIE
Magistratu stoł. król. m. Krakowa

z dnia 15 grudnia 1932 r.

o poborze dodatków gminnych do państwowego podatku przemysłowego w roku 1933.

Magistrat podaje do wiadomości, że na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 29 września 1932 r. powziętej w myśl art. 8 ustawy z dn. 11/VIII. 1923 Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747 Gmina miasta Krakowa pobierać będzie w r. 1933 dodatki gminne:

a) do państwowego podatku od obrotu w dotychczasowej wysokości 25% tego podatku,

b) do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych w dotychczasowej wysokości 30% ceny tych świadectw i kart.

Do Nr. I. Najm. 375/32.

ZARZĄDZENIE
Prezydenta miasta z dnia 5 grudnia 1932 r. o poborze komornego (czynszów) od pomieszczeń i gruntów gminnych.

Na podstawie § 84 statutu miejskiego zarządzam co następuje:

§ 1.

Pobór (inkaso) komornego od pomieszczeń (mieszkań i innych lokali) w miejskich realnościach i przedmiotach czynszowych oraz czynszów za najem-dzierżawę

gruntów gminnych uskuteczniać będzie Kancelarja rachunkowa Zakładu czyszczenia miasta, poniżej w skróceniu „Kancelarję“ zwana, — na podstawie wykazów, dostarczonych przez I. i IV. Wydział Magtu dla każdego najemcy (dzierżawcy) z osobna.

§ 2.

Organa Kancelarji pobierać będą tak bieżące jakoteż zaległe komorne (czynsze), te ostatnie zaś wraz z ustawowemi odsetkami zwłoki.

§ 3.

Organa Kancelarji pobierać będą komorne (czynsze) w mieszkaniu (lokalu) lokatora (najemcy, dzierżawcy) względnie osób, zalegających z komornem (czynszem), chociażby w tym ostatnim przypadku stosunek najmu (dzierżawy) został już rozwiązany.

§ 4.

Organa Kancelarji powinny zawsze żądać całej należytości; mają jednak przyjmować każdą kwotę, którą lokator (najemca, dzierżawca) w danej chwili godzi się zapłacić na pokrycie owej należytości.

§ 5.

Organa Kancelarji mają płacącemu wydać pokwitowania:

a) bez ograniczenia, jeżeli kwota nie przewyższa 50 złotych,

b) po dostarczeniu lub zapłacie przez lokatora (najemcę, dzierżawcę) znaczka stemplowego za 25 groszy, gdy chodzi o kwoty, przewyższające 50 złotych.

Znaczek stemplowy należy przylepić na pokwitowaniu i skasować przez przepisanie go początkowemi albo końcowemi wyrazami pisma.

W razie odmowy dostarczenia (zapłacenia) znaczka mają organy Kancelarji zatrzymać pokwitowanie w kwitarjuszu.

Wydanie pokwitowania najemcy lokalu — wyłączając mieszkania jedno- i dwuizbowe uwidoczni Kancelarja w „Wykazie poboru (inkasa) (§ 7).

§ 6.

Jeżeli lokator (najemca, dzierżawca) albo zupełnie odmawia zapłaty, albo też płaci tylko część należności, ma organ Kancelarji:

a) zwrócić mu uwagę na skutki zwłoki, w szczególności: ściągnięcie w drodze egzekucji i wypowiedzenie,

b) zapisać datę upomnienia.

Gdy lokator (najemca, dzierżawca) mimo upomnień nie płaci, doniesie Kancelarja o tem Magistratowi (Wydz. I. wzg. IV).

§ 7.

Pobrane komorne (czynsze) wnosić będzie Kancelarja do Gł. Kasy miejskiej równocześnie z odsyłaniem gotówki, uzyskanej z innych tytułów. Komorne (czynsze) ma być zarachowane na właściwe konto w funduszu miejskim na podstawie „Wykazu poboru (inkasa) czynszów“ sporządzonego w 3-ch egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla Gł. Kasy miejskiej, drugi dla Administratora dotyczących realności, a 3-ci pozostaje w Kancelarji.

§ 8.

Organy Kancelarji otrzymywać będą prowizję w wysokości 1% (jeden od sta) sumy wniesionego do Gł. Kasy miejskiej komornego (czynszów).

Prowizję tę wypłacać będzie Gł. Kasa miejska z funduszu miejskiego co miesiąc na podstawie sprawdzonych wykazów Kancelarji.

§ 9.

Niniejsze zarządzenie nie uchyla możności przyjmowania komornego (czynszów) wprost przez Kasę miejską w dotychczasowy sposób, jeżeli strona tą drogę wybierze.

§ 10.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 5 grudnia 1932 r.

Prezydent miasta:
w z. *Dr. Duch* wr.

Nr. Prez. Tj. org. Mgtu 228/32.

OKÓLNIK Nr. 72 a.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 2 grudnia 1932 r. o inspekcji administracji miejskiej.

Na zasadzie § 84 Statutu gminnego dla miasta Krakowa zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy Biurze Prezydjalnem Magistratu tworzy się stanowisko Inspektora administracji miejskiej. Inspektor administracji miejskiej jest organem Prezydenta miasta, podległym bezpośrednio Naczelnikowi Biura Prezydjalnego.

Inspektora administracji miejskiej mianuje Prezydent miasta z grona urzędników I. kategorji o wykształceniu prawniczem.

§ 2.

Celem inspekcji jest utrzymywanie administracji miejskiej w należytej sprawności przez ulepszanie jej stanu organizacyjnego oraz zwiększanie wydajności pracy drogą doskonalenia metod działania.

§ 3.

Inspektor ma wykonywać nadzór służbowy i administracyjny nad całością administracji miejskiej tj. nad Wydziałami i Biurami Magistratu, Instytucjami, Zakładami, Przedsiębiorstwami m. itp., jako oddzielnemi komórkami administracyjnemi względnie gospodarczemi Gminy z ograniczeniami zawartemi w § 12 ustęp pierwszy.

§ 4.

Inspektor administracyjny funkcje swe sprawuje przez:

1) lustrację personalną i administracyjną poszczególnych komórek administracyjnych względnie gospodarczych,

2) udział w komisji kontrolnej powołanej do życia rozporządzeniem Prezydenta miasta z dnia 27 sierpnia 1932 r. Nr. Prez. Tj. Org. Urzęd. 28/32,

3) uczestniczenie w akcie zdawczo-odbiorczym urzędowania w wypadkach zmiany Naczelników Wydziałów, Dyrektorów Zakładów itp.,

4) wykonywanie innych czynności zleconych przez Prezydenta miasta względnie Naczelnika Biura Prezydjalnego, a łączących się z nadzorem służbowym względnie administracyjnym.

§ 5.

Inspektor ma przeprowadzać perjodycznie systematyczną i szczegółową lustrację komórki administracyjnej względnie gospodarczej.

Dokonując tej czynności Inspektor jest obowiązany sprawdzić:

a) czy organizacja odpowiada przepisom.

b) czy działalność jest należycie skoordynowana,

c) czy technika pracy jest ujednostajniona i uzgodniona,

d) jaki jest podział czynności,

e) czy formalny sposób załatwiania spraw odpowiada wymogom legalności, celowości i gospodarczości,

f) czy ściśle stosuje się obowiązujące przepisy z zakresu postępowania administracyjnego,

g) czy używa się wyłącznie druków zatwierdzonych,

h) czy pracownicy prowadzą przepisane zapiski i ewidencję,

i) czy ustawy, zbiory przepisów, okólniki, normalja przechowuje się w przejrzystym układzie i należytym porządku,

j) czy pracownicy są dokładnie zaznajomieni z ich treścią,

k) czy używane pieczęcie i napisy co do formy i treści odpowiadają przepisom,

l) jaka jest pilność, zainteresowanie, inicjatywa, sprawność, terminowość, forma zewnętrzna pracy i zachowanie się wobec stron każdego pracownika.

Spostrzeżone inowacje w zakresie uproszczenia pracy względnie jej ulepszenia ma Inspektor przeszczepiać do innych Wydziałów, Zakładów itp. i w razie potrzeby działać jako doradca i instruktor.

Dla wypełnienia wymienionych powyżej zadań, Prezydent miasta przydzieli w razie potrzeby do pomocy Inspektorowi fachowe organa techniczne.

§ 6.

Program zamierzonych lustracji na każdy kwartał ustala na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego Prezydent miasta. W razie potrzeby Prezydent miasta względnie Naczelnik Biura Prezydjalnego zlecają dokonanie lustracji poza kwartalnym programem. Lustracje doraźne przeprowadza Inspektor według własnego uznania.

Przed rozpoczęciem czynności Inspektor obowiązany jest zgłosić się u Naczelnika odnośnej komórki administracyjnej względnie gospodarczej. Naczelnik względnie jego zastępca mają prawo być obecnymi w czasie dokonywania szczegółowej lustracji, muszą zaś, jeśli tego zażąda Inspektor.

Przeprowadzenie lustracji nie powinno o ile możności, przeszkadzać normalnemu tokowi pracy.

§ 7.

Inspektor ma prawo wstępu i przebywania w lokalach urzędowych Magistratu oraz pomieszczeniach Zakładów i Przedsiębiorstw m., obecności przy wykonywaniu czynności, badania aktów, ksiąg, wykazów itp., które w razie potrzeby może podjąć do wglądu.

Pracownicy na zapytanie Inspektora obowiązani są udzielać wyczerpujących wyjaśnień i wtedy zwolnieni są od obowiązku zachowania tajemnicy urzędowej. Wyjątek w tym względzie stanowią jedynie mobilizacyjne sprawy wojskowe.

§ 8.

O wykryciu okoliczności wymagających wydania doraźnych zarządzeń zapobiegawczych lub wdrożenia dochodzeń porządkowych względnie dyscyplinarnych, Inspektor obowiązany jest donieść natychmiast Prezydentowi miasta za pośrednictwem Naczelnika Biura Prezydjalnego.

W razie wykrycia nieprawidłowości podpadających pod rozpoznanie Oddziału kontroli nad gospodarką gminną, ma o tem bezzwłocznie donieść Prezydentowi m. za pośrednictwem Naczelnika Biura Prezydjalnego i zawiadomić Kierownika Oddziału kontroli.

§ 9.

Po dokonaniu lustracji Inspektor ma spisać na miejscu protokół, który ma zobrazować stan faktyczny stwierdzony przez Inspektora. Protokół ten po odczytaniu ma podpisać Naczelnik wzgl. Dyrektor lustrowanej komórki, zamieszczając ewent. swoje uwagi.

Za zgodą i w obecności Naczelnika Wydziału, Dyrektora Zakładu itp. wzgl. jego zastępcy, Inspektor może przeprowadzić z personalem konferencję polustracyjną.

Do dni 30-tu od ukończenia lustracji Inspektor obowiązany jest przedłożyć Prezydentowi miasta za pośrednictwem Naczelnika Biura Prezydjalnego pisemne, zwięzłe sprawozdanie z wnioskami przy dołączeniu protokołu lustracyjnego.

§ 10.

Inspektor administracji ma prowadzić dla każdej komórki administracyjnej względnie gospodarczej osobne akta, obrazujące systematyczność dokonywanych lustracji, jakoteż stwierdzające ich stan.

Naczelnicy, Dyrektorzy mogą w Biurze Inspektora przeglądać pisemne sprawozdania z lustracji dokonanych w Wydziałach wzgl. Zakładach przez nich kierowanych. Wiadomości uzyskane należy traktować jako tajne.

Inspektor ma przechowywać akta lustracyjne jako tajne stale pod zamknięciem.

§ 11.

Wykonywanie lustracji przez Inspektora nie zmniejsza, ani też nie uchyla obowiązku nadzoru jak i odpowiedzialności służbowej Naczelników Wydziałów i Biur Magistratu oraz Dyrektorów Instytucji, Przedsiębiorstw itp.

§ 12.

Naczelnicy Wydziałów Magistratu, Dyrektorzy Instytucji, Przedsiębiorstw itp. wyjęci są co do swej osoby z pod nadzoru służbowego Inspektora.

Inspektorowi nie przysługuje prawo wydawania zarządzeń, zmierzających do usunięcia zauważonych braków i usterek. Prawo to posiada Naczelnik Wydziału wzgl. Dyrektor Instytucji itp.

Do zakresu czynności Inspektora administracji m. nie należy samoistnie rozpatrywanie spraw ściśle gospodarczych, rachunkowych, wzgl. fachowych, w szczególności zaś spraw przydzielonych rozporządzeniem Prezydenta m. z dnia 27 sierpnia 1932 Nr. Prez. Tj. Org. Urzęd. 28/32. Oddziałowi kontroli nad gospodarką miejską.

Inspektor administracji m. wyłączony jest od prowadzenia dochodzeń porządkowych i dyscyplinarnych, jakoteż od udziału w Komisji dyscyplinarnej.

§ 13.

Inspektor administracji m. ma pozostawać w ścisłym stosunku współpracy z referatem organizacyjnym Biura Prezydjalnego oraz Kierownikiem Oddziału kontroli nad gospodarką m.

§ 14.

Utworzenie stanowiska Inspektora administracji m. nie narusza w niczem istniejących praw nadzoru, a w szczególności praw nadzoru personalnego i administracyjnego, przysługującego Naczelnikowi Biura Prezydjalnego w stosunku do wszystkich pracowników Gminy.

§ 15.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 grudnia br.

OKOLNIK NR. 73.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 9 grudnia 1932 Nr. Prez. Zarz. og. 135/32 w sprawie przyznawania wszelkich wynagrodzeń dodatkowych.

I. Wynagrodzenie dodatkowe za wszelkie dodatki, remuneracje (np. bilansowe itp.), wynagrodzenia za godziny nadliczbowe dla personalu urzędniczego itp. oraz zapomogi, zaliczki, mogą być przyznawane pracownikom Magistratu, Zakładów, Przedsiębiorstw i Instytucji miejskich tylko na podstawie osobistej decyzji Prezydenta miasta powziętej na wniosek przedstawiony przez Biuro Prezydjalne.

II. Zaliczki i zapomogi dla pracowników Elektrowni miejskiej, Gazowni miejskiej, Wodociągu miejskiego i Miejskich Zakładów Ceramicznych, mogą w drodze wyjątku przyznawać resortowi wiceprezydenci na wniosek dyrektora odnośnego Zakładu.

III. Co do szczegółowego postępowania przy udzielaniu wynagrodzeń dodatkowych, obowiązują przepisy zawarte w tut. Okólnikach z dnia 10 sierpnia 1931 r. L. Prez. 9400/31, których odpisy w załączeniu przesyłam

Odpis. Załącznik.

OKÓLNIK

Prezydenta m. z dnia 10 sierpnia 1931 L. Prez. 9399/31 do wszystkich Wydziałów Magistratu, Urzędów fachowych i pomocniczych, Zakładów i Instytucyj miejskich w sprawie podań pracowników miejskich o zapomogi i remuneracje.

Celem uproszczenia urzędowania przy załatwianiu podań pracowników m. o zapomogi i remuneracje zarządzam co następuje:

1) Wszelkie podania o zapomogi i pisma urzędowe o przyznanie remuneracji dla personalu Magistratu oraz Zakładów i Instytucyj administrowanych przez Magistrat, mają być wnoszone do Dziennika podawczego Biura Prezydjalnego Magistratu.

2) Podań o zapomogi oraz pism urzędowych o przyznanie remuneracji nie należy prezentować w Dzienniku podawczym.

3) Wszelkie przyznane zapomogi oraz remuneracje mają być prowadzone w ścisłej ewidencji Biura Prezydjalnego przez odnośnego referenta i w tym celu ma być założona księga ewidencyjna udzielonych zapomóg i remuneracji, w której mają być według alfabetu zanotowane następujące daty: imię i nazwisko pracownika, charakter służbowy, tytuł udzielonej zapomogi wzgl. remuneracji, data i numer asygnaty, wysokość kwoty.

4) Zapomogi i remuneracje asygnuje Sekretarjat Prezydjalny Magistratu za książką sznurową dla zapomóg i remuneracji, na podstawie przesłanych za książką doręczeń pod nazwiskami odnośnych pracowników przez Biuro Prezydjalne decyzji prezydjalnych co do przyznanych zapomóg i remuneracji.

Książka sznurowa dla zapomóg i remuneracji ma być prowadzona analogicznie jak książka zaliczek według numeracji porządkowej, począwszy od numeru 1 od początku każdego roku kalendarzowego.

5) Po wyasygnowaniu zapomóg względnie remuneracji, Sekretarjat zwraca odnośne akta Biuru Prezydjalnemu z relacją o wykonaniu przy podaniu daty i numeru wygotowanej asygnaty celem zanotowania odnośnych dat w księdze ewidencyjnej, o której mowa wyżej pod 3), poczem Biuro Prezydjalne wyszkartuje ewent. odnośne akta jako bezprzedmiotowe po uprzedniem porozumieniu się z referentem.

Prezydent miasta:
Władysław Belina Prażmowski mp.

Odpis. Załącznik.

OKÓLNIK

Prezydenta miasta z dnia 10 sierpnia 1931 L. Prez. 9400/31 do wszystkich Wydziałów Magistratu, Urzędów fachowych i pomocniczych Zakładów i Instytucyj miejskich w sprawie postępowania przy udzielaniu zaliczek na pobory pracowników miejskich.

Celem uregulowania postępowania z podaniami pracowników m. o zaliczki na płacę, zarządzam co następuje:

1) Wszystkie podania o zaliczki na płacę personalu Magistratu oraz Zakładów i Instytucyj administrowanych

przez Magistrat mają być wnoszone do Dziennika podawczego Biura Prezydjalnego Magistratu za pośrednictwem Naczelnika (Dyrektora, Kierownika), który zaopatrzy je opinją oraz adnotacją dotyczącą wysokości poborów i obciążeń pensyjnych stwierdzonych w Miejskiej Izbie Obrachunkowej.

2) Podań o zaliczki nie należy prezentować w Dzienniku podawczym.

3) Jako termin wypłat przyznanych zaliczek ustanawia się czas od 15 do 20 każdego miesiąca.

4) Przed asygnowaniem przyznanych zaliczek referent Biura Prezydjalnego winien w krótkiej drodze (telefonicznie) poinformować się u Dyrektora Miejskiej Izby Obrachunkowej czy stan kasy w powyższym terminie pozwala na wypłatę zaliczek, przyczem Dyrektor M. Izby Obrachunkowej ma podać w przybliżeniu ogólną kwotę, jaka ma być przeznaczona na wypłatę zaliczek w danym miesiącu.

5) Biuro Prezydjalne w granicach podanej przez Miejską Izbę Obrachunkową kwoty na wypłatę zaliczek prześle odpowiednią ilość podań z przyznanemi zaliczkami Sekretarjatowi Prezydjalnemu celem asygnowania tych zaliczek za książką sznurową dla zaliczek.

Książka sznurowa zaliczek ma być prowadzona według numeracji porządkowej od 1 począwszy według bieżącego roku kalendarzowego.

6) Podania po wyasygnowaniu zaliczek Biuro Prezydjalne wyszkartuje po uprzedniem porozumieniu się z referentem.

7) Wnioski o przyznanie zaliczek i zapomóg dla personalu Miejskiej Izby Obrachunkowej przedstawia Prezydentowi miasta Dyrektor Miejskiej Izby Obrachunkowej bezpośrednio.

Prezydent miasta:

Władysław Belina Prażmowski mp.

OKÓLNIK Nr. 74.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 13 grudnia 1932 Nr. Prez. Zarz. og. 102/32 w sprawie wygotowywania list płac poborów pracowników miejskich.

W celu ułatwienia Miejskiej Izbie Obrachunkowej terminowego przeprowadzania płac przez odpowiednie rachunki budżetowe, polecam wszystkim Wydziałom, Urzędom, Biurom, Zakładom i Instytucjom miejskim, aby miesięczne listy płacy urzędników i niższych funkcjonarjuszów zestawiały w porządku kredytów budżetowych.

Nadto następujące listy, obejmujące dotychczas personal płatny z różnych paragrafów budżetu, należy rozbić na kilka list, bardziej zróżniczkowanych:

1) listę Wydziału IX. na:
listę personalu prawniczego, kancelaryjnego i woźnych biurowych
„ personalu sanitarnego z wyjątkami, jak niżej.
„ „ weterynaryjnego,
„ „ płatnego z Dz. VI. budżetu,
„ „ łaźni m. i oczyszczalni,
„ „ Żłóbka m. (osobny budżet).

2) listę Budownictwa m. Oddział A. ma:
listę personalu prawniczego, administrac. kancel. i woźnych biurowych,
„ personalu techn. biura budowli architektonicznych i konserwacji budynków,
„ personalu techn. biura policji budowlanej.

3) listę Budownictwa m. Oddział B. na:
listę personalu kancelaryjnego,
„ „ technicznego biura drogowego,
„ „ „ „ pomiarowego,
„ „ „ „ regulacji,
„ „ „ „ kanalizacji,
„ stabilizowanych robotników biura drogowego,
„ „ „ „ pomiarowego,
„ „ „ „ kanalizacji.

4) listę Zarządu Cmentarza m. na:
„ personalu cmentarnego i
„ „ Oddziału dla przyozdabiania mogił.

5) listę tercjanów na:
listę tercjanów szkół powszechnych,
„ „ Szkoły Ekonom. Handl. oraz M. Szkoły Gospod. Domowego.

Szczegółowych wyjaśnień i wskazówek udzielać będzie likwidatura płac etatowych w Miejskiej Izbie Obrachunkowej.

OKÓLNIK Nr. 75.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 20 grudnia 1932 Nr. Prez. Zarz. og. 120/32 w sprawie wysyłania przesyłek zwolnionych od opłaty pocztowej.

W ślad za tut. poleceniem z dnia 27 października br. zawartem w okólniku Nr. 59 (Dz. rozp. m. Krakowa Nr. 10/32) zarządzam co następuje:

1) w myśl postanowień zawartych w art. 23, punkt 1 c) i punkt 2 d) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 o poczcie i telegrafie oraz postanowień zawartych w rozp. Ministra Poczt i Telegr. z dnia 21 maja 1931 (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 452) punkt 3 i punkt 6 ustęp drugi (przepisy te są przytoczone w całości w cytowanym na wstępie okólniku Nr. 59), Magistrat ma prawo i obowiązek przy wysyłaniu przesyłek pocztowych, o których mowa w tych przepisach używać dwóch pieczątek, a mianowicie:

a) Sprawa urzędowa — w wykonywaniu poruczonego zakresu działania — wolna od opłaty pocztowej,

b) Sprawa urzędowa — w wykonywaniu poruczonego zakresu działania — opłatę pocztową uiści adresat.

2) W celu wykonywania powyżej podanych postanowień, referenci wszystkich Wydziałów i Biur Magistratu wygotowywując z zakresu spraw poruczonych referat, którego czystopis ma być przesłany przez pocztę, mają zamieścić na tym referacie stosowne polecenie dla Kancelarji (§ 22 Przepisów o biurowości z dnia 1 grudnia 1931 L. Prez. 11227/31). Polecenie to ma zawierać dla Kancelarji informację, że sprawa dana należy do zakresu poruczonego i że jest wolna od opłaty względnie, że opłatę uiści adresat. Kancelarja, po wygotowaniu czy-

stopisów takich spraw ma opatrzyć je odpowiednią pieczątką według polecenia znajdującego się na referacie. W razie wątpliwości lub w razie braku polecenia na referacie należy porozumieć się z referentem.

3) Gł. Kancelarja doręczycielska otrzymawszy czystopisy do wysłania zaopatrzy koperty dla odnośnych czystopisów taką pieczątką, jaka znajduje się na czystopisie. Używanie innych pieczątek zawierających klauzulę o zwolnieniu od opłaty pocztowej, względnie zaopatrywanie przez Kancelarję doręczycielską przepisanemi pieczątkami korespondencji nieoznaczonej przez Wydział daną pieczątką jest niedozwolone. Pisma takie należy wysyłać za opłatą pocztową.

4) Panowie Naczelnicy Wydziałów i Biur wydadzą potrzebne zarządzenia w celu wykonania powyższych postanowień i dopilnują ich wykonania.

5) Potrzebnych pieczątek dostarczy Ekonomat m. w tym celu należy zgłosić zapotrzebowanie odpowiedniej ilości pieczątek do Ekonomatu m.

OKÓLNIK Nr. 76.

Prezydenta miasta z dnia 20 grudnia 1932 r. Nr. Prez. R. 173/32 w sprawie patentów oficerskich.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 12 grudnia 1932 r. O. Org. VIII-3/671/32 podał do wiadomości reskrypt Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. Nr. Pers. 107/3 w sprawie patentów oficerskich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Pers. 107/3. Patenty oficerskie.

Warszawa, dnia 23 listopada 1932 r.

Do

PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu w Warszawie, P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, P. Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, P. Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, P. Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, PP. Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, PP. Dyrektorów Departamentów, Szefów Biur i Naczelników Wydziałów w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W N-rze 12 Dziennika Rozkazów Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 28/VI. 1932 r. ogłoszono, że zgodnie z postanowieniem art. 12 pragmatyki oficerskiej Biuro Personalne Ministerstwa Spraw Wojskowych przystąpiło do wydawania oficerom patentów oficerskich.

Patent może otrzymać każdy oficer, a więc zarówno będący w służbie czynnej, jak i w rezerwie, pospolitem ruszeniu, względnie w stanie spoczynku, z wyjątkiem oficerów zaliczonych do rezerwy w myśl art. 118 pragmatyki oficerskiej (oficerowie b. armji zaborczych, przyjęci do rezerwy W. P. w stopniach posiadanych w tych armjach).

Patenty oficerskie dla oficerów zmarłych mogą otrzymać członkowie ich rodzin po udowodnieniu stosunku pokrewieństwa do zmarłego.

Oficerom, którzy otrzymali już patenty oficerskie, będzie wydany przy każdym następnym awansie załącznik do patentu, stwierdzający ich awans.

Patenty oficerskie wydaje się w wykonaniu na papierze czerpanym lub na pergaminie, za zwrotem kosztów wykonania, które wynoszą: za patent, wykonany na papierze czerpanym, z przesyłką w rulonie tekturowym 5 zł.; za patent wykonany na pergaminie z przesyłką w rulonie oprawnym w płótno 27 zł. 50 gr.

Podporucznicy zawodowi otrzymują bezpłatnie patenty, wykonane na papierze czerpanym.

Oficerowie rezerwy, pospolitego ruszenia i w stanie spoczynku oraz członkowie rodzin oficerów zmarłych przesyłają indywidualne zgłoszenia o patenty według załączonego wzoru wprost do Biura Personalnego Ministerstwa Spraw Wojskowych, wpłacając jednocześnie pełną należytość do Głównej Drukarni Wojskowej przekazem pocztowym, względnie na konto czekowe P. K. O. Nr. 30710. Na przekazie, względnie na czeku należy zaznaczyć: Należytość za patent oficerski do zgłoszenia z dnia .../... (wymienić datę zgłoszenia, przesłanego do Biura Personalnego).

Ostateczny termin nadsyłania zgłoszeń o patenty upływa z dniem 1 stycznia 1933 r.

Patent oficerski, jako dokument o charakterze publiczno-prawnym i znaczeniu historycznem, musi zawierać ścisłe dane osobiste oficera, oparte na dokumentach. Dotyczy to w szczególności tytułów naukowych, właściwego brzmienia nazwiska i imion. Z tego względu w zgłoszeniach o patenty należy wymienić: pseudonim (przydomek), nazwisko rodowe i imiona (ilość imion i ich kolejność) ściśle według metryki urodzenia, względnie innych personalnych dokumentów urzędowych, a tytuły naukowe, na podstawie posiadanych dyplomów naukowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o podanie powyższych informacyj do wiadomości podwładnych Panom zainteresowanych urzędników.

Szef Biura Personalnego:
Kawecki
Dyrektor Departamentu.

OKOLNIK Nr. 78.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 22 grudnia 1932 r. Nr. Prez. Org. Mgtu 45/32 w sprawie powierzenia M. Lekarzom weterynaryjnym poszczególnych okręgów weterynaryjnych oraz przydziału Lekarzy weterynaryjnych do czynności w Rzeźni i na Targowicy m.

W uzupełnieniu mego zarządzenia z dnia 13-go października 1932 r. Nr. Prez. Org. Mgtu 2/32. (Okólnik Nr. 55) przydzielam z dniem 1 stycznia 1933 r.

1) czynności lekarza weterynaryjnego w I. okręgu, obejmującym dzielnice I., II., III., VII., X., XI., XII. i XIII. Panu Edmundowi Wypychowskiemu, kontr. lekarzowi weterynaryjnemu,

2) czynności lekarza weterynaryjnego w II. okręgu, obejmującym dzielnice IV., V., XIV., XV., XVI., XVII.

i XVIII. Panu Zygmuntowi Hoffmanowi, st. lekarzowi weterynaryjnemu,

3) czynności lekarza weterynaryjnego w III. okręgu, obejmującym dzielnice VI., XIX. i XX. Panu Bohdanowi Langerowi, st. lekarzowi weterynaryjnemu,

4) czynności lekarza weterynaryjnego w IV. okręgu, obejmującym dzielnice VIII., IX., XXI. i XXII. Panu Stanisławowi Łukowskiemu, st. lekarzowi weterynaryjnemu.

Jako niższych funkcjonarjuszy weterynaryjnych przydzielam do pomocy Panom Lekarzom weterynaryjnym w Okręgu I-szym p. Franciszka Stefaniego, w Okręgu II-gim p. Andrzeja Abratowskiego, w Okręgu III-cim p. Bolesława Ciupińskiego, w Okręgu IV-tym p. Marjana Józefika.

W wykonywaniu czynności Okręgowi Lekarze weterynaryjni stosować się będą ściśle do instrukcji z dnia 15 kwietnia 1926 r. L. Prez. 1540/26.

Okręgowi Lekarze weterynaryjni PP. Langer, Hoffman, Łukowski i Wypychowski, jakoteż lekarze weterynaryjni kontraktowi PP. Antonina Bochnerówna i Ulrych Gerfunkel, trychinoskopistki i niżsi funkcjonarjusze weterynaryjni spełniać będą pod kierunkiem i nadzorem Naczelnego Lekarza weterynaryjnego funkcje dotychczas wykonywane w rzeźniach miejskich i na targowicach względnie na stacjach badania przywożonego mięsa.

W razie nieobecności Naczelnego Lekarza weterynaryjnego zastępować go będzie w kierownictwie weterynaryjnej służby w rzeźni i na targowicy miejskiej st. lekarz weterynaryjny P. Bohdan Langer.

Kontraktowy lekarz weterynaryjny P. Marek Kaczkowski wykonywać będzie czynności referenta weterynaryjnego w Wydziale IX.

Naczelnikowi Wydziału IX. przysługuje prawo zmiany przydziału funkcji weterynaryjnych w rzeźniach miejskich i na targowicach miejskich, jakoteż wydawania zarządzeń co do zastępstwa lekarzy weterynaryjnych okręgowych.

Lekarze weterynaryjni, trychinoskopistki oraz niższi funkcjonarjusze weterynaryjni podlegają służbowo Naczelnikowi Wydziału IX. i Naczelnemu Lekarzowi weterynaryjnemu, do których również należy uzgadnianie współdziałania tych organów z Dyrekcją Rzeźni.

Wykonanie powyższego zarządzenia zlecam Panu Naczelnikowi Wydziału IX. Magistratu. Pan Naczelnik Wydziału IX. Mgtu zawiadomi interesowanych lekarzy weterynaryjnych o niniejszem zarządzeniu w szczególności zaś o powierzeniu im poszczególnych okręgów weterynaryjnych.

O każdej zmianie przydziału funkcji weterynaryjnych w Rzeźni i na Targowicy miejskiej, uzgodnionej z Dyrektorem Rzeźni i Targowicy m. Pan Naczelnik Wydziału IX. zawiadomi Biuro Prezydjalne Magistratu.

Uznaniu Pana Naczelnika Wydziału IX. pozostawiam wybór lekarza weterynaryjnego, któremu Pan Naczelnik powierzy wykonywanie funkcji referenta biurowego.

OKOLNIK Nr. 80.

Prezydenta miasta z dnia 23-go grudnia 1932 r. Nr. Prez. m. 33/32 w sprawie zastępstwa Prezydenta miasta.

Powierzam swe zastępstwo w razie mej nieobecności:

1) W miesiącu styczniu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi m. Dr. Duchowi Kazimierzowi.

2) W miesiącu lutym 1933 r. Panu Wiceprezydentowi m. Dr. Klimeckiemu Stanisławowi.

3) W miesiącu marcu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi m. Dr. Landauowi Ignacemu.

4) W miesiącu kwietniu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi m. Ostrowskiemu Witołdowi.

Na wypadek nieobecności wyznaczonego zastępcy, wstępuje w jego miejsce następny z koleji Wiceprezydent według powyższego porządku.

OKOLNIK Nr. 81.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 29-go grudnia 1932 r. Nr. Prez. Zarz. og. 145/32 w sprawie zgłaszania przypadków śmierci członków rodziny pracowników m.

Stwierdzono, że niektórzy pracownicy miejscy nie zgłaszają wogóle, względnie zgłaszają w terminie zbyt późnym przypadki śmierci członków rodziny, na których przysługuje im prawo do dodatku ekonomicznego po myśli postanowień art. 4 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r.

Postępowanie takie niezależnie od tego, że jest sprzeczne z obowiązującemi przepisami, powoduje straty materjalne dla Gminy m. Krakowa.

Wobec tego w ślad okólników z dn. 16 maja 1927 r. L. Prez. 2968/27 i z dnia 31-go stycznia 1931 roku L. Prez. 1145/31 zwracam uwagę wszystkich zainteresowanych, że wszelkie uchybienia w tym kierunku nie będą tolerowane i że winnych pociągnę do surowej odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Nadto kwoty nadebrane będą strącone z poborów jednorazowo bez rozkładania na raty.

OKOLNIK Nr. 82.

Prezydenta miasta z dnia 27-go grudnia 1932 r. Nr. Prez. Pragm. 36/32 w sprawie nowych przepisów służbowych pracowników Gminy st. kr. m. Krakowa.

Niniejszem podaję do wiadomości nowe przepisy służbowe zatwierdzone uchwałą Rady miejskiej z dnia 20 grudnia 1932 r., dołączając jeden egzemplarz tych przepisów celem zapoznania się z niemi.

Prezydent miasta:
Władysław Belina-Prażmowski.

PRZEPISY SŁUŻBOWE

PRACOWNIKOW GMINY STOŁ. KROL. M. KRAKOWA.

Rada miejska na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 1932 r. przy Nr. Prez. Pragm. 36/32 uchwaliła co następuje:

Na podstawie §§ 56, 57, 60, p. 2, 3, 4, 6, 7, §§ 89 do 91 Statutu Gm. stoł. król. m. Krakowa wy-

daje się następujące przepisy służbowe pracowników Gminy st. kr. m. Krakowa.

TYTUŁ I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1.

Pracownikiem miejskim w rozumieniu niniejszych przepisów jest każdy, kogo Gmina stoł. król. m. Krakowa powoła do pełnienia służby w charakterze:

1) urzędnika
   a) stałego (art. 6),
   b) do odwołania (prowizorycznego) (art. 6),
2) praktykanta (art. 8, 9),
3) stałego niższego funkcjonarjusza (art. 93),
4) stałego niższego funkcjonarjusza zakładu m. (art. 111).

Stosunek służbowy pracownika miejskiego regulują postanowienia statutu miejskiego oraz przepisy na jego podstawie wydane.

TYTUŁ II.

Urzędnicy.

Rozdział I.

Powstanie stosunku służbowego.

Art. 2.

Stosunek służbowy urzędnika zawiązuje się przez mianowanie z chwilą doręczenia pisma nominacyjnego.

W piśmie nominacyjnem wymienia się tytuł urzędowy, stopień służbowy, oraz charakter mianowania (art. 1 p. 1 a, b, p. 2).

Art. 3.

Urzędnikiem może być mianowana osoba, która:

1) posiada obywatelstwo Państwa polskiego,
2) ukończyła 21 rok życia a nieprzekroczyła 40 roku życia,
3) ma nieskazitelną przeszłość,
4) ma nieograniczoną zdolność do działania,
5) uczyniła zadość obowiązkowi wojskowemu,
6) posiada zdolność fizyczną i umysłową, stwierdzoną orzeczeniem m. komisji lekarskiej,
7) włada biegle językiem polskim w słowie i piśmie, tudzież
8) posiada odpowiednie wykształcenie (art. 5).

Przy równych kwalifikacjach wojenni i wojskowi inwalidzi oraz uczestnicy walk o niepodległość Polski mają pierwszeństwo.

Mianowanie urzędnikiem osoby:

1) małoletniej, albo
2) która przekroczyła 40 rok życia, albo
3) karanej sądownie lub wydalonej ze służby rządowej lub samorządowej,

wymaga upoważnienia Rady miejskiej.

Osoba, pozbawiona prawomocnym wyrokiem Sądu karnego praw publicznych i obywatelskich praw honorowych lub prawa wykonywania zawodu, nie może być wogóle przyjęta do służby miejskiej.

Osoba, przeciw której wdrożono postępowanie karno-sądowe lub upadłościowe, albo też postępowanie sądowe o częściowe lub całkowite ubezwłasnowolnienie, nie może być mianowana urzędnikiem, dopóki trwa takie postępowanie.

Art. 4.

Krewni w prostej linji bez ograniczenia, w linji bocznej do trzeciego, powinowaci do drugiego stopnia włącznie, przysposobiciele i przysposobieni, opiekunowie i pupile oraz małżonkowie nie mogą być jednocześnie urzędnikami tego samego urzędu lub zakładu, jeśli ten urząd lub zakład prowadzi czynności rachunkowe, kasowe, kontrolne lub rozporządza materjałami gospodarczemi.

Osoby pozostające do siebie w wymienionym wyżej stosunku, nie mogą być jednocześnie również urzędnikami w oddziałach kasowych lub gospodarczych z jednej, a rachuby i kontroli z drugiej strony, o ile pierwsze podlegają drugim pod względem rachunkowości i kontroli.

Dyrektor Magistratu, dyrektor M. Izby Obrachunkowej, dyrektor budownictwa i kasjer, nie mogą pozostawać ani między sobą ani z Prezydentem miasta w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa aż do czwartego stopnia włącznie.

Art. 5.

Ustanawia się 8 stopni służbowych tj. od XII do V (art. 37) i ze względu na poziom wykształcenia wymaganego od kandydatów na urzędników, następujące trzy kategorje:

I. urzędników z wykształceniem akademickiem ze złożonemi przepisanemi egzaminami,
II. urzędników z wykształceniem średniem, ogólnem lub zawodowem ze złożonemi przepisanemi egzaminami,
III. urzędników z wykształceniem szkoły powszechnej.

Zaliczenie poszczególnych stanowisk w służbie miejskiej do wyżej wymienionych kategoryj, wskazanie, jakie zakłady naukowe należy uważać za wyższe lub średnie w rozumieniu niniejszych przepisów, oraz jakie egzaminy za wystarczające — uchwala Rada miejska na wniosek Prezydenta m.

Kandydaci ubiegający się o nadanie stanowiska, obowiązani są złożyć dowody wykształcenia, przepisanego dla odnośnej kategorji.

Art. 6.

Mianowanie może nastąpić na stałe lub do odwołania (prowizorycznie).

Służbę stałą rozpoczyna się w kategorji I. od VIII. stopnia służbowego, w kategorji II. od X. stopnia służbowego, w kategorji III. od XI. stopnia służbowego.

Służbę do odwołania (prowizoryczną) odbywa się w tym stopniu służbowym, w którym następuje mianowanie na stałe w myśl ust. 2 niniejszego artykułu.

Mianowanie do odwołania winno być uwidocznione w piśmie nominacyjnem, przy równoczesnem oznaczeniu albo terminu ustania stosunku służbowego, albo czasokresu w jakim urzędnik winien być zawiadomiony o odwołaniu (rozwiązaniu stosunku służbowego).

Art. 7.

Przed objęciem służby winien urzędnik złożyć przysięgę służbową w dniu i miejscu w tym celu wyznaczonem, o czem się go zawiadamia pod rygorem, że w ra-

zie niezgłoszenia się, mianowanie traci ważność, o ile urzędnik nie usprawiedliwi zwłoki w ciągu 15-tu dni.

Przysięgę służbową składa się w ustalonem brzmieniu i w przepisanej formie wobec Prezydenta miasta na posiedzeniu Magistratu.

Protokół złożenia przysięgi należy przechować w aktach osobowych składającego przysięgę.

Po złożeniu przysięgi służbowej zaznacza się w piśmie nominacyjnem jej złożenie oraz objęcie służby.

Czas służby liczy się zarówno przy pierwotnem, jak i przy ponownem mianowaniu od dnia objęcia służby.

Art. 8.

Mianowanie do odwołania lub na stałe (art. 6) poprzedza służba przygotowawcza (praktyka), która trwa w I. kategorji 2 lata, w II. kategorji 3 lata, w III. kategorji 4 lata.

Służbę przygotowawczą odbywa się w kategorji I. w IX. stopniu służbowym, w kategorji II. w XI. stopniu służbowym, w kategorji III. w XII. stopniu służbowym.

W przypadkach wyjątkowych władza mianująca może przedłużyć lub skrócić okres służby przygotowawczej, albo też zamianować urzędnika z uwolnieniem od odbycia służby przygotowawczej.

Art. 9.

Dopuszczenie do służby przygotowawczej następuje przez doręczenie pisma, do którego stosuje się analogicznie postanowienia art. 2.

Praktykant składa przyrzeczenie służbowe wobec Prezydenta miasta. Protokół złożenia przyrzeczenia służbowego należy przechować w aktach osobowych.

W czasokresach, które nie podlegają zaliczeniu do czasu służby czynnej oraz w czasie trwania postępowania dyscyplinarnego, praktykant nie może być mianowany urzędnikiem.

Pozatem stosuje się do praktykantów analogicznie postanowienia art. 3, 4, 5 i 7 niniejszych przepisów.

Art. 10.

Mianowanie na stałe poprzedza, oprócz służby przygotowawczej określonej w art. 8, złożenie egzaminu praktycznego.

Egzaminy praktyczne obowiązujące urzędników poszczególnych kategoryj, unormowane są osobnemi przepisami.

Prezydent miasta może uwolnić osobę nie posiadającą egzaminu praktycznego przepisanego dla odnośnej kategorji urzędników od złożenia go, o ile ta osoba:

1) posiada wyższe wykształcenie fachowe, teoretyczne lub wiedzę praktyczną i wykazuje wybitne zdolności administracyjne, albo

2) położyła wybitne zasługi na polu pracy samorządowej.

Art. 11.

Dla każdego urzędnika i praktykanta prowadzi się wykaz stanu służby, zawierający wszystkie dane dotyczące osoby urzędnika wzgl. praktykanta oraz przebiegu jego służby, do którego to wykazu przysługuje urzędnikowi wzgl. praktykantowi prawo wglądu w czasokresie w tym celu corocznie wyznaczonym.

Rozdział II.

Obowiązki.

Art. 12.

Urzędnik jest obowiązany wiernie służyć Gminie i Państwu, przestrzegać ściśle obowiązujących przepisów, wypełniać obowiązki swego urzędu gorliwie, sumiennie, bezstronnie, szybko i celowo, dbać według najlepszej woli i wiedzy o dobro Gminy i sprawy publicznej i spełniać wszystko, co temu dobru służy, a unikać wszystkiego, coby mu szkodzić mogło.

Art. 13.

Urzędnik obowiązany jest wypełniać zlecenia służbowe władzy przełożonej.

O ile zlecenie służbowe jest w przekonaniu urzędnika przeciwne dobru sprawy publicznej w ogólności lub dobru Gminy, albo też zawiera znamiona pomyłki co do faktów lub co do prawa, urzędnik obowiązany jest spostrzeżenie swoje udzielić bezpośredniemu przełożonemu, lecz w razie potwierdzenia zlecenie to wykonać.

O ile zlecenie lub potwierdzenie zlecenia wydane było ustnie, powinien przełożony na żądanie urzędnika wydać dotyczące zlecenie wzgl. potwierdzenie na piśmie.

W przypadku, gdyby porozumienie się z przełożonym przewidziane w ust. 2 mogło pociągnąć za sobą zwłokę powodującą niewykonalność lub bezprzedmiotowość zlecenia, urzędnik obowiązany jest zlecenie to wykonać, chyba że wykonanie groziłoby niepowetowaną szkodą.

Art. 14.

W razie koniecznej potrzeby, urzędnik obowiązany jest załatwiać czasowo, na zlecenie władzy przełożonej, również takie czynności, które nie należą do jego zwykłych obowiązków służbowych.

Art. 15.

Urzędnik obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystkie sprawy służbowe, uznane za tajne lub poufne, albo gdy utrzymania ich w tajemnicy wymaga dobro Gminy, sprawy publicznej lub inne względy służbowe, o ile Prezydent miasta w poszczególnym przypadku nie uwolni go od tego obowiązku.

Obowiązek ten trwa zarówno w czasie czynnej służby, jakoteż po przejściu w stan nieczynny lub w stan spoczynku.

Art. 16.

Pod względem zachowania się obowiązują urzędnika następujące zasady:

1) urzędnik powinien w służbie i poza służbą strzec powagi swego stanowiska, zachowywać się zawsze zgodnie z wymaganiami karności służbowej i unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć poważanie i zaufanie, którego stanowisko jego wymaga.

Również po przeniesieniu w stan nieczynny winien zachowywać się w sposób, któryby powadze jego stanowiska nie ubliżał;

2) urzędnikowi nie wolno należeć do związku lub wchodzić w zmowę, których celem jest zakłócenie działalności zarządu Państwa lub zarządu miejskiego, albo też toku urzędowania;

3) wobec swych przełożonych urzędnik winien zachowywać się z szacunkiem, w stosunku zaś do innych pracowników miejskich być uprzejmym;

4) w stosunkach urzędowych ze stronami powinien urzędnik być uprzejmym i w granicach dopuszczalnych służyć stronom radą i pomocą;

5) wszelkie prośby, przedstawienia i zażalenia w sprawach osobistych i urzędowych, wynikające ze stosunku służbowego, urzędnik powinien wnosić w drodze służbowej, a tylko w wyjątkowych przypadkach w których szczególny rodzaj sprawy tego wymaga, bezpośrednio do Prezydenta miasta;

6) urzędnikowi bez zezwolenia władzy służbowej, nie wolno w żadnej formie poruszać w prasie spraw związanych z jego urzędowaniem, jak również spraw dotyczących jego stosunku służbowego.

Art. 17.

Urzędnikowi nie wolno w związku z urzędowaniem przyjmować, żądać, ani jakimkolwiek sposobem wywoływać zaofiarowania korzyści majątkowych albo osobistych dla siebie lub innej osoby, ani też przyrzeczeń takich korzyści.

Art. 18.

Urzędnik powinien przestrzegać przepisanych godzin urzędowych, a o ile tego wymagają, według uznania Prezydenta miasta ważne względy służbowe, sprawować czasowo, bez prawa do osobnego wynagrodzenia, czynności swe także poza przepisanemi godzinami zajęć służbowych, a w przypadku nadzwyczajnej konieczności także w dni świąteczne.

Prezydent miasta może z ważnych powodów czasowo uwolnić urzędnika od przestrzegania godzin urzędowych.

Art. 19.

Urzędnik obowiązany jest donieść natychmiast w przepisanej drodze o każdej przeszkodzie w pełnieniu służby, wywołanej czy to chorobą, czy innemi ważnemi powodami i na żądanie udowodnić te przeszkody, a w przypadku choroby poddać się urzędowemu badaniu lekarskiemu.

Art. 20.

Urzędnikowi nie wolno oddawać się takim zajęciom, których wykonywanie stoi w sprzeczności z jego obowiązkami służbowemi, przeszkadza mu w ścisłem wykonywaniu czynności urzędowych, albo może wywołać oczywiste podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

Urzędnik obowiązany jest uzyskać uprzednio zezwolenie Prezydenta m. na każde uboczne zajęcie, mogące mu przynieść jakiekolwiek korzyści majątkowe.

Art. 21.

Urzędnikowi nie wolno zarządzać przedsiębiorstwem przemysłowem, handlowem lub finansowem, czynnem na terenie miasta. O należeniu do rady nadzorczej i komisji rewizyjnej takich przedsiębiorstw ma urzędnik zawiadomić Prezydenta miasta.

Urzędnikowi nie wolno być dostawcą Gminy.

Art. 22.

Urzędnikowi nie wolno bez zezwolenia Prezydenta miasta występować w charakterze rzeczoznawcy, wyjąwszy gdy sąd w indywidualnym przypadku zażąda opinji urzędnika jako rzeczoznawcy.

Art. 23.

Urzędnikowi nie wolno bez zezwolenia Prezydenta miasta wnosić i popierać oskarżenia w charakterze oskarżyciela prywatnego, oraz zamiast lub obok oskarżyciela publicznego w sprawach wynikłych z urzędowania.

Art. 24.

Urzędnik powinien podać miejsce swego zamieszkania, oraz donosić o każdorazowej jego zmianie.

W przypadkach nadzwyczajnych, gdy stosunki służbowe niezbędnie tego wymagać będą, może Prezydent miasta wydać zakaz wydalania się nawet w czasie godzin pozasłużbowych poza granice miasta Krakowa.

Rozdział III.

Prawa.

Art. 25.

Urzędnikowi przysługują uprawnienia wypływające z kategorji i stopnia służbowego przyznanych mu w piśmie nominacyjnem.

Nadto przysługują mu prawa do
1) uposażenia,
2) urlopu,
3) opieki lekarskiej,
4) zaopatrzenia emerytalnego lub odprawy, oraz
5) inne uprawnienia wynikające z obowiązujących przepisów.

Art. 26.

Urzędnik mianowany do odwołania (prowizoryczny) oraz praktykant ma prawo do nominacji stałej w razie złożenia egzaminu praktycznego po przesłużeniu w kategorji I. lat 3, w kategorji II. lat 4, w kategorji III. lat 5, o ile stosunek służbowy nie został wypowiedziany. Do powyższych czasokresów wlicza się czas służby przygotowawczej.

Art. 27.

Uposażenie urzędnika regulują osobne przepisy.

Na czas odbywania perjodycznych ćwiczeń wojskowych zatrzymuje urzędnik prawo do pełnego uposażenia, a czas ćwiczeń liczy się do służby czynnej.

Art. 28.

Urzędnik, który przesłużył przynajmniej rok w służbie gminnej, ma prawo do urlopu dla wypoczynku.

Czas trwania urlopu wypoczynkowego wynosi do 10 lat służby 4 tygodnie, do 20 lat służby 5 tygodni, ponad 20 lat służby 6 tygodni.

Urlopów wypoczynkowych nie można udzielać w czasie choroby, jednakże choroba, która objawiła się w czasie trwania urlopu, nie przerywa urlopu.

Art. 29.

Urzędnikowi można odmówić urlopu dla wypoczynku lub odwołać go z urlopu wypoczynkowego je-

dynie wtedy, gdy tego wymagają ważne i niecierpiące zwłoki względy służbowe. Jeżeli następnie względy służbowe na to pozwolą, należy urzędnikowi umożliwić wykorzystanie urlopu, a nadto w przypadku odwołania z urlopu należy mu zwrócić koszta podróży tam i z powrotem, według norm ustalonych dla podróży służbowych.

Jeżeli urzędnikowi odmówiono urlopu zupełnie lub skrócono jego czas, należy to uwzględnić przy wymiarze urlopu dla wypoczynku w roku następnym.

Art. 30.

W celu załatwienia spraw osobistych, rodzinnych, majątkowych lub z innych ważnych powodów, może urzędnik otrzymać urlop, który, o ile nie przekracza w ciągu roku łącznie ośm dni, nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego z art. 28.

Urzędnik ma prawo do szczególnego urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze nie przekraczającym 6-ciu miesięcy, o ile jego konieczność stwierdzi orzeczenie m. komisji lekarskiej.

Urlop w wymiarze ponad 3 miesiące z wyjątkiem urlopu dla poratowania zdrowia, udzielony być może przez władzę przełożoną bez prawa do uposażenia za czas urlopu, jednak na czas nie dłuższy niż 2 lata. Z ważnych względów może władza przełożona udzielić urlopu ponad 3 miesiące z prawem do uposażenia.

Urzędnik wybrany na członka ciała ustawodawczego ma prawo do bezpłatnego urlopu na czas piastowania mandatu.

Czas urlopów udzielanych według uznania władzy przełożonej, może nie być wliczony do czasu służby czynnej, z wyjątkiem urlopów nie przekraczających 8-miu dni w roku.

Przy obliczaniu czasokresu trwania urlopów przewidzianych w niniejszym artykule, liczą się jako przerwy tylko te okresy służby czynnej, które wynoszą przynajmniej połowę czasu spędzonego przedtem na urlopie.

Art. 31.

Urlopu w wymiarze do 3-ch miesięcy udziela Prezydent miasta, w wymiarze ponad 3 miesiące Rada miejska.

Art. 32.

Opiekę lekarską urzędnika i jego rodziny określają osobne przepisy.

Art. 33.

Zaopatrzenie emerytalne urzędnika względnie zaopatrzenie jego rodziny określają osobne przepisy.

Art. 34.

Urzędnik pozostający w służbie ma prawo do otrzymania zaliczki na pobory w przypadku stwierdzonej orzeczeniem lekarskiem ciężkiej choroby jego lub członka jego rodziny, śmierci w rodzinie, utraty urządzenia domowego lub odzieży skutkiem działania bezprawnego albo sił żywiołowych. Ponadto zaś urzędnik otrzymać może zaliczkę w innych na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach.

Prezydent miasta udziela zaliczki do wysokości 3-ch miesięcznego pełnego uposażenia, bezprocentowej, zwrotnej w równych ratach potrącanych co miesiąca z poborów służbowych najdalej w ciągu 2-ch lat. Udzielenie zaliczki wyższej zależy od uznania Rady miasta, która określi warunki zwrotu zaliczki, a w razie potrzeby i warunki jej zabezpieczenia.

Przed umorzeniem jednej zaliczki nie może być udzielona następna zaliczka.

Art. 35.

Urzędnik poza uposażeniem, zwrotem kosztów leczenia, zaliczką, zaopatrzeniem emerytalnem, może korzystać nadto z innych uprawnień przewidzianych w obowiązujących przepisach.

Rozdział IV.

Zmiany i rozwiązanie stosunku służbowego.

Art. 36.

Zmiana stosunku służbowego urzędnika następuje przez:

1) awans,
2) przydział do innego działu administracji miejskiej,
3) przeniesienie w stan nieczynny,
4) przeniesienie w stan spoczynku, oraz
5) w przypadkach określonych w art. 57 i 58 na podstawie orzeczenia komisji dyscyplinarnej.

Art. 37.

Urzędnicy stali awansują w kategorji I. do V. stopnia służbowego, w kategorji II. do VII. stopnia służbowego, w kategorji III. do VIII. stopnia służbowego.

Jeżeli jednak urzędnik stały

1) posiada wyższe wykształcenie fachowe, teoretyczne lub wiedzę praktyczną i wykazuje wybitne zdolności administracyjne, lub

2) położył wybitne zasługi na polu pracy samorządowej,

może Rada miasta uchwałą zatwierdzoną przez władzę nadzorczą przyznać mu stopień służbowy bezpośrednio wyższy od tego, do którego według ustępu 1-szego niniejszego artykułu może awansować.

Art. 38.

Urzędnik awansuje do bezpośrednio wyższego stopnia służbowego według uznania władzy przełożonej, która powinna uwzględnić zarówno starszeństwo służbowe jak i uzdolnienie, użyteczność, oraz szczególne ukwalifikowanie do danego stanowiska służbowego.

Urzędnik nie może awansować w czasokresach, które nie podlegają zaliczeniu do czasu służby czynnej oraz w czasie trwania postępowania karnego lub dyscyplinarnego.

Art. 39.

Starszeństwo służbowe urzędnika ustala się:

1) według kategoryj,
2) w obrębie tej samej kategorji, według stopni służbowych,
3) przy równych stopniach na podstawie czasu służby w tym samym stopniu,
4) przy równym czasie służby w tym samym stopniu, kolejno na podstawie:
a) czasu służby w bezpośrednio niższym stopniu,
b) łącznego czasu służby w Gminie, a w braku

i tej podstawy łącznego czasu służby publicznej, zaliczonego do wysługi emerytalnej,

c) starszeństwa wieku.

O starszeństwie służbowem praktykanta rozstrzyga wyłącznie czas służby przygotowawczej, wymaganej w odnośnej kategorji do mianowania na urzędnika.

Art. 40.

Do wydawania oceny kwalifikacyjnej urzędników i praktykantów, z wyjątkiem urzędników zajmujących stanowiska kierownicze, które określi Prezydent m., powołaną jest komisja kwalifikacyjna, złożona z Prezydenta m. jako przewodniczącego, z naczelnika Biura Prez. Mgtu oraz z naczelnika wydziału, albo dyrektora zakładu, któremu urzędnik podlega ze względu na przydział służbowy.

Stopnie oceny kwalifikacyjnej są następujące:

1) bardzo dobra,
2) dobra,
3) dostateczna,
4) niedostateczna.

O niedostatecznej kwalifikacji należy urzędnika zawiadomić.

Przepisy o sposobie kwalifikowania ustali rozporządzenie wykonawcze.

Art. 41.

Urzędnik stały może być przeniesiony tak z urzędu jak i na własną prośbę do innego działu administracji miejskiej, o ile tego wymaga lub na to pozwala dobro służby, jednakże w tej samej kategorji oraz tym samym lub wyższym stopniu służbowym.

Przy przeniesieniu należy brać w miarę możności pod uwagę wykształcenie fachowe i wiedzę praktyczną.

Przeniesienie pozbawia urzędnika praw szczególnych związanych z poprzednim przydziałem.

Art. 42.

W stan nieczynny można przenieść tylko urzędnika stałego.

Przeniesienie w stan nieczynny następuje w każdym indywidualnym przypadku na podstawie uchwały Rady miejskiej, powziętej na wniosek Prezydenta miasta.

Art. 43.

Przeniesienie w stan nieczynny może nastąpić:

1) gdy, wskutek uchwalonej przez Radę m. reorganizacji Magistratu, poszczególnych zakładów, przedsiębiorstw i instytucyj m., niema w administracji m. dla urzędnika odpowiedniego stanowiska w tej samej kategorji i w tym samym stopniu służbowym,

2) gdy zajdą okoliczności wyjątkowej wagi, a wzgląd na dobro służby nie pozwala na dalsze pełnienie obowiązków służbowych przez urzędnika,

3) gdy urzędnik choruje bez przerwy dłużej niż 6 miesięcy, albo też po upływie 6-cio miesięcznego urlopu dla poratowania zdrowia jest jeszcze do służby niezdolny.

Przy obliczaniu czasokresu trwania choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia, liczą się jako przerwy tylko te okresy służby czynnej, które wynoszą przynajmniej połowę czasu trwania choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia.

Art. 44.

Urzędnik w stanie nieczynnym może być każdej chwili powołany z powrotem do służby czynnej; o ile jednak powołanie takie nie nastąpi w ciągu pół roku od chwili przeniesienia urzędnika w stan nieczynny, należy go przenieść w stan spoczynku.

Przez cały czas pozostawania w stanie nieczynnym urzędnik pobiera pełne uposażenie służbowe bez dodatków funkcyjnych.

Czas spędzony w stanie nieczynnym zalicza się urzędnikowi tylko do wymiaru zaopatrzenia emerytalnego.

Art. 45.

Przeniesienie urzędnika w stan spoczynku regulują osobne przepisy.

Art. 46.

Rozwiązanie stosunku służbowego urzędnika następuje:

1) przez śmierć,

2) przez dobrowolne wystąpienie,

3) przez upływ czasokresu stanu nieczynnego, o ile urzędnikowi nie przysługuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego,

4) przez wydalenie na podstawie wyroku karnego lub w drodze dyscyplinarnej oraz w przypadkach przewidzianych w art. 49,

nadto w stosunku do urzędników prowizorycznych i praktykantów przez

5) odwołanie, lub przez upływ czasu.

Art. 47.

Dobrowolne wystąpienie ze służby należy zgłosić pisemnie w drodze służbowej z podaniem terminu wystąpienia.

Przyjęcie zgłoszenia wystąpienia następuje przez wyrażenie zgody Prezydenta miasta lub milcząco przez bezskuteczny upływ czasokresu 14 dni liczonego od dnia następnego po zgłoszeniu wystąpienia.

Od odmownej decyzji Prezydenta miasta służy urzędnikowi zażalenie do Rady miejskiej, która rozstrzyga sprawę ostatecznie. W razie bezskutecznego upływu czasokresu 4-ch tygodni, licząc od dnia następnego po wniesieniu zażalenia uważa się zgłoszenie wystąpienia za przyjęte.

Rozwiązanie stosunku służbowego następuje z terminem określonym w decyzji Prezydenta miasta lub Rady miejskiej, a w razie milczącego przyjęcia z terminem oznaczonym w zgłoszeniu wystąpienia przez urzędnika, albo z dniem następującym po upływie czasokresów wymienionych w ustępie 2-gim i 3-cim niniejszego artykułu, o ile są późniejsze od terminu podanego w zgłoszeniu wystąpienia przez urzędnika.

Art. 48.

Dobrowolne rozwiązanie stosunku jest niedopuszczalne w czasie, kiedy przeciw urzędnikowi toczy się postępowanie sądowo-karne z oskarżenia publicznego lub postępowanie dyscyplinarne, albo kiedy urzędnik zalega z wykonaniem zobowiązań pieniężnych wynikłych ze stosunku służbowego.

Art. 49.

Mianowanie urzędnika będzie uznane za nieważne, a urzędnik wydalonym ze służby, jeżeli mianowanie uzyskał na podstawie dokumentów fałszywych, lub nieważnych, albo wyjdą na jaw okoliczności, w myśl obowiązujących przepisów nie dopuszczające mianowania.

Ma być wydalony bez postępowania dyscyplinarnego urzędnik, który na skutek prawomocnego wyroku sądu karnego, zapadłego w czasie trwania stosunku służbowego, został pozbawiony praw publicznych i obywatelskich praw honorowych lub prawa wykonywania zawodu, lub został przytrzymany w służbie na gorącym uczynku przestępstwa pochodzącego z chęci zysku, a ulegającego karze sądowej.

Wydalenie zarządza Prezydent miasta.

Członkom rodziny wydalonego, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 1-szym niniejszego artykułu, może Rada miejska na wniosek Prezydenta miasta, w razie okoliczności zasługujących na szczególne uwzględnienie, przyznać stały zasiłek nie przewyższający normalnej pensji wdowiej lub sierocej.

Do zasiłku mają zastosowanie postanowienia przepisów emerytalnych.

Art. 50.

Wydalenie w drodze dyscyplinarnej regulują art. 57 i 58.

Art. 51.

Rozwiązanie stosunku służbowego urzędnika, którego mianowano do odwołania (prowizorycznie) może nastąpić zgodnie z przepisem art. 6 i art. 46 pkt. 5 albo przez upływ czasu określonego w piśmie nominacyjnem, albo przez odwołanie na 3 miesiące naprzód, o ile w piśmie nominacyjnem nie określono dłuższego czasokresu.

Art. 52.

Rozwiązanie stosunku służbowego praktykantów następuje przez odwołanie na 3 miesiące naprzód.

Art. 53.

Przez rozwiązanie stosunku służbowego (art. 46-52) urzędnik (praktykant) i jego rodzina tracą wszelkie prawa wynikające ze stosunku służbowego.

W razie rozwiązania stosunku służbowego przez śmierć, rodzina urzędnika nie traci praw wynikających z przepisów emerytalnych lub innych przepisów.

W razie ponownego wstąpienia do służby w Gminie, uwzględnienie poprzedniego czasu służby zależy od uznania Rady miasta.

Rozdział V.

Odpowiedzialność służbowa.

Art. 54.

Każde przeciwne obowiązkom, zawinione, działanie lub zaniechanie urzędnika lub praktykanta stanowi przestępstwo służbowe t. j. występek, wykroczenie albo uchybienie służbowe.

Występkiem służbowym jest takie naruszenie obowiązków służbowych, które powoduje ciężką obrazę interesu Gminy lub innego interesu publicznego, albo naraża dobro Gminy lub inne dobro publiczne na poważną szkodę.

Wykroczeniem służbowem staje się każde takie działanie lub zaniechanie, które nie ma znamion występku ani uchybienia.

Uchybieniem zaś są drobne niewłaściwości w urzędowaniu lub zachowaniu się.

Art. 55.

Do zbiegu przestępstw, powrotu do przestępstwa, prawa nadzwyczajnego łagodzenia kary, szczególnych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, stosuje się analogicznie przepisy kodeksu karnego.

Art. 56.

Urzędnik w służbie czynnej oraz praktykant ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za występki i wykroczenia służbowe, zaś za uchybienia odpowiada przed bezpośrednim przełożonym.

Urzędnik w stanie nieczynnym lub w stanie spoczynku odpowiada dyscyplinarnie tylko za występki służbowe popełnione w służbie czynnej lub w stanie nieczynnym.

Art. 57.

Za przestępstwa służbowe popełnione przez urzędnika (praktykanta) w służbie czynnej nakłada się jedną z następujących kar:

1) upomnienienie ustne,
2) upomnienie pisemne,
3) naganę,
4) grzywnę,
5) odliczenie lat służby od roku do lat trzech,
6) obniżenie stopnia służbowego o jeden lub dwa w tej samej kategorji, z zawieszeniem możności awansu na przeciąg od jednego roku do lat trzech,
7) przeniesienie w stan spoczynku z ewentualnem umniejszeniem uposażenia emerytalnego, najwyżej jednak do połowy normalnego,
8) wydalenie ze służby z utratą wszelkich praw wynikających ze stosunku służbowego.

Za uchybienia służbowe udziela się upomnienia ustnego. Za wykroczenia służbowe nakłada się jedną z kar wymienionych w punktach od 2 do 5, zaś za występki służbowe jedną z kar wymienionych w punktach od 2 do 8.

Art. 58.

Na urzędnika w stanie nieczynnym lub w stanie spoczynku nakłada się następujące kary:

1) grzywnę,
2) przeniesienie w stan spoczynku z ewentualnem umniejszeniem uposażenia emerytalnego najwyżej jednak do połowy normalnego, względnie umniejszenie uposażenia emerytalnego do połowy normalnego,
3) wydalenie względnie pozbawienie praw emerytalnych.

Art. 59.

Członkom rodziny wydalonego urzędnika stałego może Komisja dyscyplinarna, w razie okoliczności zasługujących na szczególne uwzględnienie, przyznać stały zasiłek nie przewyższający normalnej pensji wdowiej lub sierocej.

Do zasiłku mają zastosowanie postanowienia przepisów emerytalnych.

Art. 60.

Kary upomnienia pisemnego lub nagany ulegają zatarciu po upływie 3 lat, kara grzywny po upływie 5-ciu lat, od ich nałożenia, o ile w ciągu tego czasokresu ukarany nie dopuścił się żadnego występku lub wykroczenia służbowego.

Art. 61.

Ściganie występków służbowych nie przedawnia się, zaś ściganie wykroczeń przedawnia się po upływie pięciu lat.

Rozdział VI.

Władze dyscyplinarne i strony.

Art. 62.

Władzą powołonaną do pociągania urzędników i praktykantów do odpowiedzialności dyscyplinarnej jest Prezydent miasta, któremu przysługuje prawo wymierzania kar wyszczególnionych w art. 57 punkt 2 do 5 i w art. 58 punkt 1.

Władzą dyscyplinarną powołaną do orzekania o karach z art. 57 (punkt 6 do 8) i art. 58 (punkt 2 i 3) jest komisja dyscyplinarna, złożona z Prezydenta miasta jako przewodniczącego, jednego wiceprezydenta i dwóch radców Magistratu stale wyznaczonych przez Prezydenta miasta, tudzież pięciu radców miejskich wybieranych przez Radę miasta. Funkcję protokolanta komisji dyscyplinarnej pełni urzędnik referendarski wyznaczony przez Prezydenta miasta.

Komisja obraduje, przeprowadza rozprawy i uchwala w pełnym składzie.

Uchwały Komisji zapadają bezwzględną większością głosów. Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów. Protokoły z przebiegu posiedzeń komisji dyscyplinarnej podpisują przewodniczący i protokolant.

Art. 63.

Oskarżyciela dyscyplinarnego i jego zastępcę wyznacza Prezydent miasta z grona urzędników miejskich.

Obowiązkiem oskarżyciela dyscyplinarnego jest wnoszenie i popieranie oskarżenia w sprawach przed komisją dyscyplinarną.

Art. 64.

Dochodzenia przeprowadza urzędnik (referent dyscyplinarny) powołany przez Prezydenta miasta.

Art. 65.

Obwiniony urzędnik może w postępowaniu dyscyplinarnem przed komisją dyscyplinarną przybrać sobie obrońcę z pośród osób uprawnionych do uzyskania wpisu na listę adwokatów.

Radca m. i urzędnik m. w służbie czynnej lub w stanie nieczynnym nie mogą być obrońcami w postępowaniu dyscyplinarnem.

Art. 66.

Ulegają zawieszeniu w czynnościach członka komisji dyscyplinarnej, oskarżyciela dyscyplinarnego lub referenta dyscyplinarnego osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe z oskarżenia publicznego lub dyscyplinarne, zaś tracą zdolność do pełnienia powyższych czynności w razie prawomocnego ukarania sądowego za przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwa dyscyplinarne.

Rozdział VII.

Postępowanie dyscyplinarne.

Art. 67.

Postępowanie dyscyplinarne jest tajne i regulują je przepisy niniejszego rozdziału, a w braku ich przepisy kodeksu postępowania karnego.

Do postępowania dyscyplinarnego nie należy rozpatrywanie pretensyj cywilnych.

Art. 68.

Prezydent miasta po otrzymaniu wiadomości o zachowaniu się (działaniu lub zaniechaniu) urzędnika (praktykanta) przeciwnem jego obowiązkom służbowym zarządza dochodzenia. Dochodzenia prowadzi referent dyscyplinarny, który ma przesłuchać obwinionego i powinien przeprowadzić wszystkie dowody potrzebne do wyświetlenia sprawy.

Po przeprowadzeniu dochodzeń referent dyscyplinarny w porozumieniu z oskarżycielem dyscyplinarnym przedstawia Prezydentowi miasta sprawozdanie wraz z wnioskami, oświadczając się jednocześnie co do zawieszenia obwinionego w urzędowaniu. Prezydent miasta orzeka sam, o ile nie uzna, że sprawa należy do właściwości komisji dyscyplinarnej ze względu na grożącą karę (art. 57 p. 6 do 8, art. 58 p. 2 i 3).

Prezydent orzeka co do winy i co do kary na podstawie stanu faktycznego, jaki wynika z aktów dyscyplinarnych, biorąc pod uwagę doniosłość przestępstwa służbowego i powstałej z tego powodu szkody, stopień winy oraz dotychczasowe zachowanie się urzędnika.

Art. 69.

Prezydentowi miasta przysługuje prawo zawieszenia obwinionego urzędnika (praktykanta) w urzędowaniu. O zawieszeniu jednak urzędnika mianowanego przez Radę miejską winien Prezydent miasta zawiadomić bezzwłocznie Komisję dyscyplinarną, która zawieszenie uchyla lub utrzymuje w mocy.

Komisja dyscyplinarna, w razie zawieszenia urzędnika przez nią lub przez Prezydenta m., może ograniczyć uposażenie urzędnika do połowy.

Urzędnikowi (praktykantowi) nie zalicza się do czasokresu służby czynnej czasu zawieszenia w służbie, ani nie przysługuje mu prawo żądania zwrotu części wstrzymanego na czas zawieszenia w służbie uposażenia, o ile postępowanie zakończy się orzeczeniem skazującem go za występek służbowy.

Art. 70.

Przed przekazaniem sprawy komisji dyscyplinarnej udziela Prezydent miasta aktów sprawy oskarżycielowi celem wniesienia i popierania oskarżenia przed komisją dyscyplinarną.

Oskarżyciel może zwrócić akta sprawy referentowi dyscyplinarnemu celem uzupełnienia dochodzeń w kierunkach, które uzna za wskazane.

Art. 71.

Oskarżenie ma zawierać:

1) imię i nazwisko oskarżonego,

2) dokładne określenie zarzucanego czynu ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności jego popełnienia,

3) wskazanie przepisu pod który zarzucony czyn podpada,

4) uzasadnienie.

Do oskarżenia winien oskarżyciel dołączyć wykaz osób, których wezwania żąda, z podaniem ich adresów oraz wskazać inne dowody, których przeprowadzenie na rozprawie dyscyplinarnej uważa za niezbędne.

Art. 72.

Po wygotowaniu oskarżenia wyznacza Prezydent miasta referenta sprawy z pośród członków komisji dyscyplinarnej.

Komisja na posiedzeniu odbytem bez udziału stron po wysłuchaniu członka-referenta może albo uznać się za niewłaściwą i przekazać sprawę Prezydentowi miasta, albo przekazać sprawę do rozprawy dyscyplinarnej, jeżeli uzna się za właściwą, a sprawę za dojrzałą do rozstrzygnięcia.

Gdyby komisja doszła do przekonania, że dochodzenia lub oskarżenie wymagają uzupełnienia, wówczas zwróci sprawę referentowi dyscyplinarnemu wzgl. oskarżycielowi, podając w jakich kierunkach dochodzenie wzgl. oskarżenie ma być uzupełnione. Po uzupełnieniu dochodzeń wzgl. oskarżenia, decyduje komisja dyscyplinarna na ponownem posiedzeniu bez udziału stron.

Art. 73.

O przekazaniu sprawy Prezydentowi miasta lub do rozprawy dyscyplinarnej decyduje komisja dyscyplinarna w uchwale przekazującej.

Prezydent miasta jest związany zapatrywaniem zawartem w uchwale przekazującej.

Uchwałę przekazującą sprawę do rozprawy dyscyplinarnej należy doręczyć oskarżonemu wraz z oskarżeniem przy równoczesnem wyznaczeniu terminu rozprawy dyscyplinarnej przynajmniej na 14 dni naprzód i pouczeniu oskarżonego o prawie przybrania sobie obrońcy i zgłoszenia środków dowodowych z podaniem okoliczności, które w ten sposób chce stwierdzić.

Po doręczeniu uchwały przekazującej przysługuje oskarżonemu względnie jego obrońcy uprawnionemu do tego przez oskarżonego prawo przeglądania aktów dyscyplinarnych i czynienia z nich notatek w obecności referenta dyscyplinarnego — z wyjątkiem trzech ostatnich dni przed rozprawą dyscyplinarną.

Art. 74.

Na rozprawę dyscyplinarną wzywa przewodniczący oskarżyciela, oskarżonego i jego obrońcę, wszystkich członków komisji dyscyplinarnej oraz wyznacza proprotokolanta, którym nie może być referent dyscyplinany.

Art. 75.

Rozprawę dyscyplinarną rozpoczyna się odczytaniem oskarżenia, poczem przewodniczący zapytuje oskarżonego, czy przyznaje się do zarzuconego mu czynu i jakie chce złożyć wyjaśnienia oraz, czy i jakie środki dowodowe chce ofiarować dodatkowo.

Po wysłuchaniu oskarżonego zarządza przewodniczący postępowanie dowodowe oraz poucza oskarżonego, że wolno mu czynić uwagi i składać wyjaśnienia co do każdego dowodu.

Jeżeli wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budzą wątpliwości, komisja dyscyplinarna może za zgodą stron nie przeprowadzać postępowania dowodowego lub przeprowadzić je tylko częściowo.

Oskarżony ma prawo być obecny przy wszystkich czynnościach postępowania dowodowego, a tylko wyjątkowo, jeżeli należy się obawiać, że obecność oskarżonego oddziałać by mogła krępująco na zeznania współwinnego, świadka lub biegłego, przewodniczący może zarządzić wydalenie oskarżonego ze sali rozprawy na czas przesłuchania danej osoby z obowiązkiem pouczenia go po powrocie na salę o tem, co się odbywało w jego nieobecności.

W przypadku gdy oskarżony nie ma obrońcy, służy mu prawo przybrania dwóch mężów zaufania, którzy mogą przysłuchiwać się całemu tokowi rozprawy.

Pozatem do postępowania dowodowego na rozprawie dyscyplinarnej mają zastosowanie postanowienia kodeksu postępowania karnego właściwe dla przewodu sądowego przed Sądem okręgowym.

Z przebiegu rozprawy spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący i protokolant.

Art. 76.

Niejawienie się oskarżonego na rozprawie nie uchyla rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia końcowego.

Art. 77.

Po zamknięciu postępowania dowodowego udziela przewodniczący głosu oskarżycielowi dyscyplinarnemu, a następnie oskarżonemu wzgl. jego obrońcy.

Oskarżonemu służy w każdym razie ostatni głos.

Art. 78.

Członkowie Komisji dyscyplinarnej orzekają o winie i karze według swego sumienia, tylko na podstawie okoliczności ujawnionych na rozprawie dyscyplinarnej, uwzględniając z jednakową uwagą wszystko co przemawia na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, w szczególności mają brać pod uwagę doniosłość występku służbowego i powstałej z tego powodu szkody, stopień winy, oraz dotychczasowe zachowanie się urzędnika (praktykanta).

Art. 79.

Po wysłuchaniu stron i zamknięciu rozprawy Komisja dyscyplinarna wraz z protokolantem udaje się bezzwłocznie na naradę w celu wydania orzeczenia co do winy i kary.

W naradzie i głosowaniu nad orzeczeniem końcowem mogą brać udział tylko ci członkowie komisji dyscypli-

narnej, którzy byli obecni podczas całej rozprawy dyscyplinarnej.

Przewodniczący odczytuje członkom komisji dyscyplinarnej niniejsze przepisy regulujące naradę i głosowanie komisji dyscyplinarnej.

Narada i głosowanie odbywają się osobno co do winy i osobno co do kary. Narada i głosowanie co do winy obejmują również okoliczności, które wyłączają, zmniejszają lub zwiększają przestępczość czynu.

Po naradzie przewodniczący zbiera głosy członków komisji w porządku abecadłowym. Orzeczenia komisji zapadają bezwzględną większością głosów. Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Członek Komisji, który głosował za uniewinnieniem, może się wstrzymać od głosowania co do kary, ale wtedy głos jego przyłącza się do zdania najprzychylniejszego dla oskarżonego.

Z narady i głosowania spisuje się protokół, który podpisują wszyscy członkowie komisji.

Po naradzie przewodniczący ogłasza oskarżonemu ustnie sentencję orzeczenia wraz z najważniejszemi motywami, a obecni, z wyjątkiem członków komisji dyscyplinarnej, wysłuchują jej stojąc.

Niezależnie od ogłoszenia ustnego zarządzi przewodniczący doręczenie oskarżonemu orzeczenia końcowego na piśmie najdalej w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia ogłoszenia orzeczenia.

Art. 80.

Jeżeli przy naradzie ujawni się potrzeba uzupełnienia materjału dowodowego, komisja dyscyplinarna może wznowić przewód dyscyplinarny, przerwać lub odroczyć rozprawę i zarządzić zebranie materjału dowodowego, choćby strony tego nie żądały.

Art. 81.

Orzeczenie końcowe ma zawierać:

1) skład komisji dyscyplinarnej,

2) datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia,

3) imię i nazwisko oraz charakter służbowy oskarżonego.

W przypadku skazania oskarżonego orzeczenie końcowe ma, oprócz punktów 1—3, zawierać nadto:

4) ustalenie i określenie czynu przypisanego oskarżonemu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia,

5) podanie kwalifikacji czynu i przepisu, który do czynu oskarżonego zastosowano,

6) karę na jaką oskarżonego skazano,

7) uzasadnienie.

W przypadku uwolnienia oskarżonego od zarzuconego mu czynu orzeczenie końcowe ma, oprócz punktów 1—3, zawierać nadto:

8) określenie zarzuconego oskarżonemu czynu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia, oraz stwierdzenie, że oskarżonego uwalnia się od zarzuconego mu czynu,

9) uzasadnienie.

Orzeczenie końcowe podpisuje w czystopisie przewodniczący komisji dyscyplinarnej.

Art. 82.

Orzeczenie komisji dyscyplinarnej wykonuje Prezydent miasta.

Art. 83.

Od orzeczenia Prezydenta miasta wydanego w postępowaniu dyscyplinarnem w myśl art. 62 ust. 1 i art. 68 przysługuje ukaranemu odwołanie do Rady miejskiej, które należy wnieść na ręce Prezydenta miasta w ciągu dni 14-tu.

Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej niema odwołania.

Art. 84.

Jeżeli przestępstwo służbowe urzędnika posiada znamiona czynu ściganego ustawami karnemi, może się postępowanie dyscyplinarne przeciw urzędnikowi toczyć równocześnie z postępowaniem sądowem w tej samej sprawie, lub też być zawieszone aż do ostatecznego zakończenia postępowania sądowego.

Art. 85.

Umorzenie postępowania dyscyplinarnego następuje:

1) w toku dochodzeń przygotowawczych, jeżeli okaże się brak znamion przestępnych czynu zarzucanego obwinionemu,

2) w każdem stadjum postępowania w razie śmierci obwinionego (oskarżonego).

Umorzenie może nastąpić w wypadku ciężkiej i trwałej niemocy fizycznej lub umysłowej obwinionego (oskarżonego).

Art. 86.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego orzeczeniem prawomocnem może nastąpić na niekorzyść ukaranego względnie uwolnionego tylko wtedy, gdy wyjdzie na jaw, że orzeczenie wydano pod wpływem fałszywego zeznania świadka, biegłego lub tłumacza, sfałszowania dokumentu lub dowodu rzeczowego albo przekupstwa.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego orzeczeniem prawomocnem może nastąpić na korzyść ukaranego nietylko z przyczyn wskazanych w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, lecz także wtedy, gdy po skazaniu ujawnią się nowe fakty lub dowody przedtem ani osobie, która złożyła wniosek o wznowienie, ani też władzy dyscyplinarnej nieznane a stwierdzające, że ukarany jest niewinny lub, że go ukarano za przestępstwo cięższe niż to, które popełnił.

Art. 87.

Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść ukaranego mogą podać: ukarany, obrońca, oskarżyciel, małżonek ukaranego oraz jego krewni w linji prostej i jego bracia i siostry.

Wznowienie postępowania na korzyść ukaranego jest dopuszczalne bez względu na śmierć lub wykonanie kary.

Wniosek o wznowienie postępowania na niekorzyść ukaranego lub uwolnionego, może podać tylko oskarżyciel.

Art. 88.

Jeżeli postępowanie dyscyplinarne wznowiono tylko na korzyść ukaranego, władza dyscyplinarna przy ponownem rozpoznaniu sprawy nie może orzec kary su-

rowszej niż ta, na którą go poprzednio prawomocnie skazano.

Art. 89.

Podanie o wznowienie postępowania dyscyplinarnego należy wnieść do Prezydenta miasta w ciągu dni 30-tu liczonych od dnia, w którym strona domagająca się wznowienia dowiedziała się o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

O dopuszczalności wznowienia postępowania dyscyplinarnego orzeka Prezydent m. o ile sam wydał orzeczenie, gdy orzeczenie wydała komisja dyscyplinarna, Prezydent m. przekazuje wniosek tej ostatniej.

W razie uwzględnienia wniosku o wznowienie władza, która wydała pierwsze orzeczenie, uchyla je i zarządza ponowne przeprowadzenie zwyczajnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 90.

Wszelkie doręczenia, które mają nastąpić według postanowień niniejszych, są ważne i powodują bieg terminów, o ile uskutecznione są do rąk własnych strony.

Bieg terminu rozpoczyna się od dnia następnego po doręczeniu.

O ile miejsce pobytu strony nie jest znane, albo doręczenie do rąk własnych strony jest niemożliwe, a ta nie ustanowiła obrońcy, to za faktyczne doręczenie uważa się złożenie właściwego pisma w biurze doręczycielskiem Magistratu i ogłoszenie złożenia na tablicy urzędowej ogłoszeń przez dni 30.

Po bezskutecznym upływie powyższego terminu, doręczenie uważa się za prawnie uskutecznione.

Jeżeli strona udowodni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia, może ona w terminie siedmiodniowym od ustania przeszkody prosić o przywrócenie terminu. Równocześnie należy dopełnić czynności, która miała być w terminie dopełniona.

Prośbę o przywrócenie terminu do odwołania rozstrzyga komisja dyscyplinarna.

TYTUŁ III.

Niżsi funkcjonarjusze miejscy.

Rozdział I.

Powstanie stosunku służbowego.

Art. 91.

Warunkami mianowania niższym funkcjonarjuszem są:

1) ukończony 25 rok, a nieprzekroczony 35 rok życia,

2) obywatelstwo państwa polskiego,

3) zdolność umysłowa i fizyczna do pracy, stwierdzona orzeczeniem m. komisji lekarskiej,

4) umiejętność czytania i pisania po polsku,

5) nieskazitelna przeszłość,

6) zadośćuczynienie obowiązkowi wojskowemu.

Przy równych kwalifikacjach inwalidzi wojenni mają pierwszeństwo.

Art. 92.

Ustanawia się 7 stopni służbowych tj. od XVI do X. Niższy funkcjonarjusz kwalifikowany rozpoczyna służbę od XIV. stopnia służbowego, zaś niekwalifikowany od XVI. lub XV. stopnia służbowego.

Jeżeli niższy funkcjonarjusz posiada szczególne kwalifikacje zawodowe lub służbowe, może Prezydent miasta nadać mu IX. stopień służbowy.

Art. 93.

Mianowanie niższem funkcjonarjuszem może nastąpić po pięciu latach nieprzerwanej służby czasowej (kontraktowej) o ile kandydat jest pracownikiem kwalifikowanym, o ile zaś kandydat jest pracownikiem niekwalifikowanym, po siedmiu latach nieprzerwanej służby czasowej (kontraktowej).

Pracownika uważa się za kwalifikowanego, o ile posiada wykształcenie zawodowe stwierdzone egzaminem oraz praktykę i mianowany jest w dziale służby wymagającej odnośnych kwalifikacyj.

Art. 94.

Do powstania stosunku służbowego niższego funkcjonarjusza, objęcia służby i wykazu stanu osobowego mają zastosowania postanowienia art. 2, 3 z wyjątkiem ustępu 1, art. 4, ust. 1, 2, art. 7, ust. 1, 3, 4 i art. 11.

Niższy funkcjonarjusz składa w ustalonem brzmieniu i przepisanej formie przysięgę służbową wobec Prezydenta miasta.

Rozdział II.

Obowiązki.

Art. 95.

Niższy funkcjonarjusz obowiązany jest służyć wiernie Gminie i Państwu, przestrzegać obowiązujących przepisów, wypełniać obowiązki swej służby gorliwie, sumiennie i szybko, dbać szczerze, wedle najlepszej woli i wiedzy o dobro Gminy i sprawy publicznej i spełniać wszystko, co temu dobru służy, a unikać wszystkiego, coby mu szkodzić mogło.

Art. 96.

Szczegółowe obowiązki służbowe niższych funkcjonarjuszy określają osobno wydane regulaminy lub instrukcje, a w braku takich przepisów polecenia wydane przez przełożonego.

Art. 97.

Ponadto do obowiązków służbowych niższych funkcjonarjuszy mają zastosowanie art. 14 do 24.

Rozdział III.

Prawa.

Art. 98.

Niższemu funkcjonarjuszowi przysługują uprawnienia wypływające ze stopnia służbowego przyznanego mu w piśmie nominacyjnym. Nadto przysługują mu prawa do:

1) uposażenia,

2) urlopu,

3) opieki lekarskiej,

4) zaopatrzenia emerytalnego lub odprawy, oraz

5) inne uprawnienia wynikające z obowiązujących przepisów.

Art. 99.

Niższy funkcjonarjusz ma prawo do płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze:
1) do 10 lat pracy 15 dni,
2) ponad 10 lat 21 dni,
3) ponad 20 lat 28 dni.

Art. 100.

W celu załatwienia spraw osobistych, rodzinnych, majątkowych lub z innych ważnych powodów może niższy funkcjonarjusz otrzymać urlop, który o ile nie przekracza w ciągu roku łącznie 8 dni, nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.

Funkcjonarjusz ma prawo otrzymać szczególny urlop dla poratowania zdrowia w wymiarze nieprzekraczającym 6-ciu miesięcy, o ile jego konieczność stwierdzi orzeczenie m. komisji lekarskiej.

Art. 101.

Opiekę lekarską niższego funkcjonarjusza i jego rodziny określają osobne przepisy.

Art. 102.

Zaopatrzenie emerytalne niższego funkcjonarjusza, a w razie tegoż śmierci zaopatrzenie jego rodziny, określają osobne przepisy.

Art. 103.

Funkcjonarjusz ma prawo do otrzymania zaliczki na pobory w przypadku stwierdzonej orzeczeniem lekarskiem jego ciężkiej choroby lub członka jego rodziny, śmierci w rodzinie, utraty urządzenia domowego lub odzieży skutkiem działania bezprawnego, albo sił żywiołowych, ponadto zaś funkcjonarjusz otrzymać może zaliczkę w innych na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach według uznania władzy przełożonej.

Zaliczka udzielona funkcjonarjuszowi nie może przekraczać 3-miesięcznego uposażenia.

Zaliczka jest bezprocentowa i ma być zwrócona w równych ratach, potrącanych co miesiąc z poborów służbowych najdalej w ciągu 2-ch lat.

Przed umorzeniem jednej zaliczki nie może być udzielona następna zaliczka.

Art. 104.

Niższemu funkcjonarjuszowi przysługują nadto prawa określone w art. 27, 28 ustęp 3, art. 29 i 35.

Rozdział IV.

Zmiany i rozwiązanie stosunku służbowego.

Art. 105.

Zmiana stosunku służbowego niższego funkcjonarjusza następuje przez:
1) awans,
2) przydział do innego działu administracji miejskiej,
3) przeniesienie w stan nieczynny,
4) przeniesienie w stan spoczynku, oraz
5) na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego.

Ponadto do zmiany stosunku służbowego niższych funkcjonarjuszy mają zastosowanie postanowienia art. 38, 39, 41 do 45.

Art. 106.

Rozwiązanie stosunku służbowego niższego funkcjonarjusza następuje:
1) przez śmierć,
2) przez dobrowolne wystąpienie,
3) przez upływ czasokresu stanu nieczynnego, o ile funkcjonarjuszowi nie przysługuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego, oraz
4) przez wydalenie na podstawie wyroku karnego lub w drodze dyscyplinarnej, oraz w przypadkach przewidzianych w art. 49.

Ponadto do rozwiązania stosuku służbowego niższego funkcjonarjusza mają zastosowanie art. 47 do 50 i art. 53.

Rozdział V.

Odpowiedzialność służbowa.

Art. 107.

Do odpowiedzialności służbowej niższego funkcjonarjusza mają zastosowanie art. 54 do 58, 60 i 61.

Art. 108.

Gdy zachodzą okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie może być członkom rodziny wydalonego stałego niższego funkcjonarjusza przyznany stały zasiłek nie przewyższający normalnej pensji wdowiej lub sierocej. Do zasiłku mają zastosowanie przepisy emerytalne.

Rozdział VI.

Postępowanie dyscyplinarne.

Art. 109.

Władzę dyscyplinarną nad niższymi funkcjonarjuszami sprawuje Prezydent miasta.

Od orzeczenia Prezydenta miasta przysługuje zasądzonemu prawo odwołania się do Rady miejskiej, które należy wnieść na ręce Prezydenta miasta w ciągu dni 14-tu.

Art. 110.

Prezydent miasta zarządzając zawieszenie w służbie niższego funkcjonarjusza, może obniżyć uposażenie jego do połowy.

Ponadto do postępowania dyscyplinarnego w sprawach przeciw niższym funkcjonarjuszom mają zastosowanie art. 68, ustęp 1, z ustępu 2 zdanie 1 i ustęp 3, art. 69 z ustępu 1 zdanie 1 i ustęp 3, oraz art. 84 do 90.

TYTUŁ IV.

Niżsi funkcjonarjusze zatrudnieni w Zakładach Miejskich.

Rozdział I.

Powstanie stosunku służbowego.

Art. 111.

Niższym funkcjonarjuszem zakładów miejskich t. j. Wodociągu, Elektrowni, Gazowni, Rzeźni i Targowicy, Ogrodów miejskich, Cmentarza miejskiego, Budownictwa m. Oddz. A. (wykonywanie i utrzymanie budowli m.),

Budownictwa m. Oddz. B. (roboty drogowe i kanałowe), Zakładu czyszczenia miasta, w rozumieniu niniejszych przepisów staje się każdy, kogo Prezydent miasta w tym charakterze w jednym z powyższych zakładów miejskich zamianuje.

Mianowanie następuje według uznania Prezydenta miasta w granicach etatu uchwalonego dla danego zakładu.

Mianowanie niższym funkcjonarjuszem, o ile kandydat jest pracownikiem kwalifikowanym, może nastąpić po trzech i pół latach nieprzerwanej służby czasowej (kontraktowej), o ile zaś kandydat jest pracownikiem niekwalifikowanym, po pięciu latach nieprzerwanej służby czasowej (kontraktowej).

Pracownika uważa się za kwalifikowanego, o ile posiada wykształcenie zawodowe stwierdzone egzaminem oraz praktykę i jest mianowany w dziale służby wymagającej odnośnej kwalifikacji.

Niższy funkcjonarjusz kwalifikowany rozpoczyna służbę od XIII. lub XII. stopnia służbowego, zaś niekwalifikowany od XV. lub XIV. stopnia służbowego.

Mianowany otrzymuje pismo nominacyjne, które wymienia tytuł urzędowy i stopień służbowy.

Mianowany składa w ustalonem brzmieniu i przepisanej formie przysięgę służbową wobec Prezydenta miasta.

Art. 112.

Przełożonymi niższych funkcjonarjuszy są Prezydent miasta i dyrektorzy zakładów oraz kierownicy poszczególnych oddziałów w zakładach.

Art. 113.

Ponadto do niższych funkcjonarjuszy mają zastosowanie art. 2, 3 z wyjątkiem ustępu 1, art. 4, ust. 1, 2, art. 7, ust. 1, 3, 4, art. 11, 91 i 92, ust. 3.

Rozdział II.

Obowiązki.

Art. 114.

Niższy funkcjonarjusz obowiązany jest poruczone zajęcia spełniać pilnie, dokładnie, oznaczony czas zatrudnienia zużywać na pracę dla zakładu i wystrzegać się przerw dla załatwienia spraw prywatnych.

W służbie obowiązany jest do ścisłego posłuszeństwa przełożonym i do wykonywania ich zleceń i wskazówek.

W stosunku do publiczności i współpracowników ma każdy niższy funkcjonarjusz zachowywać się uprzejmie, w stosunku do przełożonych z szacunkiem.

Art. 115.

Czas pracy w poszczególnych zakładach określają regulaminy pracy wydane na podstawie obowiązujących przepisów.

Art. 116.

W ważnych przypadkach, a w szczególności w przypadkach uszkodzeń w zakładzie, których naprawę należy bezwłocznie uskutecznić, dalej w nadzwyczajnych przypadkach grożących katastrofą, wszyscy niżsi funkcjonarjusze obowiązani są do współdziałania i niesienia pomocy bez względu na porę dnia lub nocy, tak w dni powszednie, jak i świąteczne.

Art. 117.

Niższy funkcjonarjusz obowiązany jest o wszelkich błędach w funkcjonowaniu maszyn i urządzeń fabrycznych bezzwłocznie donieść kierownikowi oddziału, w razie zaś jego nieobecności dyrektorowi zakładu, lub jego zastępcy.

W czasie pracy ma niższy funkcjonarjusz stosować się ściśle do przepisów każdocześnie obowiązującego regulaminu pracy, a w szczególności korzystać i posługiwać się urządzeniami i przyrządami ochronnemi, zapobiegać wszelkiemi sposobami katastrofom i szkodom.

Niższy funkcjonarjusz obowiązany jest również do ścisłego przestrzegania przepisów, dotyczących obsługi kotłów, maszyn, przyrządów i urządzeń, oraz ruchu fabrycznego.

Niższy funkcjonarjusz jest osobiście odpowiedzialny za powierzone mu narzędzia pracy, przybory i materjały.

Art. 118.

Ogłoszenia prywatne przylepiać wolno tylko za zgodą dyrektora i to w miejscach na to przeznaczonych.

Przyjmowanie odwiedzin w obrębie zakładu przez niższych funkcjonarjuszy jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem dyrektora zakładu i tylko w miejscu na to przeznaczonem.

Art. 119.

Niższy funkcjonarjusz obowiązany jest w razie przeszkody w objęciu pracy zawiadomić o tem przełożonego.

Niższy funkcjonarjusz obowiązany jest w razie nieprzybycia następcy pozostać na swem stanowisku służbowem aż do zarządzenia przełożonego i pracować w dalszym ciągu.

W razie choroby niższy funkcjonarjusz obowiązany jest możliwie tego samego dnia zgłosić ją w zarządzie zakładu i poddać się na polecenie zarządu zbadaniu przez lekarza miejskiego.

Zbadaniu lekarskiemu winien poddać się niższy funkcjonarjusz również w innych przypadkach na polecenie zarządu zakładu.

Art. 120.

Ponadto do obowiązków niższego funkcjonarjusza mają zastosowanie art. 14 do 24, 95 i 96.

Rozdział III.

Prawa.

Art. 121.

Niższemu funkcjonarjuszowi przysługują uprawnienia wypływające ze stopnia służbowego przyznanego mu w piśmie nominacyjnem.

Nadto przysługują mu prawa do:

1) uposażenia,

2) urlopu,

3) zaopatrzenia emerytalnego lub odprawy, oraz

4) inne uprawnienia, wynikające z obowiązujących przepisów.

Funkcjonarjusz ma otrzymać bezpłatnie książeczkę obrachunkową odpowiadającą obowiązującym przepisom.

Art. 122.

Z płacy wolno potrącać tylko następujące należności:

1) wkładki i taksy do funduszu emerytalnego,

2) za dostarczone niższemu funcjonarjuszowi mieszkanie, opał i światło,

3) bieżące i zaległe daniny i opłaty publiczne, w granicach ustawowego upoważnienia pracodawcy do ich potrącania,

4) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych i egzekucyjnych,

5) zaliczki pieniężne udzielone niższym funkcjonarjuszom na poczet płacy,

6) kary pieniężne.

Art. 123.

Niższy funkcjonarjusz otrzymuje przez czas choroby pełne uposażenie, a jeżeli pobiera zasiłek pieniężny z Kasy chorych, wówczas przez czasokres 7 dni liczonych od dnia zachorowania wypłaca mu się uposażenie ograniczone o cały zasiłek chorobowy, zaś po upływie tego czasokresu uposażenie ograniczone do kwoty, która wraz z trzema piątemi otrzymanego zasiłku odpowiada jego pełnemu uposażeniu.

Art. 124.

Do urlopu wypoczynkowego niższych funkcjonarjuszy miejskich zakładów ma zastosowanie art. 99 z tem, że rozkład urlopów ustalony przez zarząd zakładu, ma być podany do wiadomości funkcjonarjuszom. Ze względów służbowych może rozkład urlopów ulec zmianie. Urlop niewykorzystany przez funkcjonarjusza w czasie wyznaczonym przez zarząd przepada.

Art. 125.

Zażalenia i prośby zbiorowe mogą przedstawiać niżsi funkcjonarjusze za pośrednictwem upoważnionej do tego przez nich delegacji złożonej najwyżej z 5 osób.

Art. 126.

Ponadto do praw niższego funkcjonarjusza mają zastosowanie art. 27, 28 ustęp 3, art. 29, 35, 100 do 103.

Rozdział IV.

Zmiany i rozwiązanie stosunku służbowego.

Art. 127.

Zmiana stosunku służbowego niższego funkcjonarjusza następuje przez:

1) awans,

2) przydział do innego działu administracji miejskiej,

3) przeniesienie w stan nieczynny,

4) przeniesienie w stan spoczynku, oraz

5) na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego.

Ponadto do zmiany stosunku służbowego niższych funkcjonarjuszy mają zastosowanie postanowienia art. 38, 39, 41 do 45.

Art. 128.

Rozwiązanie stosunku służbowego niższego funkcjonarjusza następuje:

1) przez śmierć,

2) przez dobrowolne wystąpienie,

3) przez upływ czasokresu stanu nieczynnego, o ile funkcjonarjuszowi nie przysługuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego, oraz

4) przez wydalenie na podstawie wyroku karnego, lub w drodze dyscyplinarnej, oraz w przypadkach przewidzianych w art. 49.

Ponadto do rozwiązania stosunku służbowego niższego funkcjonarjusza mają zastosowanie art. 47 do 50 i art. 53.

Rozdział V.

Odpowiedzialność służbowa.

Art. 129.

Do odpowiedzialności służbowej niższych funkcjonarjuszy mają zastosowanie art. 54 do 58, 60, 61 i 108.

Ponadto niższy funkcjonarjusz, który

1) nie stawił się do pracy lub opuścił ją bez należytego usprawiedliwienia,

2) dopuścił się naruszenia obowiązków służbowych określonych w art. 117 i 119 —

może być ukarany w miarę zachodzących okoliczności wydaleniem.

Rozdział VI.

Postępowanie dyscyplinarne.

Art. 130.

Władzę dyscyplinarną nad niższymi funkcjonarjuszami sprawuje Prezydent miasta. Prezydent miasta może upoważnić dyrektora zakładu do wymierzania kar upomnienia, nagany lub grzywny.

Art. 131.

Dochodzenia wstępne o przestępstwa służbowe przeciw funkcjonarjuszowi przeprowadza dyrektor zakładu, poczem zależnie od znamion czynu wydaje orzeczenie karne sam o ile posiada upoważnienie Prezydenta miasta (art. 130), lub przedkłada akty prezydentowi miasta.

Art. 132.

Funkcjonarjusza pozostającego pod zarzutem czynu lub zaniedbania, powodującego według niniejszych przepisów przeniesienie w stan spoczynku lub wydalenie, może dyrektor zakładu zawiesić w służbie, o czem winien natychmiast donieść Prezydentowi miasta.

Prezydent miasta zatwierdzając lub zarządzając zawieszenie n. funkcjonarjusza, może obniżyć uposażenie jego do połowy.

Art. 133.

W razie uwolnienia funkcjonarjusza od zarzuconego mu przestępstwa, lub w razie zasądzenia go za wykroczenie służbowe, należą się funkcjonarjuszowi za cały czas zawieszenia w służbie pełne pobory.

Art. 134.

Od orzeczenia Prezydenta miasta lub dyrektora zakładu przysługuje zasądzonemu prawo odwołania do Rady miejskiej, które należy wnieść na ręce Prezydenta miasta w ciągu dni 14-tu.

Art. 135.

Ponadto do postępowania dyscyplinarnego przeciw niższemu funkcjonarjuszowi mają zastosowanie art. 68, ustęp 1, z ustępu 2 zdanie 1 i ustęp 3, art. 69, z ustępu 1 zdanie 1 i ustęp 3, oraz art. 84 do 90.

TYTUŁ V.

Postanowienia końcowe.

Art. 136.

Niniejsze przepisy służbowe wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1932 roku.

Art. 137.

Z chwilą wejścia w życie niniejszych przepisów służbowych tracą moc obowiązującą:

1) uchwała Rady m. z dnia 5 lipca 1907 zawierająca przepisy dotyczące płac i stosunków służbowych funkcjonarjuszy Admin. Akcyzy w Krakowie.

2) uchwała Tymcz. Zarządu m. Krakowa z dnia 5 czerwca 1925 do L. Prez. 2984/25 zawierająca przepisy służbowe dla pracowników Gminy stoł. król. miasta Krakowa,

3) uchwała Tymcz. Zarządu m. z dnia 8 czerwca 1925 do L. Prez. 3024/25 zawierająca przepisy o władzach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko pracownikom miejskim,

4) uchwała Rady m. z dnia 4 marca 1929 zawierająca regulamin służbowy dla niższych pracowników zatrudnionych w miejskich zakładach użyteczności publicznej,

Nadto tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w wykonaniu powyższych uchwał wydane.

Art. 138.

Utrzymuje się nadal w mocy uchwałę Tymcz. Zarz. miasta z dnia 16 lipca 1925 do L. Prez. 3217/25 zmienioną uchwałą Rady m. z dnia 15 grudnia 1927 do L. Prez. 11342/27, a zawierającą statut organizacyjny i regulamin służbowy dla personelu Miej. Straży pożarnej z tem, że w sprawach nieunormowanych powyższym statutem organizacyjnym należy stosować postanowienia niniejszych przepisów służbowych.

Art. 139.

Wykonanie niniejszych przepisów służbowych powierza się Prezydentowi m.

OKÓLNIK Nr. 83.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 31-go grudnia 1932 roku Nr. Prez. Pers. og. 890/32 w sprawie mieszkań służbowych pracowników miejskich.

Stwierdziłem, że postanowienia uchwały Rady miejskiej z dnia 31 maja 1932 r. w sprawie mieszkań służbowych pracowników miejskich, a która to uchwała weszła w życie z dniem 1 lipca 1932, nie są przestrzegane przez Wydziały, Biura, Zakłady i Instytucje miejskie.

Zdarzają się przypadki wykonywania naprawek lub zmian, czy uzupełnień instalacji elektrycznej, względnie gazowej w mieszkaniach służbowych na koszt Gminy miasta Krakowa, dostarczanie dotyczących przyrządów n. p. lampek elektrycznych itp. wbrew wyraźnym przepisom podanej na wstępie uchwały.

Wobec tego w ślad tut. okólnika Nr. 21 z dnia 1 czerwca 1932 r. L. Prez. 10.066/31 (Dz. rozp. m. Krak. Nr. 5/32) wzywam, by na przyszłość omawiane przypadki nie miały miejsca i zwracam uwagę, że w razie ich powtórzenia się wyciągnę co do winnych nie stosowania się do postanowień uchwały Rady miejskiej z dnia 31 maja 1932 r. jaknajdalej idące konsekwencje.

Sprawozdanie z posiedzienia Tymcz. Rady Miejskiej.

27-me jawne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dniu 20-go grudnia 1932 roku.

Dnia 20-go grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem Pana Prezydenta miasta Władysława Beliny-Prażmowskiego oraz w obecności PP. Wiceprezydentów Dra Ducha, Dra Klimeckiego, Dra Landaua i W. Ostrowskiego przy udziale 95 członków Rady posiedzenie Rady m.

Porządek dzienny:

I. Wybór członka oraz jego zastępcy do Państwowej Rady Kolejowej.

Imieniem Komisji Matki b. Min. Prof. Dr. Kazimierz Kumaniecki wnosi:

Rada miasta uchwali:

Gmina m. Krakowa deleguje do Państwowej Rady Kolejowej na najbliższy okres trzechletni t. j. od 1/I. 1933 do 1/I. 1935 jako członka: Pana Prezydenta miasta Władysława Belinę Prażmowskiego, a jako jego zastępcę: Pana Prof. Dra Jana Krauzego.

Rada miasta wniosek powyższy uchwaliła.

(Nr. Prez. R. m. 92/32).

II. Przepisy służbowe pracowników Gminy st. kr. m. Krakowa.

Doc. U. J. Dr. Wachholz wygłasza na wstępie następujący referat:

Stosunki służbowe pracowników Gminy m. Krakowa regulują dotychczas: 1) przepisy służbowe dla pracowników, uchwalone w dniu 5 czerwca 1925 przez Tymcz. Zarząd Miasta działający na podstawie § 53 ust. 2 statutu m. w zastępstwie Rady m. oraz łączące się z pierwszemi przepisy o władzach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem z dnia 8 czerwca 1925, 2) regulamin służbowy dla niższych pracowników zatrudnionych w miejskich zakładach użyteczności publicznej uchwalony przez Radę m. w dniu 4 marca 1929, 3) przepisy dotyczące płac i stosunków służbowych funkcjonarjuszy Administracji Akcyzy uchwalone w dniu 5 lipca

1907 przez Radę m. oraz przepisy i uchwały wydane i powzięte na zasadzie wyżej wymienionych przepisów.

Jak z powyższego zestawienia już widać, istnieje w Gminie pewna różnorodność przepisów służbowych, która oczywiście komplikuje administrację tych stosunków, zwłaszcza wówczas, gdy jedne przepisy nie wyczerpując dostateczcie regulowanej przez siebie materji, powołują się na drugie. W ten sposób bowiem czasami w konkretnym przypadku trudno rozstrzygnąć, jaki rzeczywiście przepis obowiązuje. Stan ten komplikuje jeszcze bardziej fakt, że przepisy dotyczące personelu Administracji Akcyzy, a więc instytucji już dawno nie istniejącej, de facto nigdy nie zostały uchylone, czy choćby zmienione, a jednak w praktyce już oddawna przynajmniej bez reszty, nie były stosowane.

Wszystkie wyżej wymienione, a po dziś dzień obowiązujące przepisy służbowe, traktują bardzo „po macoszemu" przepisy statutu miejskiego. Statut zaś miejski czemu zaprzeczyć się nie da, stanowi podstawę organizacji prawnej wszelkich stosunków Gminy m. Krakowa, a więc i stosunków służbowych, zaczem jego postanowienia są bezwzględnie obowiązujące i muszą bez wyjątku stanowić podstawę przepisów na jego podstawie wydanych. Istniejące zatem rozbieżności między rzeczonemi przepisami, a statutem, musiały być uchylone, już ze względu na zasadę praworządności i legalności w Gminie. Pozatem także ze względów praktyczności, celem uniknięcia ewentualnej nieważności aktów zdziałanych na zasadzie przepisów oczywiście ze statutem sprzecznych.

W czasokresie od 1 lipca 1929 weszło na obszarze Rzpltej P. w życie szereg nowych przepisów prawnych, szereg kodyfikacji, jak kodeks procedury karnej, kodeks karny, nowela do pragmatyki urzędniczej państwowej etc., które to przepisy siłą faktu muszą mieć pewien wpływ bezpośredni lub tylko motywacyjny na stan prawny Gminy. Istniejące zatem przepisy służbowe muszą doznać pewnej, choć już stosunkowo nieznacznej zmiany, także z tych względów.

W uwzględnieniu powyższych motywów, a także ze względów ekonomicznych, o których będzie mowa obszerniej poniżej, postanowił Pan Prezydent miasta zreformować przedewszystkiem przepisy służbowe pracowników m. 1) podając rewizji zasadniczej, że części przepisów, które ze względów wyżej podanych, przedewszystkiem ze względów na legalność, rewizji wymagały, 2) zaś rewizji stylistycznej te przepisy, które były językowe lub myślowe mniej udolnie skonstruowane. W wykonaniu tego zamierzenia powołał Pan Prezydent miasta Komisję Kodyfikacyjną, której poruczył uskutecznienie rewizji przepisów służbowych i stworzenie w miejsce trzech różnych przepisów, jedną, ogarniającą całość personelu miejskiego, kodyfikację. Wynikiem pracy 10-miesięcznej tej Komisji i 60 posiedzeń jest przedłożony obecnie wysokiej Radzie projekt.

M. Komisja Kodyfikacyjna powołana do życia rozporządzeniem Pana Prezydenta z dnia 25 sierpnia 1931 przed przystąpieniem do pracy szczegółowej nad kodyfikacją, rozważyła najpierw pewne zagadnienia natury zasadniczej dla kodyfikacji, a mianowicie: 1) problem charakteru prawnego stosunku służbowego pracownika m. następnie zaś 2) problem stosunku służbowego pracownika m. zatrudnionego w zakładach m. Problem pierwszy był przedmiotem długich i żmudnych konferencji Komisji, których wyrazem jest pkt. 1, rozdz. II. ogólnych motywów do projektu przepisów służbowych. Z uwagi na okoliczność, że problem ten jest par excellence prawniczym i że stanowił przedmiot długich obrad Sekcji III. i Komitetu Trzech, wybranego przez Sekcję III. celem ostatecznego zredagowania projektu przepisów służbowych, nie będę się tutaj nad nim dłużej zastanawiał. Zaznaczę tylko, że punkt widzenia Sekcji III. i Komitetu Trzech jest ostatecznie skrystalizowanym w rezolucji, którą w imieniu Sekcji III. będę miał zaszczyt Wysokiej Radzie na końcu mego przemówienia przedstawić do uchwalenia. Problem drugi pracownika zakładu m. był przedmiotem nie mniej długich rozważań Komisji kodyfikacyjnej, jak pierwszy. Zapatrywania Komisji kodyfikacyjnej odnośnie tego problemu podane są w p. 2. rozdz. II. ogólnych motywów do projektu. Zaznaczę tu jednakowoż dla orjentacji bezpośredniej Wysokiej Rady, że Komisja kodyfikacyjna, a tak samo i Pan Prezydent m. byli jednomyślnie zdania, że istnieją zarówno prawne, jak i faktyczne podstawy do wyodrębnienia personelu prawniczego zakładów m. z pośród reszty pracowników m. To wyodrębnienie, podaję tutaj odrazu, poszło w dwu kierunkach po 1) w kierunku lepszego, materjalnego traktowania tych pracowników, po 2) w kierunku usprawnienia pracy zakładowej. Ten punkt widzenia podzieliła również Sekcja III. i Komitet Trzech.

Po rozważeniu dwu pierwszych problemów zastanowiła się Komisja kodyfikacyjna jeszcze nad kwestją natury technicznej, mianowicie nad formą kodyfikacji. W tym kierunku na skutek ideji rzuconej przez jednego z członków Komisji, postanowiła Komisja całość przepisów regulujących stosunki pracy pracowników m. oraz stosunki następujące po wysłużeniu przez pracowników m. określonej ilości lat w służbie miejskiej w charakterze pracowników stałych tj. przepisy o zaopatrzeniu emerytalnem ująć w jedną kodyfikację pod tyt. „Prawo osobowe pracowników m.", tę zaś całość podzielić na trzy części, a to: Część I. Przepisy służbowe, Część II. Przepisy uposażeniowe, Część III. Przepisy emerytalne. Ponieważ ułożenie całości kodyfikacji prawa osobowego wymaga siłą faktu bardzo długiego czasu, przeto na polecenia Pana Prezydenta miasta Komisja po ukończeniu kodyfikacji Część I. przedłożyła tę Część wraz z motywami Panu Prezydentowi, który po rozpatrzeniu jej skierował ją na drogę regulaminową, celem wywołania odpowiedniej uchwały Wysokiej Rady.

Przystępując do bardziej szczegółowego uzasadnienia poszczególnych przepisów projektu, podkreślić muszę, że przy układaniu każdego prawie artykułu, ścierały się w obrębie tak całej Komisji Kodyfikacyjnej, jak i niewątpliwie w umyśle każdego poszczególnego jej członka — punkty widzenia — ekonomiczny i socjalny. Krótko mówiąc praca Komisji pozostawała pod wydatnym wpływem dwu politycznych gałęzi wiedzy, mianowicie polityki ekonomicznej i polityki socjalnej. I trudno, aby było inaczej tam, gdzie kodyfikacja odnosi się do stosunków osobowych, pracowniczych. Każda norma w tych razach musi podlegać podwójnemu rozważeniu — raz ze stanowiska polityki socjalnej, — zaś drugi raz ze stanowiska polityki ekonomicznej. I podkreślić dalej muszę, że zarówno pierwszy, jak i drugi punkt widzenia

ma tutaj swoje pełne uzasadnienie. Polityczno-socjalny punkt widzenia jest tembardziej na miejscu przy kodyfikacji stosunków pracowniczych Gminy m. Krakowa, ponieważ zdaniem teoretyków tej gałęzi wiedzy, że wymienię tylko dwu Noltinga i van der Borghta, gminy wielkomiejskie są wprost predystynowane w razie wyników dodatnich do eksperymentalnego stosowania zasad rozsądnie pojętej polityki socjalnej i świecenia produkcji prywatnej w tym kierunku przykładem. Rozumiała to Komisja kodyfikacyjna i dlatego starała się w granicach możliwości polityczno-socjalny sposób ujmowania zjawisk stosować w swym projekcie. Jako dowód przytoczę sposób ujęcia przez Komisję problemu zaliczki, udzielanej pracownikom, przy którym wprowadziła Komisja nowość przez podział zaliczek na takie, do których ma pracownik prawo i na takie, które jak dotychczas, są udzielane według uznania władzy, sposób rozwiązania kwestji urlopów wypoczynkowych i chorobowych względnie zdrowotnych, jako prawa pracowników, sposób ujęcia odpowiedzialności dyscyplinarnej, przy której zawarowano wszystkim pracownikom bez różnicy prawo odwołania się do Rady miasta, czego również poprzednio przepisy nie znały etc. Rzecz oczywista, że polityczno-socjalny punkt widzenia musiał być skoordynowany z poglądem ekonomicznym, gdyż inne rozwiązanie byłoby niewątpliwie absurdalnem. Takie bowiem nastawienie polityczno-socjalne, któreby pomijało ekonomję, kwestje gospodarcze, przedewszystkiem zaś — m o ż l i w o ś c i — gospodarcze Gminy byłoby oczywiście apriorycznie skazanem na niepowodzenie, zaś przepisy z takiego nastawienia psychicznego kodyfikatorów zrodzone — na nieuchronną, szybką śmierć. Te wprost konieczności spowodowały zmianę dotychczasowych przepisów w przedłożonym projekcie w kierunku uzależnienia stabilizacji pracowników m. od rozpiętości etatów poszczególnych instytucyj m. lecz już via facti dawniej stosowaną i od oceny kwalifikacyjnej pracownika przez władzę przełożoną, przez Prezydenta miasta. Podkreślam jednakowoż, że ta zmiana jest tylko pozornem pogorszeniem stosunków pracowniczych, a to z uwagi na niezwykle doniosłą okoliczność zlikwidowania umów łączących dotychczas Gminę z przedsiębiorcami dostarczającemi Gminie robotników. Ten polityczno-socjalnie niewłaściwy modus procedendi przy zdobywaniu sił do pracy w Gminie, ten system, który stanowi zaprzeczenie wszelkiej i jakkolwiekbądź pojętej polityki socjalnej, znika. W tem leży wielka zasługa obecnego Prezydenta miasta, że tę sytuację rozwiązał po jedynie właściwej linji — zerwania z ideją kontraktów o dostawę robotników, która miała właśnie na celu ominięcie dotychczasowego przepisu o prawie pracowników do stabilizacji. W tem oświetleniu ogólny bilans związania stabilizacji z rozpiętością etatów, posad i uposażeń jest, pozwolę sobie twierdzić, bezwzględnie dla pracowników korzystnym. Inne postanowienia dotyczące zwłaszcza pracowników zakładów m. pozostały bez zmiany lub zostały nawet zmienione na lepsze. Wprowadzono możność uzyskania przez pracownika zakładu m. kwalifikowanego stabilizacji po 3½ latach, podczas gdy dotychczas stabilizację otrzymywał po latach 5-ciu, zaś odnośnie niekwalifikowanych utrzymano zasadę stabilizacji po 5 latach. Wprowadzono zasadę stabilizacji pracownika zakładu m. kwalifikowanego w wyższej grupie, niż dotychczas, mianowicie w grupach od XIII do XII, zaś niekwalifikowanego w grupach XVI do XIV. Są to wszystko przepisy, które uwzględniając wyższą wartość pracy pracownika zakładu produkcyjnego, rozwiązują sytuację pracownika korzystniej od postanowień dotychczasowego regulaminu z 4 marca 1929.

Wysoka Rado! Jeżeli może zadługo zastanawiałem się nad przedłożonym projektem przepisów służbowych, który był przecież już przedmiotem referatu na Sekcji III, Komisji gazowej, elektrycznej i wodociągowej oraz na posiedzeniach wszystkich grup Radzieckich, a więc jest dobrze znany, jeśli nie wszystkim Panom, to w każdym razie ogromnej większości Panów, to uczyniłem to dlatego, aby przedstawić Panem raz jeszcze w pewnym skrócie myślowym pobudki, zasady, a nawet i niektóre szczegóły nowej kodyfikacji, celem ułatwienia Panom dyskusji i ostatecznego załatwienia przedłożonego projektu. Mam nadzieję, że zapatrywania Komisji Kodyfikacyjnej Panom obecnie przedstawione znajdą w Panach odpowiednio nastrojonych słuchaczy, którzy oceniając rozmiar pracy w kodyfikację włożony oraz przedewszystkiem ogrom najlepszej dla pracowników woli Pana Prezydenta miasta, przedłożony sobie projekt przepisów służbowych, uchwalą.

W końcu referent D r. W a c h h o l z imieniem Sekcji III. oraz Komisji dla spraw Wodociągu m., Elektrowni m. i Gazowni m. wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się przepisy służbowe pracowników Gminy stoł. król miasta Krakowa według egzemplarza dołączonego do porządku dziennego (vide str. 307, okólnik Nr. 82).

2) Ze względu na wątpliwości co do charakteru stosunku prawnego pracowników samorządowych do samorządów zachodzi nagląca konieczność wyraźnego uregulowania tegoż stosunku w drodze ustawodawczej.

Rada miasta wyraża przekonanie, że stosunek ten wedle swej treści i według postanowień statutu st. kr. miasta Krakowa jest stosunkiem publiczno-prawnym, co winno jaknajrychlej znaleść wyraz w polskiem ustawodawstwie sąmorządowem.

Rada miasta wzywa Pana Prezydenta miasta, by w tym kierunku poczynił odpowiednie kroki.

(Nr. Prez. Pragm. 36/32).

W dyskusji nad powyższemi wnioskami zabiera głos R m. D r. G e r t l e r, który zaznacza, że sprawa uchwalenia przepisów służbowych jest jedną znajważniejszych spraw dzisiejszego porządku obrad. Uzgodnienie praw i obowiązków personelu i służby wobec Gminy i nawzajem praw Gminy wobec urzędników i pracowników niższych było kwestją pilną i zasadniczą, jak również ustalenie stosunku prawnego pracownika do Gminy. Po zdecydowaniu przez Pana Prezydenta miasta, że stosunek pracownika miejskiego do Gminy ustala się jako stosunek prawno-publiczny, przystąpiły odnośne Sekcje do skodyfikowania wszystkich przepisów obowiązujących urzędników i służby m., urzędników i służby zakładów m. Wyraża uznanie Panu Prezydentowi miasta, że zaraz po objęciu steru rządów spostrzegł brak odpowiednich przepisów i dążył do szybkiego ich skodyfikowania, polecając opracowanie ich wyłącznie urzędnikom gminnym, którzy w ten sposób mieli możność bronienia swoich praw. Ponieważ w uzgodnieniu tych przepisów z obo-

wiązującym dotychczas statutem gminnym brały udział także komisje Rady m. i sekcje prawnicze, uważa że projekt tych przepisów należy przyjąć bez żadnych zmian w myśl wniosku referenta wraz z odczytaną przez niego rezolucją.

Następnie Rm. Dr. Kessler oświadcza się za uchwaleniem projektu przepisów bez zmian ze względu na wyczerpujące wyświetlenie na poszczególnych Sekcjach i wyraża uznanie Panu Prezydentowi miasta za sprężystość odnośnie do dzielnego gospodarowania w dzisiejszych ciężkich czasach tak wielkiemi przedsiębiorstwami jak elektrownia, gazownia i t. p., obciążonemi różnemi długami z lat poprzednich.

Rm. Widliński zaczepia art. 91 przepisów traktujący o niższych pracownikach i apeluje do Prezydjum, aby zechciało przychylnie traktować sprawę stabilizacji tych pracowników, którzy w Gminie pracują już po kilka lat i stabilizacji dotychczas nie uzyskali, a obecnie mają więcej jak 40 lat życia.

Rm. Dr. Langrod naświetla poszczególne punkty rezolucji zgłoszonej przy wniosku ref. Dra Wachholza i zaznacza, że rezolucja ta ma charakter kompromisu, bo treść jej nie mieści się w pragmatyce. Jest ona dla Gminy bardzo ważna i na długi czas układa stosunki między Gminą a jej pracownikami.

W końcu ref. Dr. Wachholz stwierdza, że wszyscy przedmówcy wykazali zupełne zrozumienie dla ogromu pracy i dobrej woli Pana Prezydenta m. odnośnie do projektu przepisów służbowych i wyjaśnia Rm. Widlińskiemu, że odnośnie do mianowania stałymi niższych pracowników, którzy przekroczyli już 35 rok życia jest pełna możliwość i wskazuje na art. 94 i 113 przepisów służbowych.

Pan Prezydent miasta poddaje pod głosowanie najpierw wniosek ref. Dra Wachholza, następnie zaś rezolucję.

Rada miasta wnioski referenta uchwaliła.

(Nr. Prez. Pragm. 36/32).

III. Statut o opłatach na rzecz Gminy m. Krakowa od wniosków o rozpoznanie sprawy, składanych do Urzędu Rozjemczego dla spraw kredytowych małej własności rolnej oraz od wydanych przez ten Urząd dokumentów.

Imieniem Sekcji II St. Radca Mgtu Latacz wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Uchwala się przyległy projekt statutu o opłatach od wniosków i podań, wnoszonych do Urzędu Rozjemczego dla spraw kredytowych małej własności rolnej oraz od dokumentów, wydawanych przez ten Urząd.

2) Poleca się Magistratowi wyjednanie zatwierdzenia tego statutu przez władzę nadzorczą.

W dyskusji nad powyższym wnioskiem zabiera głos Rm. Dr. Steinberg, który wnosi do § 2 punkt 2 poprawkę w tym sensie, że sprawy niżej Zł. 100.— wolne będą od opłaty oraz poprawkę stylistyczną do § 3 ustęp 3: tj. w miejsce słowa Magistrat — wstawić: „Urząd Rozjemczy".

Rada miasta wnioski referenta z poprawkami Rm. Dr. Steinberga uchwaliła.

Statut w załączeniu (załączn. nr. 1).

(L. II. 387/32 R)

IV. Stała opłata wodociągowa na r. 1933.

Imieniem Komisji dla spraw Wodociągu miejskiego i Sekcji II. Rady m. Radca m. Prof. Dr. Bujwid wnosi:

Rada miasta uchwali:

W myśl § 6 i 8 ustawy wodociągowej dla m. Krakowa, Gmina m. Krakowa pobierać będzie w r. 1933 stałą opłatę wodociągową tzw. podatek wodociągowy w dotychczasowej wysokości 5% czynszu lub wartości czynszowej.

W dyskusji nad pow. wnioskiem zabiera głos Rm. Dr. Steinberg i prosi o przywrócenie temu wnioskowi brzmienia zeszłorocznego tj.: „Gmina stoł. król. m. Krakowa pobierać będzie w r. 1933 stałą opłatę wodociągową (podatek wodociągowy) w myśl § 6 ust. wodoc. dla m. Krakowa z dnia 12 sierpnia 1899 Nr. 94 Dz. U. Kr. i § 15 i 20 przepisów wykonawczych w dotychczasowej wysokości tj. 5% czynszu lub wartości czynszowej ustalonej dla wymiaru podatku od nieruchomości, względnie 5% zeznanego, przez Magistrat stwierdzonego, ewentualnie oszacowanego czynszu lub oszacowanej przez Magistrat wartości czynszowej nowych domów — po potrąceniu w starych domach 4% stałej opłaty wodociągowej ze sumy czynszu stanowiącego podstawę wymiarową".

Rm. Dr. Gwiazdomorski stawia rezolucję następującą: Tymczasowa Rada m. wzywa Pana Prezydenta m. do wydania polecenia Zarządowi wodociągu m., aby do naprawy uszkodzeń w sieci przystępował natychmiast po dostrzeżeniu błędu.

Rada m. uchwaliła wnioski referenta z wnioskiem Rm. Dr. Steinberga i rezolucją Rm. Dr. Gwiazdomorskiego. (L. 658/2 Z. W. 1932).

V. Sprawa opłat mostowych.

Imieniem Sekcji II., III. i VIII. na Radę m., St. Radca Mgtu Dr. Jan Wydro wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na amortyzację pożyczek zaciągniętych na budowę mostu IV. w przedłużeniu ul. Krakowskiej, wprowadza się od otwarcia mostu IV. pobór opłat mostowych od osób, zwierząt i samochodów na moście IV. w przedłużeniu ul. Krakowskiej oraz na moście prowizorycznym drewnianym w przedłużeniu ul. Mostowej według załączonego statutu.

Rm. Stankiewicz zwraca się imieniem Podgórzan do Prezydjum z prośbą, aby opłata ta, o ile koszta budowy IV. mostu zostaną pokryte, została zaraz cofnięta, następnie, aby ludzie bezrobotni i biedni, zamieszkali tuż za Wisłą, byli w razie zwrócenia się do Magistratu, zwalniani od opłaty tego podatku, jak również wnosi, aby dzieci niżej lat 7-miu nie chodzący jeszcze do szkoły były również zwolnione od tej opłaty.

Rada miasta wnioski referenta uchwaliła łącznie z dodatkowemi wnioskami Rm. Stankiewicza.

W zał. statut opłat mostowych (załącz. Nr. 2).

(Nr. VIII. opł. most. 731/32/F.).

VI. Sprawa zbonifikowania czynszu z bekoniarni za pierwszy miesiąc dzierżawy.

Imieniem Sekcji II., VIII. i Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej na Radę miasta, Rm. Kazimierz Broczyner wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) uznać dzień 9 czerwca 1932 r. jako dzień faktycznego objęcia w dzierżawę fabryki bekonów przez Krakowską Spółkę Bekonów,

2) z przypadającego czynszu za okres czasu od 9 czerwca do 8 lipca 1932 r. zbonifikować kwotę 10.000 Zł., wpłaconą przez Krakowskę Spółkę Bekonów na koszta przebudowy stajen, stanowiących część składową przedmiotu dzierżawy pod warunkiem utrzymania innych postanowień i stosunku dzierżawnego wogóle.

Rada miasta wniosek ten uchwaliła.

Nr. VIII. Bekon. 691/32/B.

VII. Należność Gminie m. Krakowa z tytułu budowy kolei do Pinczowa.

Imieniem Sekcji I. Rady miasta Rm. Prof. Dr. Gwiazdomorski wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zmienia się częściowo uchwałę Rady m. z dnia 13 lutego 1927 r. w sprawie udziału finansowego Gminy m. Krakowa w budowie kolei wąskotorowej z Pinczowa do Kocmyrzowa (odcinka od Posądzy do Kazimierzy Wielkiej), a to w następujący sposób:

I. Gminy m. Krakowa:

1) zgadza się na spłatę przez pinczowski Powiatowy Związek komunalny w sześciu równych ratach rocznych od dnia 1 maja 1933 r. (tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego) roku począwszy należnej jej kwoty 32.963·30 (trzydzieści dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt trzy 30/100) złotych z tytułu powyższego udziału, w szczególności z tytułu wynagrodzenia strat kursowych,

2) opuszcza (darowuje) Związkowi odsetki ustawowe od wspomnianej kwoty za czas od dnia 1 stycznia 1929 r. (tysiąc dziewięćset dwudziestego dziewiątego) roku do dnia 30 kwietnia 1933 r. (tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego) roku,

3) uwalnia Związek od płacenia w przyszłości odsetek od kredytowanych rat wspomnianej kwoty.

Postanowienia niniejsze uzależnia jednak Gmina m. Krakowa od następujących warunków:

A) Właściwa władza nadzorcza za zgodą Związku uzna w myśl rozporządzenia Prezydenta Rz. z dnia 27 października 1932 r. Nr. 94 poz. 809 Dz. U. R. P. wymienioną wyżej należność za niesporną.

B) Jako wartość złotego przyjmuje się wartość złotego w złocie w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzp. z dnia 13 października 1927 r. Nr. 88 poz. 790 Dz. U. R. P.

C) W razie zwłoki w zapłacie rat obowiązany będzie Związek zapłacić Gminie ustawowe odsetki zwłoki od dnia płatności do dnia rzeczywistej zapłaty.

D) Jeżeli zwłoka w zapłacie którejkolwiek raty trwać będzie conajmniej 60 (sześćdziesiąt) dni, to Gmina będzie miała prawo, niezależnie od pobrania rzeczonych odsetek zwłoki,

a) cofnąć dobrodziejstwo ratalnej spłaty,

b) żądać ponadto zapłaty określonych wyżej w p. 2) ustawowych odsetek za czas od dnia 1 stycznia 1929 r. (tysiąc dziewięćset dwudziestego dziewiątego) roku do dnia 30 kwietnia 1933 r. (tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego) roku.

E) Związek pokryje wszelkie koszty, opłaty i należności, związane z niniejszą transakcją.

II. Do podpisywania dokumentów w niniejszej sprawie upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy, PP. Radców m. Dra J. Kuhna i Dra Radzyńskiego, a wrazie przeszkody Dra K. Jelonka i Dra L. Merza względnie innych, upoważnionych wogóle do podpisywania kontraktów.

Rada miasta wniosek powyższy uchwaliła.

(L. I. Kol. 949/32/B.).

Rada miasta na wniosek Rm. Dr. Kesslera uchwaliła en bloc następujące wnioski:

VIII. Rewizja linji regulacyjnych i budowlanych ul. Pułaskiego w Dębnikach Dz. XI.

W sprawie powziętej rewizji w myśl ogłoszenia z dnia 21 stycznia 1932 r. (Nr. Bb. reg. 223/32/XXXVI.) i uchwalonej przez Magistrat w dniu 12 listopada b. r. zmiany prawomocnej frontowej linji budowlanej ulicy Pułaskiego w obrębie narożnej parceli l. k. 383 Dz. XI. Dębniki, Rada m. idąc po myśli opinji Rady Artystycznej z dnia 12 listopada 1932 r. podtrzymuje w całości swą uchwałę z dnia 9 lipca 1910 (L. Bb. 26643/10) dotyczącą otwarcia oraz linji regulacyjnych i budowlanych ul. Pułaskiego.

Powyższy plan należy wyłożyć do publicznego przeglądu na okres 4 tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

(Bb. reg. 237/32).

IX. Plan zabudowania gruntów przy drodze l. k. 82/2 Dz. XVII. i XX.

W myśl art. 29 prawa budowlanego z dnia 16 II. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów przyległych do drogi l. k. 82/2 w Dz. XVII. Krowodrza.

W szczególności uchwala się:

1) Linję regulacyjną drogi wojskowej l. k. 1754 oznaczoną na dołączonym planie Bud. m. Oddz. B. z dnia 20 kwietnia 1932 r. czerwono i literami: a-b-c-d wraz z linją budowlaną, a'-b'-c'-d' po stronie północnej.

2) Linje regulacyjne drogi polnej l. k. 82/2 oznaczone na powyższym planie Bud. m. B. czerwono literami: c-e-f-g-h-i po stronie wschodniej, oraz literami: b-A-j-k-l-m-n wraz z linją budowlaną b'-A'-j'-k'-l'-m'-n' po stronie zachodniej.

3) Otwarcie ulicy Nr. I. oraz jej linje regulacyjne oznaczone na powyższym planie Bud. m. Oddz. B. czerwono i literami: o-j-e-p po stronie południowej oraz literami: r-ł-f-s wraz z linją budowlaną r'-ł'-f's' po stronie północnej.

4) Otwarcie ul. Nr. II. oraz jej linje regulacyjne oznaczone na powyższym planie Bud. m. Oddz. B. czerwono i literami: t-l-g-u po stronie południowej oraz literami: v-y-h-w wraz z linją budowlaną v'-y'-h'-w' po stronie północnej.

5) Linję regulacyjną drogi l. k. 1776 oznaczoną na powyższym planie Bud. m. B. czerwono i literami: x-u-i-z po stronie południowej.

6) Dla przyległych do powyższych ulic bloków uchwala się sposób zabudowania zwarty o wysokości domów nie przekraczającej 12 metrów.

7) Uchwala się tylne linje regulacyjne tak, jak wrysowano kolorem czerwonym. Poza tylnemi linjami budowlanemi żadnych budynków mieszkalnych stawiać nie wolno.

8) Bloki przylegające do powyższych ulic przeznacza się na zabudowanie domami mieszkalnymi z dopuszczeniem zakładów przemysłowych nie podpadających pod przepisy art. 18 Prawa budowlanego, których pomieszczenie będzie możliwe w ramach przedstawionego planu zabudowania.

9) Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na 4 tygodnie, począwszy od 1-go dnia następnego miesiąca po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Bb. 3058/30)

X. Plan zabudowania gruntu Skarbu Państwa przy ul. Ks. Piotra Skargi Dz. XXII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 21 IX. 1932 r. do L. Bb. Reg. 207/32/XLIII) po myśli art. 25 prawa budowlanego uchwala się dla gruntu Skarbu Państwa Lhh. 182 Dz. XXII. położonego między ulicami Ks. Piotra Skargi, Rydlówka, przedłużeniem ul. Krasickiego i gruntem fabryki gwoździ według planu Budownictwa m. Oddz. B z dnia 21 października 1932 r.:

1) Linję regulacyjną przedłużenia ul. Krasickiego według linji czerwonej na planie Bud. m. Oddz. B oznaczonej od strony północno-zachodniej literami czerwono: a-b-c.

2) Linję regulacyjną ulicy bez nazwy, łączącej ul. Rydlówkę z ul. Krasickiego, wiodącą wzdłuż fabryki gwoździ, według linji czerwonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. oznaczonej od strony południowo-zachodniej, czerwono literami: c-d z linją budowlaną c^1-d^1.

3) Przeznaczenie powyższego bloku na cele budowy domów mieszkalnych z dopuszczeniem zakładów przemysłowych, nie podpadających pod art. 18 prawa budowlanego.

4) Sposób zabudowania zwarty z tylną linją budowlaną w odstępie 15 metrów od linji regulacyjnych względnie frontowych linji budowlanych, przy wysokości domów określonej obowiązującemi przepisami budowlanemi bez oficyn i suteryn mieszkalnych.

5) Rada zaznacza, że do urządzenia ulic otaczających powyższy blok nie zamierza przystąpić, zastrzega jednak, że

a) sposób urządzenia tychże ulic oznaczy Komisja drogowo-kanałowa działająca imieniem Rady m.

b) gmina m. Krakowa obejmie powyższe ulice, skoro przynajmniej $^1/_3$ część długości frontów zostanie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic i oświetlenie należeć będzie do właściciela.

6) Gdyby Skarb Państwa jako właściciel powyższego gruntu miał zamiar odstąpić grunt ten Spółdzielni mieszkaniowej „Osiedle Legjonowe“ na cele budowy drewnianych domków mieszkalnych, to Rada m. zastrzega sobie termin trwania drewnianych budynków na okres nie dłuższy jak 30 lat. Po upływie 30 lat parcele mają być zabudowane według prawomocnego planu zabudowania. Przypadające na powyższą realność koszta urządzenia przyległych ulic musiałaby zobowiązać się ponieść Spółdzielnia „Osiedle Legjonowe“ i obowiązek powyższy odpowiednio zabezpieczyć, natomiast sposób usytuowania poszczególnych domków w obrębie wspomnianych wyżej linji budowlanych ustaliłby Magistrat w porozumieniu ze Spółdzielnią „Osiedle Legjonowe“ — przyjmując za podstawę usytuowanie budynków wkreślone w planie Bud. m. Oddz. B. z dnia 21 października 1932 r. (alternatywa 1).

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

Dla obszaru Dz. XXII. otaczającego grunt Skarbu Państwa przy ul. Ks. P. Skargi uchwala się program rozbudowy oparty na następujących założeniach:

1) Plac targowy i na postój fur uchwalony przez Radę m. dnia 23 maja 1921 r. w środku kompleksu gruntów położonych między ulicami: Smolki, Kalwaryjską, Krasickiego i ul. Marji Konopnickiej.

2) Kanał spławny z przystanią podgórską z mostami projektowanymi w ulicach: Długosza, Szwedzkiej (przedłużenie ul. Ks. P. Skargi), ul. Marji Konopnickiej i przedłużonej ul. Rydlówki ku ul. Ceglarskiej w Zakrzówku.

3) Remiza tramwajowa, mająca powstać na 30 morgowym gruncie m. znajdującym się po zachodniej stronie Al. Skrzyneckiego na południe od ul. Rzemieślniczej i przy zregulować się mającej Wildze.

4) Istniejąca szkoła rzemiosł przy Al. Skrzyneckiego.

5) Miejski dworzec drogowy projektowany na przeznaczonym na ten cel gruncie po dawnej kolei obwodowej i krzywej wojskowej wraz z torem dojazdowym ze stacji Bonarka (przedłużona ul. M. Konopnickiej) przy linji kolei Bonarka-Płaszów.

6) Istniejące i projektowane dalsze rozszerzenie parku im. Bednarskiego na wzgórzu Krzemionki

7) Na podstawie powyższych danych, należy jako najgłówniejsze arterje komunikacyjne przyjąć i odpowiednio urządzić następujące ulice:

a) ul. M. Konopnickiej jako główny dojazd z dzielnic XI. Dębniki, X. Zakrzówek i IX. Ludwinów do stacji Kraków-Bonarka.

b) ul. Rydlówkę jako odgałęzienie ul. Kalwaryjskiej w stronę zachodnią tj. ku ul. Kobierzyńskiej i ul. Ceglarskiej (przez projektowany most nad kanałem spławnym) w Zakrzówku.

c) ul. Kalwaryjską wraz z uchwalonym jej przebiciem wprost do ul. Wadowickiej, którą należy traktować jako główny trakt automobilowy do Myślenic, Rabki, N. Targu i Zakopanego.

d) ul. Krasickiego, którą należy przedłużyć do Al. Skrzyneckiego łączącej się z traktem ad c), stwarzając w ten sposób najkrótsze połączenie tegoż przez ul. Rejtana z mostem IV. na Wiśle z ominięciem zupełnem ul. Kalwaryjskiej.

8. Położone przy powyższych ulicach grunta, przeznacza się na zabudowanie budynkami mieszkalnemi i zakładami przemysłowymi, dla których należy w szcze-

gółowych planach zabudowania wydzielić odpowiednie bloki w pobliżu stacji Bonarka oraz nad przyszłym kanałem spławnym. Na zabudowanie luźne willami lub grupami domków przeznacza się obszary wzgórza Krzemionki, położone obok istniejącego względnie rozszerzyć się mającego parku.

Na okres przejściowy przewiduje się prowizoryczne zabudowanie bloku powstałego na gruntach Skarbu Państwa przy ul. Ks. P. Skargi domkami mieszkalnemi, drewnianymi, stawianymi na okres nie dłuższy jak 40 lat na warunkach ustalonych przez Radę m. w punkcie 6) uchwały dotyczącej planu zabudowania powyższego bloku. (Bb. 208/32).

XI. Plan zabudowania obszaru gruntów przy ul. Jadwigi z Łobzowa Dz. XVI.

Po myśli art. 29 prawa budowlanego z dnia 16/II. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 uchwala się plan zabudowania gruntów w Krakowie, Dz. XVI. przyległych bezpośrednio do ul. Jadwigi z Łobzowa według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 25 stycznia 1932 r.

W szczególności uchwala się:

a) linję regulacyjną po północnej stronie ul. Jadwigi z Łobzowa, oznaczoną na planie Bud. m. Oddz. B. z dnia 25/I. 1932 r. czerwono literami: a-b-c-d-e-f wraz z linją budowlaną a'-b'-c'-d'-e'-f',

b) linję regulacyjną po południowej stronie ulicy Jadwigi z Łobzowa oznaczoną na powyższym planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 25/I. 1932 czerwono i literami: g-h-j-k

c) dla gruntów, przyległych do ulicy Jadwigi z Łobzowa uchwala się sposób zabudowania po stronie północnej zwarty, zaś po stronie południowej grupowy bez suteren i bez oficyn oraz tylne linje zabudowania w odległości 14 metrów od frontowych linji budowlanych,

d) uchwala się wysokość budynków nieprzekraczającą ustawowej wysokości w myśl art. 182 prawa budowlanego,

e) powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca najbliższego względnie następnego po powzięciu niniejszej uchwały. (Bb. 1733/31).

XIII. Plan zabudowania gruntów w Płaszowie ograniczonych ulicami: Krzywdą, Płaszowską, Sarmacką i drogą polną l. k. 2271.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 21/VI. 1932 r. L. Bb. Reg. 124/32/XLI.) uchwala się po myśli art. 29 prawa budowlanego plan otwarcia części ulicy bocznej od ul. Płaszowskiej, oznaczonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 7/XI. 1932 r. liczbą „I" oraz jej linje regulacyjne oznaczone na powyższym planie czerwono literami: a-b po stronie zachodniej, oraz literami: c-d wraz z linją budowlaną c'-d' po stronie wschodniej.

Dla gruntów przyległych do tejże ulicy uchwala się sposób zabudowania zwarty bez oficyn i suteren oraz w odległości 14 metrów od frontowych linji zabudowania tylne linje budowlane, wyrysowane w powyższym planie czerwono, pozą któremi nie mogą być stawiane żadne budynki mieszkalne.

Dla bloków przyległych uchwala się wysokość budynków nieprzekraczających w myśl art. 182 prawa budowlanego odległości między linjami budowlanemi.

Rada m. zaznacza, że Gmina miasta Krakowa do urządzenia ulicy nie przystąpi (§ 64), przyjmując do wiadomości deklaracje złożone przez właścicieli gruntów, na których projektowana jest ulica, że oni pokryją koszta pierwszego urządzenia powyższej ulicy, zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa, działająca imieniem Rady m.,

b) Gmina m. Krakowa po myśli art. 68 prawa budowlanego obejmie powyższe ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicieli gruntów, względnie ich prawonabywców,

c) ulice będą przekazane bezpłatnie i w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg czterech tygodni, począwszy od 1 dnia miesiąca najbliższego, względnie następnego po powzięciu niniejszej uchwały.

(Bb. reg. 114/32).

XIV. Plan zabudowania parcel l. k. 1534/1 i 1534/2 gm. kat. Kraków Dz. XIII. Zwierzyniec.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 14/XI. 1929 r. L. Bb. 4238/29/XIII. uchwala się w myśl art. 29 prawa budowlanego plan zabudowania w obręcie parcel l. k. 1534/1 i 1534/2 gm. kat. Kraków XIII. Zwierzyniec według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 15 listopada 1932 r.

W szczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy mającej łączyć ul. Król. Jadwigi z drogą wojskową l. k. 1549/2 z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i głoskami: b-c-d-e po stronie zachodniej, zaś głoskami: f-g-h po stronie wschodniej,

2) parcele wydzielone przy powyższej ulicy przeznacza się na zabudowanie domami dwupiętrowymi do wysokości 12 metrów wolno stojącymi, względnie łączonymi w grupy w sposób na planie zabudowania oznaczony, przyczem progi budynków mają być dostosowane do niwelety ulic.

Budowa oficyn i suteren mieszkalnych jest wykluczona.

Na czas przejściowy dopuszcza się zabudowanie powyższych gruntów prowizorycznemi domkami drewnianymi z progami dostosowanymi do niwelety przyszłych ulic na okres najwyżej 40 lat, poczem domki mają być na koszt właścicieli usunięte.

Gmina m. Krakowa zaznacza, że do urządzenia ulicy w punkcie 1 wymienionej nie zamierza przystąpić, pozostawiając inicjatywę urządzenia tejże nabywcom działek budowlanych.

Niniejszy plan należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Bb. reg. 261/32).

XV. Plan zabudowania parcel miejskich l. k. 1444 i 1480 gm. kat. Kraków XIII. Zwierzyniec.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 21/II. 1931 r. L. Bb. 595/31/XXVI. uchwala się szczegółowy plan zabudowania gruntów miejskich, parcel l. k. 1444 i 1480 gm. kat. Kraków Dz. XIII. Zwierzyniec, według planu Bud. m. Oddz. B. z dnia 18 listopada 1932 r.

W szczególności uchwala się:

I. W odniesieniu do parceli l. k. 1480, położonej przy ul. Królowej Jadwigi:

1) Otwarcie ulicy oznaczonej liczbą „I" wzdłuż zachodniej granicy powyższej parceli z linjami regulacyjnemi oznaczonemi na powyższym planie czerwono i głoskami: a-b-c-f-g-h po stronie wschodniej, zaś głoskami a1-b1-c1-d1 po stronie zachodniej.

2) Otwarcie w obrębie powyższego gruntu m. ulicy oznaczonej liczbą „II" równoległej do ul. Król. Jadwigi z linjami regulacyjnemi c-d po stronie południowej, zaś e-f-g po stronie północnej oraz linją budowlaną f'-e' po północnej stronie ulicy.

3) Linję regulacyjną południowej strony ul. „VI", przewidzianej wzdłuż północnej granicy gruntu m. (l. k. 1480) oznaczoną głoskami: h-i.

II. W odniesieniu do parceli miejskiej l. k. 1444 położonej przy uregulowanej Rudawie i granicy Woli Justowskiej uchwala się:

4) Otwarcie ulicy oznaczonej liczbą „III" projektowanej wzdłuż granicy Woli Justowskiej, z linją regulacyjną wschodniej strony ulicy w obrębie gruntu m., oznaczoną głoskami: l-m-r-s-t.

5) Otwarcie ulicy l. „IV" wzdłuż prawobrzeżnego wału Rudawy o szerokości minimalnej 18 metrów, liczonej od przywodnej krawędzi korony wału, z linją regulacyjną południowej strony, oznaczoną głoskami: t-u.

6) Otwarcie w obrębie parceli miejskiej l. k. 14444 ulicy oznaczonej liczbą „V" z linjami regulacyjnemi r-p-o po stronie północnej, oraz m-n po stronie południowej, oraz linją budowlaną r'-p'-o' po stronie północnej.

7) Linję regulacyjną zachodniej strony ulicy oznaczonej na planie liczbą „VII", a projektowanej we wschodniej części parceli m. l. k. 1444, według głosek: o-y-x-w-u z linją budowlaną w odstępie 6 metrów od linji regulacyjnej.

8) Linję regulacyjną ulicy liczba „VI" wspomnienej w punkcie 3) wymienionej uchwały, a to północnej strony ulicy w obrębie parceli miejskiej, oznaczoną głoskami: l-k-j, oraz linję budowlaną tejże ulicy oznaczoną głoskami: k'-j'.

III. Uchwala się zabudowanie obu powyższych gruntów domami mieszkalnymi łączonymi w grupy w sposób na planie przedstawiony o wysokości do 12 metrów (II. p.) bez suteren i bez oficyn. Progi budynków mają być dostosowane do niwelety ulic.

IV. Na czas przejściowy przyjmuje się zabudowanie obu powyższych gruntów domkami drewnianymi na okres do 40 lat usytuowanymi w odstępach od linji regulacyjnych, oznaczonych w dodatkowych planach zabudowania, z progami również dostosowanemi do niwelety przyszłych ulic.

V. Rada m. zaznacza, że do urządzenia wyżej wymienionych ulic nie zamierza przystąpić (art. 64 prawa budowl.), pozostawiając inicjatywę w tym względzie nabywcom działek budowlanych.

VI. Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na okres 4-ch tygodni, licząc od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

VII. W związku z powyższemi uchwałami Rada miasta uchwala program rozbudowy zachodniego obszaru Zwierzyńca Dz. XIII. w granicach ul. Król. Jadwigi, ul. Piastowskiej, przedłużenia Al. 3-go Maja wzdłuż zasklepić się mającego łożyska Rudawy i granicy Woli Justowskiej — oparty na następujących wytycznych:

1) Założenie następujących głównych arterji komunikacyjnych:

a) ul. Król. Jadwigi należy urządzić w granicach prawomocnych linji regulacyjnych, jako główną ulicę wypadową z uwzględnieniem założenia na niej linji tramwajowej i drogi jezdnej dla ruchu autobusowego,

b) jako skrócenie komunikacji Błoń miejskich z Wolą Justowską, należy przewidzieć ulicę uchwaloną już częściowo wzdłuż istniejącego deptaku wojskowego, łączącego obecną kładkę dla pieszych nad uregulowaną Rudawą z ul. Król. Jadwigi (obok rogatki wolskiej).

Ulica ta będzie musiała otrzymać prócz uchwalonego już częściowo deptaku dla ruchu pieszego, odpowiednio urządzoną drogę jezdną, która znajdzie połączenie z przyszłą drogą jezdną ul. Emaus, założyć się mającej w wysokości 80 cm poniżej wału Rudawy, zaś przez istniejący most w ul. Piastowskiej z ul. Piastowską i Al. 3 Maja.

c) Aleję 3-go Maja, której przedłużenie wzdłuż zasklepić się mającego koryta Rudawy, zostało uchwalone przez Radę m. i uprawomocnione, należy połączyć ze wschodnią częścią Woli justowskiej (przy Strzelnicy), prowadząc Aleję najpierw wzdłuż lewobrzeżnego wału Rudawy, a następnie po przekroczeniu Rudawy mostem przy granicy Woli Justowskiej przeprowadzić ją do ul. Król. Jadwigi wzdłuż granicy Woli Justowskiej i Zwierzyńca.

Ponadto Aleję tę należy trasą lewego wału Rudawy przedłużyć do traktu obwodowego Wola-Justowska-Bronowice Małe-Wielkie.

2) Niwelety wszystkich ulic na powyższym obszarze należy nawiązać z jednej strony od istniejących wysokości ul. Król. Jadwigi i ul. Piastowskiej, z drugiej strony do projektowanych ulic, równoległych nad uregulowaną Rudawą, których niwelety mają być przyjęte w wysokości 80 cm poniżej korony istniejących wałów ochronnych Rudawy.

Te wysokości przyszłych ulic należy już obecnie uwzględniać, ale tylko przy stawianiu stałych budowli.

3) Cały powyższy obszar Zwierzyńca między ul. Król. Jadwigi, a uregulowaną Rudawą należy przeznaczyć wyłącznie pod zabudowanie stałemi domami mieszkalnymi z dopuszczeniem na czas przejściowy budowy drewnianych domków mieszkalnych na okres do 40 lat.

4) Małe Błonia wyklucza się od zabudowania, przeznaczając je wyłącznie na cele sportowe i wychowania fizycznego. (Bb. reg. 266/32).

Po uchwaleniu powyższych spraw en bloc przystąpiono w dalszym ciągu do porządku dziennego:

XII. Plan zabudowania bloku ograniczonego ulicami: św. Tomasza, św. Krzyża, św. Marka oraz plantacjami miejskiemi.

Imieniem Sekcji I. Nacz. Bud. m. Oddz. B. inż. Kłeczek wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 1 czerwca 1932 Nr. Bb. Reg. 124/32 uchwala się w myśl art. 29 prawa budowlanego plan zabudowania bloku zawartego między ulicami: św. Tomasza, św. Krzyża, św. Marka i plantacjami m. według planu Budownictwa m. B. z dnia 6/IX. 1932.

W szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy wzdłuż plant na długości między ul. św. Marka, a ul. św. Tomasza z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi na powyższym planie czerwono głoskami: a-b, po stronie zachodniej zaś c-d, po stronie wschodniej w odstępie 8 metrów.

2) Linję regulacyjną po północnej stronie ul. św. Tomasza, w obrębie wymienionego bloku oznaczoną głoskami: b-e.

3) Linję regulacyjną wschodniej strony ul. św. Krzyża na długości między ul. św. Tomasza, a ul. św. Marka oznaczoną głoskami: e-f.

4) Linję regulacyjną południowej strony ul. św. Marka na długości między ul. św. Krzyża, a ulicą w punkcie 1) wymienioną według głosek: f-a.

5) Zatwierdza się projektowaną parcelację i sposób zabudowania parcel zwarty z dopuszczeniem skrzydeł oficynowych, zaprojektowanych w planie zabudowania w myśl życzenia właściciela realności, przyczem wysokość budynków frontowych od strony ulic św. Tomasza, św. Krzyża, św. Marka ustala się na 18 metrów (5 kondygnacji), zaś od strony nowej ulicy projektowanej wzdłuż plant w wysokości nieprzekraczającej szerokości ulicy, projektowanej od strony plant. Narożniki od strony ul. św. Marka i od strony ul. św. Tomasza mogą mieć od strony ulicy projektowanej przy plantach wysokość również 18 metrów, ale tylko do głębokości 12 metrów, liczonej od linji regulacyjnej ul. św. Marka i ul. św. Tomasza.

Dopuszczalną wysokość skrzydeł oficynowych ustala się według prawa budowlanego.

Rada m. zaznacza, że do urządzenia projektowanej wzdłuż plant ulicy nie zamierza przystąpić, pozostawiając inicjatywę urządzenia tejże ulicy właścicielowi przyległej realności, przyczem zastrzega się, że:

a) ulica zostanie urządzona w sposób oznaczony przez Komisję drogowo-kanałową, działającą imieniem Rady m.,

b) Gmina m. Krakowa obejmie ulicę, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontu zostanie zabudowana do tego zaś czasu utrzymanie tej ulicy należeć będzie do właścicieli przyległych realności,

c) ulica zostanie oddana Gminie m. Krakowa w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

II. Gmina stoł. król. m. Krakowa, jako prywatna właścicielka plant, a w szczególności parceli l. k. 697 objętej lwh. 1 ks. grunt. gm. kat. Kraków Dz. I. Śródmieście, godzi się na budowę domów nieprzekraczających wysokości 24 metrów (dwudziestu czterech metrów) na parcelach projektowanych a wchodzących w skład realności lwh. 273 i 274 tej samej księgi i mających front do uliczki projektowanej wzdłuż plant, z tem jednak zastrzeżeniem, że w budynkach narożnikowych od strony ul. św. Tomasza i ul. św. Marka mają być wykonane tarasowe przejścia w wysokości 24 metrów do wysokości 18 metrów, ustalonych w ustępie 1 punkt 5 niniejszej uchwały.

W zamian za powyższą zgodę Gminy, jako prywatnej właścicielki P. Dr. Adam Potocki zapłaci Gminie m. Krakowa jednorazowo kwotę Zł. 75.000.— (słownie siedmdziesiątpięć tysięcy Zł.) i odstąpi jej na własność w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych grunt pod plantacje odcięty z powyższych jego realności wschodnią linją regulacyjną uliczki projektowanej i oznaczonej w ustępie 1 poz. 1 niniejszej uchwały o pow. około 64 m^2, zgodnie z jego deklaracją z dnia 24 listopada 1932 do Nr. Mgtu. Bb. reg. 85/32. P. Dr. Adam Potocki poniesie również w całości wszystkie koszty, opłaty i należytości związane z zawarciem tego układu z Gminą.

Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zawarcia odnośnej umowy, ustalenia potrzebnych klauzul i zeznania odnośnych dokumentów. Do podpisu obok P. Prezydenta, względnie jego zastępcy upoważnia się PP. Radców m. Dra Konstantego Grzybowskiego i Dra Rudolfa Radzyńskiego, a w razie przeszkody którego z nich PP. Radców m. Dra Ludwika Merza i Dra Kazimierza Jelonka.

Rada miasta wniosek powyższy uchwaliła.

(Nr. Bb. Reg. 85/32).

XVI. Dodatkowy kredyt w wysokości 1200.— Zł. w Dziale V a § 28, poz. g zdjęcia i projekty komasacji.

Imieniem Sekcji I i II Rm. Inż. Kłeczek w zastępstwie nieobecnego Rm. inż. Drobniaka wnosi:

Rada miasta uchwali:

Przyznaje się dodatkowy kredyt w wysokości 1200.— Zł. (słownie tysiąc dwieście Zł.) w Dziale V a § 28, poz. g, na zdjęcia i projekty komasacji, budżetu na rok 1932/33, funduszu Biura regulacji miasta.

Rada m. wniosek ten uchwaliła.

(Nr. Bb. reg. 259/32).

XVII. Sprawozdanie Komitetu Rozbudowy st. kr. m. Krakowa.

Rm. Dr. Gross jako referent tego punktu powołuje się na szczegółowe sprawozdanie zamieszczone w Dziennikach Rozporządzeń od r. 1927 i na sprawozdanie dołączonego do porządku dziennego, omawiając wyczerpująco sprawozdania Komitetu Rozbudowy. Przedstawia cyfry kontyngentów pożyczkowych z poszczególnych lat oraz kwoty, które Gmina m. Krakowa wpłaciła na Fundusz Rozbudowy m. z podatku od lokali i parcel niezabudowanych. Podkreśla owocną działalność Komitetu, która przez popieranie ruchu budowlanego i oględne stawianie wniosków do Banku G. K. zasługuje na pełne

uznanie. Referent zaznacza, że żałować tylko wypada, że kontyngenty pożyczek są coraz mniejsze, tak, że ostatnio nie dosięgają kwot wpłacanych przez Gminę do Funduszu Rozbudowy. Dlatego, o ile działalność Komitetu Rozbudowy ma mieć właściwe znaczenie, starać się należy o potrzebny przydział kontyngentów. Ważna jest także dla rozbudowy miasta sprawa ulg podatkowych, należytości stemplowych itd. i w tej sprawie Komitet rozbudowy pewne rezolucje uchwalił.

W końcu referent przedkładając Radzie m. poniższy wniosek, wnosi równocześnie o odniesienie się do Rządu z petycją o przydział normalnego kontyngentu dla m. Krakowa oraz o przekazanie rezolucji Komitetu Rozbudowy w sprawie ulg podatków i należytości stemplowych do dalszego traktowania i rozpatrzenia Sekcji skarbowej Rady m.

Imieniem Komitetu Rozbudowy Rm. Dr. Gross wnosi:

Sprawozdanie Komitetu rozbudowy stoł. król. m. Krakowa przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości. Sprawozdanie dołącza się (załącz. nr. 3).

Rada miasta powyższy wniosek uchwaliła.

Po posiedzeniu jawnem odbyło się posiedzenie tajne.

Imieniem Pana Prezydenta miasta Naczelnik Biura Prezydjalnego Mr. Herget wnosi:

I. Rada miasta uchwali:

Mianuje się Dyrektorem Rzeźni miejskiej Radcę Magistratu w VI. stopniu służbowym Mr. Rajmana Feliksa.

Uchwalono.

II. Rada miasta uchwali:

1) Z dniem 1 stycznia 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Marję Huczyńską, kancelistę Magistratu.

Uchwalono.

2) Z dniem 31 grudnia 1932 r. przenosi się w stan nieczynny Stanisława Jahna, adjunkta Magistratu.

Uchwalono.

3) Z dniem 1 stycznia 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Emilję Popkową, kancelistę Magistratu.

Uchwalono.

4) Z dniem 1 lutego 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Wandę Smolecką, kancelistę Magistratu.

Uchwalono.

5) Z dniem 1 stycznia 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Jana Feliksa Wagę, st. Rewidenta Wodociągu miejskiego.

Uchwalono.

III. Rada miasta uchwali:

A. Przyznaje się przy pozostawieniu w dotychczasowej grupie uposażenia w etacie urzędników z wykształceniem prawniczem tytuł radcy Magistratu st. referentom w VII. stopniu służbowym:

1) Dr. Trzopowi Zygmuntowi
2) Wandasiewiczowi Tadeuszowi
3) Mr. Niedziałkowskiemu Olgierdowi
4) Dr Śliwińskiemu Tadeuszowi
5) Góreckiemu Mieczysławowi
6) Bialikiewiczowi Ludwikowi
7) Doc. Dr. Wachholzowi Szczęsnemu.

Uchwalono.

B. Przyznaje się przy pozostawieniu w dotychczasowej grupie uposażenia w etacie urzędników z wykształceniem technicznem tytuł radcy Budownictwa st. referentom w VII. stopniu służbowym:

1) Inż. Szczepanowiczowi Wiktorowi
2) Inż. Boratyńskiemu Czesławowi
3) Stoyowi Edwardowi
4) Wojciechowskiemu Henrykowi
5) Inż. Godzińskiemu Józefowi
6) Inż. Fiszerowi Janowi

Uchwalono.

C. Przyznaje się przy pozostawieniu w dotychczasowej grupie uposażenia w etacie urzędników sanitarnych

a) lekarzy

tytuł starszego lekarza okręgowego lekarzowi okręg. w VII. stopniu służbowym Dr Pisekowi Henrykowi.

tytuł starszego lekarza stomatologa Dr. Grabczakowi Ludwikowi

b) lekarzy weterynaryjnych

tytuł inspektora weterynaryjnego st. lekarzowi weterynaryjnemy w VIII. stopniu służbowym Lengerowi Bohdanowi.

Uchwalono.

D. Przyznaje się przy pozostawieniu w dotychczasowej grupie uposażenia w etacie urzędników administracyjnych

tytuł radcy administracyjnego inspektorowi targowemu w VII. stopniu służbowym
1) Palecznemu Stefanowi

komisarzowi Magistratu w VII. stopniu służbowym
2) Szymkiewiczowi Stefanowi

sekretarzom w VII. stopniu służbowym
3) Borkowskiemu Janowi
4) Podworskiemu Marjanowi
5) Mermerowi Janowi
6) Uznańskiemu Leonowi
7) Zadęckiemu Ignacemu
8) Dobrowolskiemu Stanisławowi
9) Galacińskiemu Ludwikowi

tytuł sekretarza

wicesekretarzom w VIII. grupie uposażenia
1) Nitkowskiemu Stanisławowi
2) Janusiowi Piotrowi
3) Rybskiemu Antoniemu
4) Dymkowi Januszowi
5) Parze Marjanowi
6) Ryszankowi Edwardowi

Uchwalono.

E. Przyznaje się przy pozostawieniu w dotychczasowej grupie uposażenia w etacie urzędników Miejskiej Izby Obrachunkowej

tytuł radcy Miejskiej Izby Obrachunkowej st. rewidentom w VII. stopniu służbowym
1) Seifertowi Tadeuszowi
2) Kwapniewskimu Tadeuszowi
3) Dunikowskiemu Janowi

4) Hesslowi Romanowi
5) Mehofferowi Wilhelmowi
6) Rysowi Ignacemu

tytuł st. rewidenta Miejskiej Izby Obrachunkowej rewidentom w VIII. stopniu służbowym
1) Dr Kawczyńskiemu Kazimierzowi
2) Dr Ostrowskiemu Karolowi

Uchwalono.

Załącznik Nr. 1.

STATUT.

o opłatach na rzecz Gminy m. Krakowa od wniosków o rozpoznania sprawy, składanych do Urzędu Rozjemczego dla Spraw Kredytowych Małej Własności Rolnej oraz od wydanych przez ten Urząd dokumentów.

§ 1.

Na podstawie art. 15 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu Urzędów Rozjemczych do Spraw Kredytowych Małej Własności Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 653) będą pobierane specjalne opłaty na rzecz Gminy m. Krakowa od wniosków o rozpoznanie sprawy, składanych do Urzędu Rozjemczego do Spraw Kredytowych Małej Własności Rolnej oraz od wydanych przez ten Urząd dokumentów.

§ 2.

Opłaty wynoszą:

1) od wniosku o rozpoznanie sprawy 2% długu pieniężnego, wskazanego we wniosku, przyczem rozpoczęte 100 zł. liczy się za pełne; maksymalna opłata z tego tytułu nie może przekraczać 100 zł.,

2) od innych podań — 50 gr. od podania i 50 gr. od każdego załącznika,

3) od wydanego dokumentu — 50 gr. od strony arkusza, licząc 25 wierszy za stronę, przyczem strona zaczęta liczy się za całą.

§ 3.

Opłaty należy uiszczać przy złożeniu wniosku lub podania oraz przy wydaniu dokumentu. W razie nieuiszczenia opłaty pomimo wezwania ze strony Urzędu Rozjemczego wniosek względnie podanie pozostanie bez rozpoznania albo dokument nie będzie wydany.

Sposób poboru odprowadzania do Kasy miejskiej i zarachowywanie powyższych opłat określi Magistrat osobną instrukcją.

Magistrat może osoby niezamożne zwalniać od tych opłat.

§ 4.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 25 poz. 223 1932 r.).

§ 5.

Statut niniejszy obowiązuje od dnia ogłoszenia po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą.

Załącznik Nr. 2.

STATUT

uchwalony przez Radę miasta Krakowa na posiedzeniu dnia 20 grudnia 1932 r. a zatwierdzony przez Urząd Wojewódzki Krakowski, upoważniający Gminę miasta Krakowa do poboru opłat za używanie mostu IV. na Wiśle w przedłużeniu ul. Krakowskiej oraz na moście prowizorycznym drewnianym w przedłużeniu ul. Mostowej na amortyzację pożyczek zaciągniętych na budowę mostu IV.

§ 1. Na mocy art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Nr. 106 Dz. U. R. P. ex 1932 poz. 884 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, tudzież art. 22 ustawy z dnia 3 lutego 1931 o państwowym funduszu drogowym Dz. U. Rz. P. Nr. 16 poz. 81 wprowadza się na amortyzację pożyczek, zaciągniętych na budowę mostu IV. w przedłużeniu ulicy Krakowskiej, opłaty od osób, zwierząt i samochodów na moście w przedłużeniu ulicy Krakowskiej, oraz na moście prowizorycznym drewnianym w przedłużeniu ulicy Mostowej.

Opłaty od osób:

§ 2. Opłata od osób za przejście mostów w obu kierunkach wynosi od każdej osoby łącznie po 5 groszy.

§ 3. Uwolnionymi od opłaty są:

a) księża z Najświętszym Sakramentem, kondukty pogrzebowe i procesje;

b) wojsko idące w oddziałach, patrole wojskowe, osoby wojskowe idące w służbie i zwarte oddziały P. W.;

c) osoby należące do Policji Państwowej w mundurach;

d) dzieci szkolne, oraz młodzież kształcąca się, tudzież dzieci niesione na rękach, oraz wiezione na wózkach.

Opłaty od zwierząt i samochodów:

§. 4. Opłata od zwierząt i samochodów za przejście lub przejazd przez most tam i z powrotem wynosi:

a) od każdego zwierzęcia domowego, idącego luzem po 5 gr.

b) od każdego wozu po 10 gr.

c) od samochodu osobowego lub ciężarowego oraz od każdej doczepki po 20 gr.

§ 5. Uwolnione są od opłat:

a) konie wojskowe, idące luzem lub w zaprzęgu, tudzież samochody, należące do oddziałów wojskowych, idących pod komendą;

b) zaprzęgi i samochody wiozące organa Policji Państwowej w mundurach;

c) zaprzęgi i samochody, wiozące pocztę;

d) zaprzęgi i samochody straży pożarnej jadące w spełnianiu swego obowiązku;

e) zaprzęgi i samochody, wiozące księży z Najświętszym Sakramentem;

f) zaprzęgi i samochody wiozące zwłoki podczas pogrzebu oraz takież pojazdy towarzyszące pogrzebowi;

g) zaprzęgi i samochody Towarzystwa Ratunkowego, oraz Państwowego Szpitala św. Łazarza.

Sposób poboru i organa poborowe:

§ 6. Opłaty pobiera się tylko przy wstąpieniu, względnie wjeździe na mosty ze starego Krakowa do dzielnicy Podgórze.

§ 7. Poborem opłat zajmuje się Wydział VIII. Magistratu w Krakowie przez swoje organy, mające stanowisko przy wejściach na mosty od strony starego Krakowa.

Przekroczenia i kary:

§ 8. a) kto w zamiarze uchylenia się od obowiązku uiszczenia opłaty przekracza miejsce poboru bez zatrzymania się, lub oddala się przed uiszczeniem opłaty podlega karze pieniężnej do wysokości kwoty odpowiadającej 20-krotnej opłacie;

b) kara nie uwalnia płatnika od obowiązku uiszczenia opłaty mostowej;

§ 9. Kary pieniężne wymienione w § 8 wymierza Wydział VIII. Magistratu na podstawie obowiązujących przepisów ustawy o uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 VIII. 1923 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 106 poz. 884 ex 1932.

Kary pieniężne wpływają do Kasy Wydziału VIII. Magistratu.

Załącznik Nr. 3.

SPRAWOZDANIE

z działalności Komitetu Rozbudowy stoł. król. miasta Krakowa w r. 1931 i 1932.

1931 r.

Od czasu powołania Komitetu Rozbudowy, tj. od 18 czerwca 1925 r., corocznie składano sprawozdania z jego działalności.

Sprawozdania te ukazywały się następnie w Dzienniku rozporządzeń stoł. król. m. Krakowa, a mianowicie: z r. 1927 Nr. 4, z r. 1928 Nr. 3, z r. 1929 Nr. 5, z r. 1930 Nr. 5 i z r. 1931 Nr. 5. Obecne sprawozdanie jest więc 6-te z rzędu i niestety pod względem treści najmniej obszerne, bo działalność Komitetu w roku 1931 przedstawiała się bardzo nikle. Przyczyną tego był brak kredytów, co właściwie z góry przesądzało możność działalności Komitetu.

Mianowicie pismem z dnia 9 maja 1931 L. 13560 zawiadomił Bank Gospodarstwa Krajowego tut. Komitet, że kontyngent kredytów budowlanych, z Państw. Funduszu Budowlanego na nowe budowle przeznaczonych, nie będzie przez Min. Skarbu uruchomiony.

Wiadomość ta, ogłoszona także w dziennikach, zatamowała całkowicie pracę, która wobec tego ograniczała się tylko do załatwienia spraw bieżących.

W dniu 30 maja 1931 r. odbyło się jedyne w ciągu całego roku sprawozdawczego posiedzenie Subkomitetu Rozbudowy, na którym Dyr. Banku Gospodarstwa Krajowego Oddział w Krakowie zakomunikował, że Min. Skarbu wyznaczyło 10 miljonów zł. na wykończenie domów przez Bank Gospodarstwa już finansowanych, z której to kwoty 8 miljonów miało przypaść Warszawie, a 2 miljony prowincji — i z tej kwoty możnaby uzyskać dla Krakowa 430.000 zł.

Wobec powyższego oświadczenia Subkomitet Rozbudowy uchwalił wystąpić do Banku Gospodarstwa Krajowego z wnioskiem o udzielenie dodatkowej pożyczki:

1) Gminie m. Krakowa w kwocie 280.000 zł. na całkowite dokończenie budowy III. p. domu przy ulicy Pasterskiej,

2) Spółce mieszk. dla miast w kwocie 100.000 zł. na całkowite wykończenie 3 domów przy ulicy Jerzego Żuławskiego obok Al. Słowackiego, względnie na wyrównanie rachunków z tej budowy,

3) Bratniej Pomocy Medyków U. J. w Krakowie w kwocie 50.000 zł. na wykończenie budowy 3 p. budynku tzw. „Domu Medyków“ przy ul. Grzegórzeckiej, względnie na pokrycie niewyrównanych rachunków z tej budowy.

Na skutek tych wniosków zrealizował Bank w ciągu następnych miesięcy Gminie pożyczkę w kwocie 190.000 zł. a dwom pozostałym instytucjom w całości.

Co do urzędowania Komitetu rozbudowy zaznaczam, że z chwilą rozwiązania poprzedniej Rady miejskiej, Komitet Rozbudowy uległ zdekompletowaniu, a nowy powołano dopiero uchwałą Rm. z dnia 14/III. 1932 r.

W międzyczasie jednak wyłoniło się wiele spraw związanych z poprzednio już udzielonemi pożyczkami, które należało traktować jako pilne, wobec czego sprawy te załatwiał Przewodniczący Komitetu w tegoż imieniu.

W tym czasie z ważniejszych spraw:

a) wystosowano do Banku Gospodarstwa Krajowego wnioski o zmianę udzielonych z funduszów własnych Banku, pożyczek krótkoterminowych na długoterminowe następującym dłużnikom:

1) Radzie Zjazdu Przemysłowców Górniczych, na dokończenie budowy domu 3 p. przy ulicy Gramatyka,

2) Pawłowi Jakóbcowi, na dokończenie nadbudowy domu mieszkalnego przy ul. Traugutta 24,

3) Maurycemu i Szymonowi Wohlfeilerom, na ostateczne wykończenie budowy domu przy ul. Prądnickiej,

4) Tadeuszowi Koprowskiemu, na dokończenie budowy I. p. domu z poddaszem w Łagiewnikach.

b) zezwolono na przeniesienie pożyczki budowlanej, udzielonej Emilowi Stąporowi na dokończenie budowy domu przy ul. Widok, na nowonabywcę tejże realności.

Również po porozumieniu się z Dyrekcją Banku Gospodarstwa Krajowego Przewodniczący decyzją z dnia 2-go października 1931 r. w imieniu Komitetu wniósł o udzielenie z zaoszczędzonych kredytów budowlanych w r. 1930, pożyczki w kwocie 35.000 zł. Oficerskiej Spółdzielni mieszkaniowej (na dokończenie budowy domu P. Pułk. Pokornego). Z kwoty tej Bank zrealizował dotąd 25.000 zł.

Skutkiem wspomn. ogłoszenia w dziennikach o braku kredytów zmalał zupełnie wpływ podań o nowe pożyczki, tak, że wpłynęło ich w r. 1931 tylko 13, a kilku petentów zrezygnowało formalnie z załatwienia wniesionych już podań. Podań niezałatwionych w r. 1931, które oczekiwały swej kolei, było 22 na łączną kwotę około 3,672.000 zł.

Oczywiście, tak ilość podań jak i kwota nie była obrazem rzeczywistego zapotrzebowania kredytów budowlanych, albowiem, jak już wspomniano, budujący niejednokrotnie po poinformowaniu ich o braku kredytów rezygnowali wogóle z wnoszenia podań.

1932 r.

W dniu 21 kwietnia br. Bank Gospodarstwa Krajowego zawiadomił tut. Komitet o przeznaczeniu dla m. Krakowa na drobne budownictwo drewniane kontyngentu w kwocie 150.000 zł., a na wykończenie domków mu-

rowanych 80.000 zł., oraz o udzielaniu przez tartaki państwowe kredytu w materjale drzewnym.

Do załatwiania czynności, związanych z rozdziałem wspomn. kredytów, Komitet Rozbudowy uchwałą z dnia 21/IV. 1932 r. wybrał i upoważnił Subkomitet rozbudowy, który po przeprowadzeniu czynności wstępnych w dniu 21 czerwca odbył pierwsze posiedzenie. Ogółem w okresie sprawozdawczym posiedzeń Subkomitetu było 6, Komitetu 2.

Przy uchwalaniu wniosków o pożyczki przestrzegano ściśle przepisów dotychczas obowiązującej ustawy o rozbudowie miast z dnia 22 kwietnia 1927 r. i rozp. wykonawczego z dnia 3 listopada 1927 r., jakoteż zastrzeżeń ze strony Banku Gospodarstwa Krajowego, a w szczególności przestrzegano zasad:

a) że dla poszczególnego kredytobiorcy i na poszczególny dom maksymalny kredyt wynosić może 4.000 zł. i mieścić się musi w granicach 50% kosztorysu — oraz

b) że pomoc kredytowa dotyczyć może tylko domów tak dalece doprowadzonych z własnych funduszów budującego, iż kredyt udzielony w maksymalnej wysokości 4.000 zł. wystarczy na zupełne wykończenie budowy.

Niewielka kwota kredytu na domy murowane przy dość dużym popycie wnet się wyczerpała tak, że wskutek braku kredytu kilku podań nie można było przychylnie załatwić.

Ponieważ równocześnie kredyt na domy drewniane nie wywołał wielkiego zainteresowania i kwota 150.000 zł. wydawała się za wielką w stosunku do zapotrzebowania, Subkomitet rozbudowy odniósł się do Banku Gospodarstwa Krajowego z prośbą o dopuszczenie przedstawienia wniosków co do udzielań pożyczek na domy murowane z kredytu przeznaczonego na domy drewniane.

Po pertraktacjach przeprowadzonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego z Min. Skarbu, to ostatnie zgodziło się na wspomn. propozycję, przenosząc kwotę 48.000 zł. z kredytu na domy drewniane do kredytu na domy murowane, przyczem jednak takąż samą kwotę 48.000 zł. z tegoż kredytu przeznaczono na rezerwę Państwowego Funduszu Budowl.

Z przyznanego kontyngentu przedstawiono 34 wnioski o pożyczki na dokończenie domów murowanych w łącznej kwocie 130.400 zł., a 8 wniosków co do pożyczek na dokończenie domów drewnianych w łącznej kwocie 22.000 zł., t. j. razem 42 pożyczek w łącznej kwocie 152.400 zł.

Petentami co do których Komitet przedłożył wnioski przychylne są następujące osoby względnie instytucje:

1) Krzyżanowscy Władysław i Janina, Kraków-Dąbie . . . . 4.000 zł.

2) Bergerowie Stanisław i Paulina, Kraków ul. J. Malczewskiego . . . . 4.000 zł.

3) Sochowa Rozalja, Kraków, Błonie-Beszcz . . . . 4.000 zł.

4)—9) Stowarzyszenie dla budowy własnych domów w Prokocimiu dla:

a) Kulawika Mieczysława . . . . . 2.500 zł.
b) Dąbrowskiego Stanisława . . . . 4.000 zł.
c) Polewki Jana . . . . 2.500 zł.
d) Baloga Jana . . . . 4.000 zł.
e) Palety Piotra . . . . 3.500 zł.
f) Gabrysia Józefa . . . . 4.000 zł.
g) Pająka Jana . . . . 4.000 zł.
h) Serafina Józefa . . . . 2.000 zł.

10) Marszałek Julja, Tonie . . . . 4.000 zł.

11) Siesz Aleksander, Bronowice Wielkie 4.000 zł.

12) Postowie Juljan i Janina, Bronowice Wielkie . . . . 4.000 zł.

13)—17) Towarzystwo Osiedli Urzędniczych na dokończenie budowy domów:

a) J. Bortyńskiego, Olsza . . . . . 4.000 zł.
b) W. Cientaka, Wola Justowska . . 4.000 zł.
c) Fr. Maślanki, Wola Justowska . . 4.000 zł.
d) M. i M. Pawłowskich, Olsza . . . 4.000 zł.
e) S. i Z. Zięciaków, Kraków ul. Brodowicza . . . . 4.000 zł.

18) Dziedzic Franciszek, Wola Justowska 3.500 zł.

19) Ciosiński Stanisław, Kobierzyn . . 4.000 zł.

20) Kisielnicki Inż. Zygmunt, Bronowice Małe . . . . 4.000 zł.

21) Kot Jan, Kraków ulica Moniuszki 4.000 zł.

22) Moskalowie Franciszek i Władysław, Kraków ul. Królowej Jadwigi . . . . . . 4.000 zł.

23) Krupowa Anna, Bronowice Wielkie 4.000 zł.

24) Musiał Wincenty i Krupa Alojzy, Bronowice Wielkie . . . . 4.000 zł.

25) Gmina m. Krakowa, Smoleńsk 33 4.000 zł.

26) Prof. Dr. Nowak Jan i Marja, Kraków ul. Słoneczna . . . . 4.000 zł.

27) Machetowie Józef i Marja, Bronowice Wielkie . . . . 4.000 zł.

28) Kosibowie Marjan i Eleonora, Kraków — przecz. ul. Kalwaryjskiej . . . . 3.400 zł.

29) Wilczyński Aleksander, Łagiewniki 4.000 zł.

30) Stuczyński Stanisław, Bronowice Małe 4.000 zł.

31)—33) Oficerska Spółdzielnia mieszkaniowa dla:

a) kpt. Quartnera . . . . 4.000 zł.
b) ppłk. Schlögla . . . . 4.000 zł.
c) ppłk. Glauza . . . . 4.000 zł.

34) Doerniger Józef, Wola Duchacka 3.000 zł.

Z kredytu na domy drewniane:

1) Kiozior Jan, Prądnik Biały . . . 1.000 zł.

2) Prof. Dr. Ciechanowski Stanisław, Wola Justowska . . . . 4.000 zł.

3) Inż. Ciechanowski Stanisław, Wola Justowska . . . . 4.000 zł.

4) Piskosz Władysław, Rakowice . . 3.800 zł.

5) Pawełek Emilja, Wola Justowska . 1.200 zł.

6) Kuśnierz Jan i Kaz., Kraków ulica św. Bronisławy . . . . 4.000 zł.

7) Załubski Jan, Kraków — boczna B. Głowackiego . . . . 4 000 zł.

Nadto przesłano Bankowi Gospodarstwa Krajowego trzy wniski na specjalne żądanie tegoż Banku, opiewające na łączną kwotę 70 000 zł. realizowane poza kontyngentem z rezerw Państwowego Funduszu Budowl. dla Oficerskiej Spółdzielni mieszkaniowej na dokończenie domów ppłk. Pokornego i mjr. Zachorowskiego oraz wniosek na kwotę 24.000 zł. dla P. P. Zofji i Kazimiery Winsch, realizowany z kredytów m. Warszawy przeniesionych na teren krakowski. Dalej przedłożony wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 720.000 zł. Zakładowi Pensyjnemu dla funkcjonarjuszy jako Zakładowi Ubezpieczeń pracowników umysłowych we Lwowie, na bodowę domu przy ul. Słonecznej, z tem, że pożyczka ta nie

obciąży kontyngentu kredytów budowlanych dla miasta Krakowa, lecz zrealizowana będzie w drodze zakupna przez pow. Zakład papierów wartościowych, emitowanych przez B. G. K.

Pożyczki udzielane dotyczyły jak widać nietylko budów w obrębie samego Krakowa, ale także budów prowadzonych w obrębie sfery interesów mieszk. miasta Krakowa.

I tak: w samym Krakowie finansuje obecnie Bank Gospodarstwa Krajowego 13 nowych domów i 2 przebudowy, obejmujących 37 mieszkań i 105 izb, zaś w obrębie sfery interesów m. Krakowa 29 nowych domów o łącznej ilości 66 mieszkań i 151 izb, czyli ogółem 44 domy o łącznej ilości 103 mieszkań i 256 izb. W zestawieniu tem nie uwzględniono budowy Zakładu pens. oraz P. P. Winsch, ponieważ pożyczki te obecnie jeszcze nie są zrealizowane.

Pozatem załatwiono cały szereg spraw bieżących, a więc:

1) w sprawie podania Ski mieszkaniowej dla miast o pożyczkę w kwocie 360.000 zł. na dokończenie budowy domu IV. p. przy Al. Słowackiego i ul. Śląskiej w Krakowie, odniesiono się do Banku Gospodarstwa Krajowego z prośbą o uwzględnienie tego podania poza kontyngentem rezerw Państwowego Funduszu Budowlanego, a prośbę tejże Spółki o pożyczkę w kwocie 90.000 zł. na dokończenie budowy domu przy ul. Żuławskiego uchwalono poprzeć,

2) wydano P. Zawodnej Marji, właść. realności przy ul. Grzegórzeckiej 34 a. poświadczenie, potrzebne jej do konwersji pożyczki na długoterminową,

3) zezwolono na przeniesienie kredytów budowl. na nowonabywców realności, a mianowicie:

a) na P. Adolfa Drwotę: pożyczki w kwocie 24.000 zł., udzielonej Julji Nunbergowej, na dokończenie budowy domu,

b) na P. Salomeę Horowitzową: pożyczki budowlanej w kwocie 35.000 zł. udzielonej Jabóbowi Horowitzowi na dokończenie budowy domu,

c) na P. Helenę Solakównę: pożyczki budowlanej w kwocie 15.000 zł. udzielonej P. Jakóbowi Miłkowskiemu (przez Stow. kolejarzy dla budowy własnych domów w Prokocimie),

d) na P. Inż. Wincentego Wilamowskiego: pożyczki budowlanej w kwocie 20.000 zł., udzielonej P. Kazimierzowi Wacławowiczowi,

e) na P. Kazimierza Rzeźniczka: pożyczki budowlanej w kwocie 12.000 zł. udzielonej P. Stanisławowi Więskowi (przez Stow. dla budowy własnych domów w Prokocimiu),

4) ustalono opłatę za koszta przejazdu rzeczoznawcy technicznego w wysokości po 5 zł. dla petentów budujących w granicach m. Krakowa, a po 10 zł. dla budujących poza granicami m. Krakowa (w obrębie sfery interesów),

5) dalej uchwalono zwrócić się do Rządu z petycją o przyznanie dla m. Krakowa na rok 1932 dodatkowego kredytu w kwocie 50.000 zł. na dokończenie małych domów murowanych, a na rok 1933 kontyngentu kredytów wedle ogólnych warunków ustawowych na dokończenie budów będących w toku,

6) wreszcie uchwalono cały szereg spraw związanych z rozbudową miasta, jak programy rozbudowy, ulgi podatkowe, stemplowe i t. d., które będą także przedmiotem obrad odnośnych sekcyj i Rady m.

Obecnie jest jeszcze niezałatwionych: 13 podań o pożyczki na drobne budownictwo, na łączną kwotę 50.000 zł. tj., 6 podań na domy drewniane (na sumę 24.000 zł.), a 7 podań na domy drewniane murowane na sumę 26.000 zł., oraz cały szereg podań o kredyty na dokończenie rozpoczętych budów, w sumie około 2,000.000 zł.

Przewodniczący Komitetu Rozbudowy
Prezydent miasta:
w. z. *W. Ostrowski* mp.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Sekcja III. Rady miasta i Komisje dla spraw Elektrowni, Gazowni i Wodociągu m.

Dnia 9 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem b. Min. Prof. Dr. Kumanieckiego i w obecności Wiceprezydenta Dra Ducha i Wiceprezydenta Dra Landaua posiedzenie Sekcji III. Komisji dla spraw Elektrowni, Gazowni i Wodociągu m., na którem rozpatrywano projekt przepisów służbowych pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa. Sekcja wybrała subkomitet złożony z pp. Dra Langroda, Mikosza i Dra Wielgusa, któremu poruczyła w imieniu Sekcji III. oraz Komisji dla spraw Wodociągu, Gazowni i Elektrowni rozpatrzenie szczegółowe projektu, oraz przedłożenie wniosków Sekcji III i Komisjom.

Dnia 14 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem b. Min. Prof. Dra Kumanieckiego oraz w obecności P. Prezydenta miasta Wł. Beliny Prażmowskiego i Wiceprezydentów Dra Klimeckiego, Dra Landaua i Ostrowskiego posiedzenie Sekcji III oraz Komisji dla spraw Elektrowni, Gazowni i Wodociągu m., na którem uchwalono wnioski Subkomitetu dotyczące przyjęcia przez Sekcję i Komisje projektu Przepisów służbowych pracowników Gminy m. Krakowa.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 19 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprez. m. Dra Landaua posiedzenie Sekcji I Rady m. na którem przyjęto wnioski Mgtu w sprawie układu z powiatowym Związkiem komunalnym pińczowskim, co do likwidacji udziału Gminy m. Krakowa w budowie kolei do Pińczowa.

Następnie uchwalono zamianę gruntów gminnych, za grunta prywatne w Dz. XXII na cele regulacji tejże dzielnicy.

Z kolei Sekcja rozpatrywała i przyjęła szereg planów regul.-budowlanych: i tak, przyjęła plan zabudowania gruntów w Płaszowie ograniczonych ulicami: Krzywdą, Płaszowską, Sarmacką, dalej plan zabudowania trzech parcel gminnych, położonych przy ul. Król. Jadwigi, granicy Woli Justowskiej i uregulowanej Rudawy.

W końcu Sekcja zmieniła niektóre postanowienia poprzedniej swej uchwały, dotyczącej planu zabudowania bloku ograniczonego ulicami: św. Tomasza, św. Krzyża, św. Marka oraz plantacjami m.

Miejscowy Wydział dla szkół dokształcających.

Dnia 19 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta Ostrowskiego posiedzenie miejscowego Wydziału dla szkół dokształcających, na którem przyjęto sprawozdanie Magistratu o stanie szkół za ubiegły rok szkolny 1931/32 oraz o wpisach na rok bieżący 1932/33.

Następnie po przeprowadzeniu obszernej dyskusji uchwalono przedstawić Kuratorjum wnioski na nadanie kierownictw w 7-miu szkołach dokształcających.

Sekcja III. Rady miasta.

Dnia 20 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem b. Min. Prof. Dra Kumanieckiego oraz w obecności p. Wiceprezydenta Dra Landaua posiedzenie Sekcji III, na którem uchwalono rezolucję dotyczącą ustalenia w drodze ustawodawczej charakteru stosunku prawnego pracowników samorządowych do samorządów.

Komisja teatralna Rady miasta.

W dniach 21 i 22 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta miasta Beliny Prażmowskiego posiedzenie komisji teatralnej, na którem przyjęto sprawozdanie rachunkowe za ubiegły miesiąc.

Wzrost frekwencji w listopadzie wskazuje na coraz żywsze zainteresowanie się teatrem społeczeństwa krakowskiego. Teatr pod kierunkiem Dyr. Osterwy rozwinął również nader doniosłą akcję propagandową wśród młodzieży szkolnej krakowskiej i z najbliższej okolicy przez urządzanie specjalnych poranków oraz przedstawień popołudniowych szkolnych, które cieszą się tak wielkiem zainteresowaniem w kołach młodzieży, że na każde przedstawienie widownia wypełnioną jest po brzegi.

Również Komisja przyjęła z zadowoleniem do wiadomości zarządzenie Dyrekcji, że młodzież akademicka ma możność zakupu potrzebnej ilości miejsc na każde przedstawienie po najniższych cenach akademickich.

Dążność Dyrekcji do rozszerzania kultu teatru wśród najszerszych warstw młodzieży należy podkreślić jako dodatni objaw działalności teatru krakowskiego.

Przychodząc z koleji do repertuaru Komisja przyjęła program sztuk przeznaczonych do grania w następnym kwartale. W rozwiniętej dyskusji na temat wytężającej pracy artystycznej całego zespołu krakowskiego Komisja wyraziła Dyrekcji uznanie dla artystów, a przedewszystkiem dla odznaczonych z ostatniego turnieju Wyspiańskiego pp. Ludwiżanki i Osterwy. To zaszczytne odznaczenie rządowe jest dowodem, że teatr krakowski należycie spełnia swe podniosłe zadanie szerzenia kultury narodowej.

Komisja dla spraw Elektrowni miejskiej.

Dnia 22 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem Rm. Inż. Kazimierza Cybulskiego i w obecności Pana Wiceprez. Dra K. Ducha posiedzenie Komisji dla spraw Elektrowni m., na którem uchwalono:

a) zamknięcie rachunkowe Elektrowni m. za czas od 1 kwietnia 1931 do 31 marca 1932,

b) zakupno 1000 szt. liczników we firmie K. Szpotański w Warszawie za cenę Frs. 17.150·—,

c) oddanie robót ziemnych w miejsce dotychczasowego przedsiębiorcy J. Kaczmarczyka, bud. A. Czerwińskiemu,

d) zakupno osłon roboczych we firmie „Odzież" za cenę Zł. 2570·—,

e) wypłatę remuneracji urzędnikom Elektrowni z okazji zamknięcia rachunkowego w ogólnej kwocie zł. 24.000·—.

Rada Artystyczna.

Dnia 23 grudnia 1932 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Witołda Ostrowskiego posiedzenie Rady artystycznej, na którem rozpatrywano dwadzieścia trzy projekty nowych budowli, nadbudów i dobudów, oraz portali sklepowych i urządzeń reklamowych.

Z ważniejszych spraw rozpatrywano projekt budynku administracyjnego przy szpitalu Kasy Chorych (ul. Prądnicka boczna) i budynku mieszkalnego przy gmachu Państw. Gimnazjum żeńskiego (ul. Oleandry).

Większość rozpatrywanych projektów dotyczyła budowy domów parterowych i jednopiętrowych w dzielnicach przyłączonych.

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 30 grudnia b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta Witołda Ostrowskiego posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady m. na którem uchwalono:

a) rozpoczęcie robót ziemnych pod urządzenie Aleji Marszałka Focha, ustalono warunki przejęcia przez Gminę m. Krakowa ulicy od prywatnych parcelantów w Dz. XII. zatwierdzono koszty rzeczywiste budowy wysp dla stacji benzynowych u zbiegu ulic Salinarnej i Lwowskiej, oraz w Rynku podgórskim, koszty naprawcze robót drogowych po robotach kablowych, telefonicznych i koszty oświetlenia ul. Saskiej w Dz. XXI.

b) zatwierdzono projekt urządzenia części ulicy Kordeckiego, projekty chodników w ul. Grzegórzeckiej i Juljusza Lea, projekt przełożenia kanału w ul. Legjonów spowodowenego budową ramp dojazdowych do mostu IV. na Wiśle oraz budowę kanału w ul. Lubelskiej,

c) rozstrzygnięto oferty na dostawę uzbrojeń kanałowych oraz zatwierdzono koszty wykonawcze szeregu domowych połączeń kanałowych i ustalono stawki dniówek robotników dla robót drogowych wykonywanych na rzecz osób trzecich.

RUCH SŁUZBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Gałaś Sebastjan, niższy pracownik miejski z dniem 30/XI. 1932 r.

Garlej Józef, niższy pracownik miejski z dniem 31/XII. 1932 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

Lachowicz Włodzimierz, radca Mgtu z dniem 1/XII. 1932 r.

Jahn Stanisław, adjunkt adm. Mgtu z dniem 31/XII. 1932 r.

Jaroszowa Marja, kancelista Mgtu z dniem 1/XII. 1932 r.

Krajewska Aleksandra, kancelista Mgtu z dniem 1/XII. 1932 r.

Kulinowska Janina, kancelista Mgtu z dniem 1/XII. 1932 r.

Wystąpili:

Łapowa Marja, kancelista Mgtu z dniem 30/XI. 1932 r.

Zwolnieni:

Dr. Kopaczowa Helena, lekarz miejski z dniem 31/XII. 1932 r.

Bukowski Zdzisław, urzędnik kontr. z dniem 30/XI. 1932 r.

Dąmbski Karol, urzędnik kontr. z dniem 31/XII. 1932 r.

Rec Eugenjusz, urzędnik kontr. z dniem 31/XII. 1932 r.

Żumański Antoni, urzędnik kontr. z dniem 31/XII. 1932 r.

Nominacje:

Mr. Rajman Feliks, radca Mgtu w VI. gr. upos. zamianowany został uchwałą Rady miejskiej z dnia 20 grudnia 1932 r. dyrektorem Rzeźni miejskiej w dotychczasowej grupie uposażenia.

Awanse:

Niżej wymienionym pracownikom miejskim nadano wyższe tytuły urzędowe przy pozostawieniu ich w dotychczasowej grupie uposażenia.

A) W etacie urzędników z wykształceniem prawniczem.

Tytuł Radcy Magistratu — st. referentom w VII. st. sł.:

1) Dr. Trzopowi Zygmuntowi
2) Wandasiewiczowi Tadeuszowi
3) Mr. Niedziałkowskiemu Olgierdowi
4) Dr. Śliwińskiemu Tadeuszowi
5) Góreckiemu Mieczysławowi
6) Bialikiewiczowi Ludwikowi
7) Doc. Dr. Wachholzowi Szczęsnemu.

B) W etacie urzędników z wykształceniem technicznem.

Tytuł Radcy Budownictwa — st. referentom w VII. st. sł.:

1) Inż. Szczepanowiczowi Wiktorowi
2) Inż. Boratyńskiemu Czesławowi
3) Stoyowi Edwardowi
4) Wojciechowskiemu Henrykowi
5) Inż. Godzińskiemu Józefowi
6. Inż. Fiszerowi Janowi.

C) W etacie urzędników sanitarnych.

a) Lekarzy:

Tytuł starszego lekarza okręgowego — Dr. Pisekowi Henrykowi, lekarzowi okręgowemu w VII. st. sł.

Tytuł starszego lekarza stomatologa — Dr. Grabczakowi Ludwikowi.

b) Lekarzy weterynaryjnych:

Tytuł inspektora weterynaryjnego — Langerowi Bohdanowi, st. lekarzowi weterynaryjnemu w VIII. st. sł.

D) W etacie urzędników administracyjnych.

Tytuł radcy administracyjnego:

1) Palecznemu Stefanowi, inspektorowi targ. w VII. st. sł.
2) Szymkiewiczowi Stefanowi, komisarzowi Mgtu w VII. st. sł.
3) Borkowskiemu Janowi, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.
4) Podworskiemu Marjanowi, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.
5) Mermerowi Janowi, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.
6) Uznańskiemu Leonowi, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.
7) Zadęckiemu Ignacemu, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.
8) Dobrowolskiemu Stanisławowi, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.
9) Galacińskiemu Ludwikowi, sekretarzowi Mgtu w VII. st. sł.

Tytuł sekretarza:

1) Nitkowskiemu Stanisławowi, Wicesekretarzowi w VIII. st. sł.
2) Janusiowi Piotrowi, Wicesekretarzowi w VIII. st. sł.
3) Rybskiemu Antoniemu, Wicesekretarzowi w VIII. st. sł.
4) Dymkowi Januszowi, Wicesekretarzowi w VIII. st. sł.
5) Parze Marjanowi, Wicesekretarzowi w VIII. st. sł.
6) Ryszankowi Edwardowi, Wicesekretarzowi w VIII. st. sł.

Tytuł Wicesekretarza:

1) Szczurkowskiemu Stanisławowi, adjunktowi adm. w IX. st. sł.
2) Limanowskiemu Marjanowi, adjunktowi adm. w IX. st. sł.
3) Gamracemu Włodzimierzowi, adjunktowi adm. w IX. st. sł,

E) W etacie urzędników Miejskiej Izby Obrachunkowej.

Tytuł radcy Miejskiej Izby Obrachunkowej:

1) Seifertowi Tadeuszowi, st. rewidentowi w VII. st. sł.

2) Kwapniewskiemu Tadeuszowi, st. rewidentowi w VII. st. sł.

3) Dunikowskiemu Janowi, st. rewidentowi w VII. st. sł.

4) Hesslowi Romanowi, st. rewidentowi w VII. st. sł.

5) Mehofferowi Wilhelmowi, st. rewidentowi w VII. st. sł.

6) Rysowi Ignacumu, st. rewidentowi w VII. st. sł.

Tytuł St. rewidenta Miej. Izby Obrachunkowej:

1) Dr. Kawczyńskiemu Kazimierzowi, rewidentowi w VIII. st. sł.

2) Dr. Ostrowskiemu Karolowi, rewidentowi w VIII. st. sł.

Tytuł adjunkta Miej. Izby Obrachunkowej:

1) Salawie Józefowi, asystentowi w X. st. sł.

Zmarli:

1) Banaś Piotr, emer. st. radca Mgtu zmarł dnia 11/XII. 1932 r.

2) Baranowski Bolesław, emer. radca Mgtu zmarł dnia 21/XII. 1932 r.

3) Terczyński Władysław, em. wicesekr. Mgtu zmarł dnia 13/XII. 1932 r.

4) Cygnarowicz Zygmunt, em. oficjał Mgtu zmarł dnia 12/XII. 1932 r.

5) Pawełek Stanisław, niższy prac. miejski zmarł dnia 23/XI. 1932 r.

6) Nytko Józef, niższy prac. miejski zmarł dnia 1/XII. 1932 r.

7) Bober Walenty, niższy prac. miejski zmarł dnia 3/XII. 1932 r.

8) Jarzyna Piotr, niższy prac. miejski zmarł dnia 5/XII. 1932 r.

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie za listopad 1932 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom jednopiętrowy przy ul. Mieszczańskiej L. or. 6, L. sp. 76/X. nabyła Stefanja Knapczykowa od Michała i Chaji Kozłowickich za cenę 10.570 złotych.

2. Grunt lwh. 909/XXII. przy ul. Kraszewskiego nabyła Franciszka Stankiewiczowa od Wojciecha Stankiewicza za cenę 2.500 złotych.

3. Część (1/6) domu jednopiętrowego przy ul. Zamojskiego L. or. 33, L. sp. 428/XXII. nabył Ks. Wojciech Kozdroń od Józefy Hermanowej za cenę 300 dolarów.

4. Grunt lwh. 1111/XXII. przy ul. Kalwaryjskiej nabyła Julja Szewczykowa od Józefy Jagałłowej za cenę 8.000 złotych.

5. Dom dwupiętrowy przy ul. Brodzińskiego L. or. 6, L. sp. 275/XXII. nabyła Stefanja Zacharjasiowa od Jana i Anieli Pietruszków za cenę 7.400 dolarów.

6. Dom parterowy (w budowie) oraz grunt lwh. 372/X. przy ul. Kobieżyńskiej nabyli po połowie Izaak i Mindla Ederowie od Jakóba Reinera za cenę 9.500 zł.

7. Część (1/6) gruntu lwh. 74/XXII. nabył Roman Maśnicki od Naftali Drobnera za cenę 500 dolarów.

8. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Bohdana Zaleskiego L. or. 18, L. sp. 296/XIX. nabyła Bronisława Cetterowa od Jana Michnika za cenę 25.000 złotych.

9. Grunt lwh. 526/XIX. nabył Piotr Koźbiał od Marji Sierakowskiej za cenę 17.615 złotych.

10. Grunt lwh. 163/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabyła Marja Stopkowa od Marcina i Magdaleny Cudków za cenę 2.622 dolarów.

11. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Gertrudy L. or. 27, L. sp. 503/I. nabyli Przedsiębiorstwo pod firmą Michał Kahan i Ska w Krakowie (6/10), zaś po (2/10) Dr Szymon i Róża Feldblumowie od Mordki Leitnera, za cenę 12.700 dolarów.

12. Część (1/18) domu trzechpiętrowego przy ul. Augustjańskiej L. or. 5, L. sp. 549/VIII. nabył Abraham Bertram od Saula Bertrama za cenę 5.000 złotych.

13. Grunt lwh. 617/XIII. przy ul. Król. Jadwigi nabyli po połowie Antoni i Zofja Kurkowie od firmy Gablenz i Syn za cenę 9.000 złotych.

14. Grunt lwh. 618/XIII. przy ul. Król. Jadwigi nabyli po połowie Adam i Karolina Ziołowie od Pawła i Julji Malików za cenę 3.504 złotych.

15. Część (1/8) domu parterowego przy ul. Miedzianej L. or. 45, L. sp. 71/XX. nabył Jan Gronuś od Marceliny Domagalskiej za cenę 100 złotych.

16. Grunt lwh. 373/XX. przy ul. Miedzianej nabyła Anna Lemler od Józefa Ostrożnego za cenę 212 dolarów.

17. Grunta lwh. 884 i 885/XVII. nabyli Jan i Antonina Patenowie oraz Franciszek Rajtar od Franciszka Rajtara za cenę 10.000 złotych.

18. Dom dwupiętrowy (w budowie) położony na realności lwh. 637/XV. nabyła Jadwiga Aleksandrowiczowa od Józefy Klimczykowej za cenę 8.550 dolarów.

19. Grunt lwh. 657/XV. przy ul. Kazimierza Wielkiego nabył Karol Kohutek od Marji Woźniakowej za cenę 1.843 dolarów.

20. Dom jednopiętrowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 58, L. sp. 89/XVI. nabył Dr Adam Bochnak od Stanisława i Franciszki Oleszków za cenę 55.000 złotych.

21. Grunt lwh. 91/XVI. przy ul. Bronowickiej nabyła Marja Frasikowa od Anieli Trzoskowej i Franciszki Czekajskiej za cenę 37.000 złotych.

22. Dom dwupiętrowy przy ul. Siemiradzkiego L. or. 11, L. sp. 223/IV. nabył Inż. Piotr Lebiecki od Inż. Adama Sądeckiego, Dr Stanisława i Zofji Pałkowskich, za cenę 6.500 dolarów.

23. Dom dwupiętrowy przy ul. Karmelickiej L. or. 11, L. sp. 274/IV. nabyła Zilja Friedmannowa od Julji Jadnińskiej za cenę 17.500 dolarów.

24. Grunt lwh. 42/XV. przy ul. Stanisława Wyspiańskiego nabył Dr Julian Nowak od Gminy stoł. król. miasta Krakowa za cenę 5.430 złotych.

25. Grunt lwh. 658/XV. przy ul. Juljusza Lea nabył Arnold Schajer od Józefy Krajewskiej, Marji Załężanki, i Eugenji Wilkoszównej za cenę 1.621 dolarów.

26. Grunt lwh. 659/XV. przy ul. Juljusza Lea nabyła Czewa Schajer od Józefy Krajewskiej, Marji Załężanki i Eugenji Wilkoszównej za cenę 2.200 dolarów.

27. Grunt lwh. 173/XX. przy ul. Niepołomskiej nabył Dr Bolesław Komorowski od Karoliny i Stefanji Nalepowych za cenę 3.000 złotych.

28. Grunt lwh. 660/XV. przy ul. Urzędniczej nabyła Róża Pacanower od Dr Maksymiljana Willera za cenę 1.966 dolarów.

29. Grunt lwh. 886/XVII. przy ul. Mazowieckiej nabyli Marja Ziętkiewiczowa (6/8), zaś Henryk i Marja Ziętkiewiczowie po (1/8) od Anieli, Kazimierza, Marji, Anieli małoletniej i Tadeusza Szostków za cenę 225 dolarów.

30. Dom dwupiętrowy przy ul. Urzędniczej L. or. 22, L. sp. 300/XV. nabyli po połowie Stefanja i Marja Wanda 2-im Lenczewskie od Salomei Dziewickiej za cenę 13.500 dolarów.

31. Dom dwupiętrowy przy ul. Grodzkiej L. or. 36, L. sp. 69/I. nabyli po połowie Szaja i Niche Taffetowie od Dawida i Róży Mondererów, Chaima i Chaji recte Heleny Ehrlichów za cenę 13.100 dolarów.

32. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Tomasza L. or. 8, L. sp. 252/I. nabyli po połowie Dr Artur i Dr Stanisław Eibenschützowie od Julji Iglickiej, Stanisławy Radwańskiej i Tadeusza Stuhra za cenę 153.000 złotych.

33. Dom jednopiętrowy z garażem przy ul. Batorego L. or. 15, L. sp. 160/IV. nabyła firma „Teren" Ska akc. dla przemysłu budowlanego w Krakowie od Eweliny hr. Dunin Borkowskiej i Zofji Ursyn-Niemcewiczowej za cenę 36.760 dolarów.

II. Przez inne kontrakty.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Kingi L. or. 11, L. sp. 461/XXII. wartości 39.000 złotych, nabyły w drodze darowizny małoletnie Marja i Bronisława Stankiewiczówne od Wojciecha Stankiewicza.

2. Dom parterowy przy ul. Kapelanka L. or. 20, L. sp. 197/X. wartości 12.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Stefanja Płatkówna od Marji Płatkowej i Bronisławy Srokowej.

3. Dom parterowy przy ul. Szlak L. or. 16, L. sp. 27/V. wartości 30.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Zofja Marja 2-im Książkowa od Stanisława Książka.

4. Grunt lwh. 56/XVIII. przy Aleji 29 Listopada wartości 25.000 złotych, nabyli w drodze darowizny po (1/5) Inż. Józef, Inż. Jerzy, Zbigniew, Mieczysław i Marja Chodkiewiczowie od Teofila Żeglikowskiego.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom jednopiętrowy przy ul. Lwowskiej L. or. 25, L. sp. 51/XXII. wartości 102.450 złotych, nabyli w spadku po (1/3) Eugenja Hochbaum, Stefanja i Leonja Lorie po błp. Wicie Ehrlichowej.

2. Część (5/20) domów dwupiętrowych przy ul. Lwowskiej L. or. 50 i 52, L. sp. 21 i 539/XXII, łącznej wartości 28.123 złotych, nabyli w spadku po (1/20) Róża Popperowa, Filip i Juljusz Zweig recte Jurowicz, zaś (2/20) Regina Zweig recte Jurowicz po błp. Gitli Zweig recte Jurowicz.

3. Dom parterowy przy ul. Krakusa L. or. 24, L. sp. 225/XXII. wartości 28.870 złotych, nabyli w spadku Amalja Paloge (480/960), Róża Eichenholzowa (120/960), po (40/960) Sura z Palogów Reiferowa, Chaja i Juda Paloge, po (15/960), Chiel Wolf Blau, Bina Gartenhausowa, Szyja, Kreindla, Juda i Sara Blauowie, Gołda Rosenwasserowa i Szyfra Iremowa po (24/960) Hudessa Grünerowa, Dawid, Baruch, Chana i Józef Grossowie po błp. Chielu Wolfie 2-im Paloge.

4. Część (4/12) domu trzechpiętrowego przy ul. Stradomskiej L. or. 10, L. sp. 8/VII. wartości 5.885 złotych nabyli w spadku po (1/12) Michał, Lazar Mojżesz 2-im i Hirsch Horowitzowie oraz Rela Berglassowa po błp. Cyporze Horowitzowej.

5. Grunt lwh. 459/XV. przy ul. Juljusza Lea, wartości 18.495 złotych, nabyli w spadku po (1/7) Tadeusz, Feliks, Konrad, Marja, Bronisława i Józef Olasowie oraz Janina Ingłotowa po śp. Szymonie Olasie.

6. Dom dwupiętrowy przy ul. Kołłątaja L. or. 8, L. sp. 279/VI. wartości 39.245 złotych, nabyli w spadku po (1/4) Bernard, Dr Mojżesz i Zygmunt Mühlsteinowie, oraz Józefa Seelenfreundowa po błp. Laurze Mühlsteinowej.

7. Grunta lwh. 600 i 601/XVI. wartości 8.811 złotych, nabyli w spadku po (1/4) Kazimiera, Juljusz, Edward i Felicja Staniszewscy po śp. Stanisławie Staniszewskiej.

8. Część (3/9) domu jednopiętrowego przy ul. Józefa L. or. 40, L. sp. 268/VIII. wartości 8.545 złotych, nabyli w spadku po (1/9) Szymon, Chaskel i Nechemie Spingarnowie po błp. Frymecie Spingarnowej.

9. Część (2560/20800) domów parterowych przy ul. Miedzianej L. or. 20, L. sp. 136/XX. i L. or. 18, L. sp. 35/XX. łącznej wartości 500 złotych, nabyli w spadku (1280/20800) Mieczysław, a po (640/20800) Jan i Henryk Torowie po śp. Emilji Torowej.

10. Część (12/16) domu parterowego przy ul. Misjonarskiej L. or. 13, L. sp. 153/XV. wartości 4.198 złotych, nabyli w spadku Antoni (6/16) i Marja (3/16) Nowakowie oraz Karol Żmuda (3/16) po śp. Andrzeju Nowaku.

11. Dom parterowy przy ul. Miodowej L. or. 13, L. sp. 109/VIII. wartości około 350.000 złotych, nabyli w spadku po (1/3) Jozua, Gołda i Beila Teitelbaumowie po błp. Freidzie Teitelbaumowej.

12. Część (16/32) domu dwupiętrowego przy ul. Sołtyka L. or. 7, L. sp. 284/VI. wartości 45.077 złotych, nabyli w spadku Julja Wykurzowa (4/32), zaś po (3/32) Marja Pikorowa, Leona Rokitowa, Józef i Jan Wykurzowie po śp. Auguście Wykurzu.

13. Część (3/15) domu dwupiętrowego przy ul. Mikołajskiej L. or. 3, L. sp. 449/I. wartości 20.306 złotych nabyli w spadku po (1/15) Stanisław i Władysława Wątorscy, oraz Zofja Horakowa po śp. Wandzie Wątorskiej.

WYKAZ KONSENSOW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu grudniu 1932 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica św. Jana L. or. 2 (lsp. 35 Dz. V.) własność Towarzystwa Ubezpieczeń na życie „Feniks" dom narożny 6-cio piętrowy (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 338/32/A. z dnia 18/XII. 1932 r.).

2) Ulica Nowo otwarta tzw. Ziemiańska L. or. 12 (lsp. 529 Dz. IV.) własność Dra Wołoszyńskiego Andrzeja, dom 3-ch piętrowy (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 127/32/C. z dnia 21/XII. 1932 r.).

3) Ulica Basztowa L. or. 15 (lsp. 100 Dz. V.) własność Towarzystwa Ubezpieczeń na życie „Feniks", dom narożny 7-mio piętrowy (reskr. Mgtu L. B. a. 94/32/B. z dnia 17/XII. 1932 r.).

4) Ulica Emaus L. or. 42 (lsp. 338 Dz. XIII.) własność Panek Apolonji, dom parterowy z poddaszem i suterenami w trakcie tylnym (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 453/32/C. z dnia 7/XII. 1932 r.).

5) Ulica Juljusza Lea L. or. 21 lsp. 344 Dz. XV.) własność Oleszka Stanisława, dom 3-ch piętrowy z 4-tem piętrem w trakcie frontowym (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 309/32/C. z dnia 23/XII. 1932 r.).

6) Ulica Żmujdzka L. or. 30 a. (lsp. 431 Dz. XVII.) własność Makowej Marji, (reskr. Mgtu z dnia 14/XII. 1932 r.

7) Aleja 29 Listopada L. or. 67 a. (lsp. 46 Dz. XVIII.) własność Doroszczaka Eljasza, dom 1-no piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 2/XII. 1932 r. L. B. a. Insp. 227/32/B.).

8) Ulica Feliksa Brodowicza L. or. 6 (lsp. 351 Dz. XIX.) własność Warmuzek Teresy, dom 1-no piętrowy L. B. a. Insp. 17/32/B. (reskr. Mgtu z dnia 29/XII. 1932 r.).

9) Ulica Mogilska L. or. 57 a. (lsp. 185 Dz. XIX.) własność Albińskiego Franciszka, dom 1-no piętrowy L. B. a. Insp. 379/32/B. (reskr. Mgtu z dnia 21/XII. 1932 r.).

10) Ulica Łanowa L. or. 29 a. (lsp. 339 Dz. XXI.) własność Mostka Stanisława, dom parterowy (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 768/32/D.) z dnia 23/XII. 1932 r.).

11) Ulica Prokocimska L. or. 53 (lsp. 341 XXI.) własność Kozioł Magdaleny, dom parterowy (reskr. Mgtu L. B. a. 569/32/B. z dnia 20/XII. 1932 r.).

12) Ulica Sarmacka L. or. 32 (lsp. 342 Dz. XXI.) własność Zając Anieli, dom parterowy (reskr. Mgtu z dnia 20/XII. 1932 r. L. B. a. Insp. 142/32/D.).

13) Ulica Gromadzka L. or. 53 a. (lsp. 318 Dz. XXI.) własność Adamczyka Stefana, dom 1-no piętrowy (reskr) Mgtu z dnia 9/XII. 1932 r. L. B. a. Insp. 744/32/D.).

14) Ulica Łanowa L. or. 12 (lsp. 338 Dz. I.) własność Gregorczyka Wojciecha, dom parterowy (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 666/32/D. z dnia 21/XII. 1932 r.).

15) Ulica Łanowa L. or. 20 (lsp. 340 Dz. XXI.) własność Mąsiora Ignacego, dom parterowy (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 617/32/D. z dnia 21/XII. 1932 r.).

16) Aleja Skrzyneckiego L. or. 21 (lsp. 832 Dz. XXII.) własność Bojdy Jana, dom parterowy (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 896/32/D. z dnia 5/XII. 1932 r.).

II. Nadbudowy, dobudowy, przebudowy.

1) Rynek główny, własność Gminy m. Krakowa Elektrownia miejska, podziemna stacja transformatorowa przy Sukiennicach (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 296/32/A z dnia 17/XII. 1932 r.

2) Ulica Smoleńsk L. or. 33 (lsp. 140 Dz. III.) własność Gminy m. Krakowa, przebudowa stajni i wozowni w oficynie na mieszkanie (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 62/32/C. z dnia 10/XII. 1932 r.).

3) Ulica Krupnicza L. or. 34 (lsp. 526 Dz. IV.) własność Inż. Ludwika Blühbauma, wyciąg osobowo-towarowy z popędem elektrycznym (reskr. Mgtu L. B. a. Masz. 72/32/P. z dnia 7/XII. 1932 r.).

4) Ulica Basztowa L. or. 8 (lsp. 125 Dz. IV.) własność Krakowskiego Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych, adaptacja mieszkań na I. piętrze (reskr. Mgtu L. B. a, Insp. 585/32/C. z dnia 5/XII. 1932 r.).

5) Ulica Długa L. or. 23 (lsp. 42 Dz. V.) własność Mirischów Salo i Stanisławy lokal sklepowy z magazynem w parterze budującego się domu (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 402/32/D. z dnia 20/XII. 1932 r.).

6) Ulica Skwerowa L. or. 46 (lsp. 20 Dz. XXI.) własność Woźniaka Feliksa i Mikuskiego Karola, dobudowa kuchni (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 721/32/D. z dnia 5/XII. 1932 r.).

7) Ulica Kazimierza Wielkiego L. or. 12 (lsp. 45 Dz. XV.) własność Szywały Jana, mieszkanie na poddaszu (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 282/32/C. z dnia 7/XII. 1932 r.).

8) Ulica Kalwaryjska L. or. 92 a. (lsp. 837 Dz. XXII.) własność Kosiby Marjana, przebudowa parterowego budynku pofabrycznego na mieszkanie 4-ro izbowe (reskr. Mgtu L. B. a. Insp. 730/32/D. z dnia 19/XII. 1932 r.).

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

Nr. 17. poz. 213 Okólnik Nr. 127 z dnia 21 października 1932 r.

(Nr. Gl. 47-1/4) w sprawie wnoszenia projektów ustaw do Sejmu.

Do

P. P. Szefa Gabinetu Ministra, Dyrektorów Departamentów I-IV, Szefów Biur. Pers. Wojsk. i Apr., Naczelników Wydziałów, Szefa Sekretarjatu Ministra, Urzędników Min. Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza.

Stosownie do okólnika Nr. 26 Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 15. X. 1932 r. (L. 1-4/7) w sprawie wnoszenia projektów ustaw do Sejmu — ustalam następujące brzmienie § 126 a „Regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych:

§ 126 a. Przyjęty przez Radę Ministrów projekt w tekście uwzględniającym zmiany wprowadzone przez Radę Ministrów, przesyła stosownie do okólnika P. Pre-

zesa Rady Ministrów z dn. 15. X. 1932 Nr. 26 Biuro Prawne Prez. Rady Ministrów Ministerstwu, z powiadomieniem o treści uchwały Rady Ministrów oraz o zgodzie P. Prezesa Rady Ministrów na wniesienie projektu do Sejmu. Po otrzymaniu odnośnego pisma, wyrażającego zgodę P. Prezesa na wniesienie projektu do Sejmu, przesyła się za podpisem P. Ministra projekt w 5-ciu egzemplarzach wraz z uzasadnieniem również w 5-ciu egzemplarzach P. Marszałkowi Sejmu przy piśmie, którego wzór podaje załącznik Nr. 10 a i jednocześnie przesyła się do Prezydjum Rady Ministrów odpis pisma do P. Marszałka Sejmu wraz z jednym egzemplarzem projektu i jednym egzemplarzem uzasadnienia.

Przed aprobatą P. Ministra należy projekt udzielić do wglądu Wydziałowi Org.-Prawnemu.

Na str. 80 „Regulaminu" należy po załączniku Nr. 10 wstawić co następuje:

Minister
Spraw Wewnętrznych

Załącznik Nr. 10 a
do § 126 a Regulaminu

L.

Wys. 1.

Warszawa, dn. 1932 r.

Projekt

Do

Pana Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
w Warszawie

Na podstawie uchwały Rady ministrów z dnia (data) mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi projekt ustawy (tytuł projektu) z prośbą o przedstawienie go Sejmowi.

Minister Spraw Wewnętrznych.

Załaczniki:

5 egz. projektu
5 „ uzasadnienia.

Wys. 2
(na odpisie Wys. 1)

Prezydjum Rady Ministrów

W związku z pismem Prezydjum Rady Ministrów z dn. (data) L. w sprawie podać dane z pisma Prez. Rady Ministrów, zawiadamiającego Min. Spraw Wewnętrznych o uchwale Rady Min. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości.

Naczelnik Wydziału

Załączniki:

1 egz. projektu
1 „ uzasadnienia.

Równocześnie uchylam moc obowiązującą okólnika Nr. 95 z dn. 6. VI. 1931 r. (Nr. Ol. 4397/1) dotyczącego tej samej sprawy.

O ile chodzi o projekty ustaw, które mają być przeprowadzone na najbliższej zwyczajnej sesji jesiennej ciał ustawodawczych, to w sprawie tej jeszcze raz przypominam konieczność dotrzymania terminów przedłożenia mi do aprobaty uzgodnionych międzyministerjalnie projektów ustaw do dnia 25 października względnie 20 grudnia 1932 r.

Nr. 17, poz. 215 Okólnik Nr. 129 z dnia 22 października 1932 r.

(SF. 90/36/1) o postępowaniu egzekucyjnem.

Do

P. P. Wojewodów

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości z prośbą o dalsze zakomunikowanie związkom komunalnym z zaleceniem sporządzania wniosków egzekucyjnych w sposób unormowany ustępem 2 powyższego okólnika nietylko w sprawach państwowego podatku od nieruchomości, podatku od lokali i podatku od placów budowlanych, lecz również i w innych wypadkach, gdy tytuły wykonawcze, zgodnie z obowiązującemi przepisami, nie zawierają innych względnie więcej danych, niż to przewiduje wzór zarządzenia egzekucyjnego, a więc przedewszystkiem w sprawach danin komunalnych.

Nr. 17, poz. 222 Okólnik Nr. 136 z dnia 2 listopada 1932 r.

(GB. 31/23) o przepisach rachunkowo-kasowych dotyczących pobierania grzywien z doraźnych nakazów karnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zapytanie niektórych P. P. Wojewodów Ministerstwo wyjaśnia, że w tym wypadku, gdy powiatowe władze administracji ogólnej posiadają subkonta w P. K. O. Państwowego Funduszu Drogowego, ustęp drugi § 11 okólnika Nr. 96 z dn. 14. VII. 1932 zawierającego powołane w nagłówku przepisy (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 12, poz. 150 z 1932 r.) nie ma zastosowania i w tym wypadku do sprawozdań wzór Nr. 4 i 5 powiatowe władze administracji ogólnej dołączają własne, otrzymane z P. K. O. dowody wpłat.

Nr. 17, poz. 225 Okólnik Nr. 139 z dnia 3 listopada 1932 r.

(Ap. 106/48) w sprawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21/X. 1932 r. o amnestji (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 782).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 782 ukazało się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21/X. r. b.

o amnestji z powodu wprowadzenia z dniem 1 września jednolitego polskiego kodeksu karnego i prawa o wykroczeniach.

Zwracając na powyższe uwagę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia równocześnie co następuje:

1. Amnestja dotyczy wszystkich wykroczeń, należących do właściwości władz administracyjnych, dokonanych przed dniem 1 września 1932 r. Wykroczenia te puszcza się w niepamięć i przebacza, a kary w całości lub w części niewykonane — darowuje. Amnestja ma zastosowanie choćby karę za takie wykroczenie wymierzono po dniu 1 września b. r.

Wyjęte są z pod amnestji następujące przestępstwa karane w drodze administracyjnej.

a) przestępstwa, przewidziane w art. 97 pkt. 2 i 98 pkt. 4 i 5 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiazku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 46, poz. 458),

b) naruszenia przepisów o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu broni i amunicji.

Co do przestępstw pod a) Ministerstwo wyjaśnia, że w związku z art. 4 i art. 6 § 1 pkt. a) rozporządzenia o amnestji ulegają darowaniu niewykonane w całości lub w części kary oraz skutki karne za wykroczenia, popełnione przez naruszenie przepisów art. 23, 24, 25, 26, 57 ust. ostatni oraz art. 93, 94 i 95, za które to wykroczenia przewidziane są kary w art. 97 pkt. 1, 3, 4 i 5 oraz w art. 98 pkt. 1, 2 i 3 cytowanej ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Ze względu na powyższe, osoby, które utraciły prawo do odroczenia służby wojskowej na zasadzie art. 117 tejże ustawy, w związku ze skutkami ukarania z wymienionych wyżej artykułów — mają prawo (chociażby już przedtem wydana została z tego powodu prawomocna decyzja odmowna) ubiegać się o odroczenie służby wojskowej czy też ulgę wojskową, jednak w okresie czasu przewidzianym w art. 64 ust. 1 ustawy o powsz. obow. wojsk. t. j. w przeciągu 4-ch tygodni od chwili ogłoszenia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21/X. r. b. o amnestji t. j. od dnia 26/X. r. b.

II. Amnestję stosuje władza, przed którą toczy się postępowanie, lub władza, zarządzająca wykonanie orzeczenia. Odnośne więc władze winny zatem niezwłocznie przejrzeć wykazy spraw karnych administracyjnych. W sprawach wszczętych, a jeszcze nieukończonych należy postępowanie, o ile wykroczenie podlega amnestji, wstrzymać i sprawy umorzyć z odpowiednią adnotacją, przyczem jednak zwraca się uwagę na art. 3 § 2.

Jeśli w sprawach tych nastapiło już żądanie przekazania sprawy do sądu — sprawy podlegającej amnestji nie należy już kierować do sądu. O ile chodzi o sprawy w których zapadły już prawomocne orzeczenia władz administracyjnych i w których wykonanie kar zostało już zarządzone lub rozpoczęte, to odnośne władze administracyjne winny zarządzić wstrzymanie wykonania kary, a przy karach już rozpoczętych zarządzić niezwłoczne zwolnienie skazanego, względnie wstrzymać ściąganie grzywien, poczem sprawę złożyć do akt.

W końcu zwraca się uwagę na treść art. 8, 10 zdanie końcowe, 12 i 15 (w związku z art. 7 i 14) rozporządzenia o amnestji.

Nr. 17, poz. 231 Pismo Nr. Sf. 1/5/9 z dnia 31 października 1932 r.

o powołaniu komisyj oszczędnościowych dla związków komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. wojewody śląskiego).

W myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października r. b. w sprawie obniżenia kosztów administracji komunalnej (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 777) powołane być mają komisje oszczędnościowe w celu postawienia wniosków co do ewentualnego obniżenia kosztów administracji ogólnej i kosztów administracji przedsiębiorstw komunalnych w poszczególnych związkach komunalnych ponad granice minimalne określone w art. 1 tegoż rozporządzenia, oraz co do ewentualnego obniżenia kosztów administracji działów specjalnych.

W związku z powyższem oraz stosownie do postanowień p. 8 art. 2 powyższego rozporządzenia zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu co następuje:

1. W ciągu 7 dni od daty otrzymania niniejszego okólnika przedstawią P. P. Wojewodowie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych po dwóch kandydatów (z podaniem zawodu i adresu) na przewodniczących wojewódzkich komisyj oszczędnościowych, zaś P. P. Wojewodowie poznański i pomorski nadto po dwóch kandydatów na przewodniczących komisyj oszczędnościowych dla wojewódzkich związków komunalnych poznańskiego i pomorskiego.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu niniejszego zarządzenia wezwą P. P. Wojewodowie przewodniczących wydziałów powiatowych, aby przedstawili Panom w terminie 7-dniowym po dwóch kandydatów na przewodniczących powiatowych komisyj oszczędnościowych. Równocześnie zwrócą się P. P. Wojewodowie do P. P. prezesów izb skarbowych o wyznaczenie delegatów do wojewódzkich komisyj oszczędnościowych (w województwach poznańskiem i pomorskiem, nadto do komisyj oszczędnościowych dla wojewódzkich związków komunalnych), zaś P. P. Wojewodowie w Poznaniu i Toruniu wezwą miejscowe izby: rolniczą i przemysłowo-handlową do wyznaczenia po dwóch przedstawicieli płatników do komisyj dla wojewódzkich związków komunalnych. Poza tem wezwą P. P. Wojewodowie przewodniczących wydziałów powiatowych, aby zwrócili się niezwłocznie do naczelników urzędów skarbowych o wyznaczenie przedstawiciela do powiatowej komisji oszczędnościowej. Wyboru jednego z kandydatów na przewodniczącego powiatowej komisji oszczędnościowej dokonają P. P. Wojewodowie w ciągu następnych dni 7 i prześlą na ręce przewodniczących wydziałów stosowne dekrety dla powołanych kandydatów.

3. W terminie 14-dniowym od daty otrzymania niniejszego pisma powinny wydziały wojewódzkie wybrać po 4 przedstawicieli płatników podatków do wojewódzkich komisyj oszczędnościowych, zaś wydziały powiatowe po 3 przedstawicieli płatników podatków do powiatowych komisyj oszczędnościowych.

4. Wszelkie czynności, związane z powołaniem do życia wojewódzkich i powiatowych komisyj oszczędno-

ściowych oraz komisyj dla wojewódzkich związków komunalnych poznańskiego i pomorskiego powinny być dokonane w takim terminie, aby komisje mogły rozpocząć swoją działalność po upływie 3 tygodni od daty otrzymania niniejszego pisma. Po upływie 4 tygodni od tejże daty doniosą mi P. P. Wojewodowie o zorganizowaniu powyższych komisyj oraz podadzą skład personalny wojewódzkich komisyj oraz komisyj dla wojewódzkich zw. komun.

5. Odpowiedniego lokalu oraz niezbędnej dla urzędowania komisji pomocy technicznej dostarczą komisjom wojewódzkim — urzędy wojewódzkie, komisjom powiatowym — wydziały powiatowe, przyczem powstałe stąd koszty rozkłada się na związki komunalne, których prace komisyj bezpośrednio dotyczą, w stosunku do wysokości budżetów zwyczajnych tych związków w r. b. Komisje dla wojewódzkich związków komunalnych poznańskiego i pomorskiego funkcjonować będą w lokalach tychże związków i na ich koszt.

6. Komisję zwołuje na posiedzenia przewodniczący, powiadamiając równocześnie o porządku dziennym posiedzenia; termin następnego posiedzenia oraz jego porządek dzienny może być również ustalony na posiedzeniu komisji.

7. Dla prawomocności uchwał komisji konieczna jest obecność przynajmniej połowy liczby członków komisji, wliczając w tę liczbę również przewodniczącego. Wnioski komisji uchwalane są większością głosów, w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

8. Na pierwszem swem posiedzeniu komisja ustali kolejność w jakiej badana będzie gospodarka poszczególnych związków komunalnych, objętych działalnością komisji, oraz podział pracy pomiędzy poszczególnych członków komisji.

9. Dla wykonania swych zadań może komisja w wyjątkowych wypadkach na koszt odnośnych związków komunalnych powoływać rzeczoznawców.

W myśl powyższego zechcą P. P. Wojewodowie wydać dalsze zarządzenia.

Nr. 18, poz. 232. Okólnik Nr. 141 z dnia 19 listopada 1932 r.

(SF. 11/4/1) o ustalaniu i zatwierdzaniu preliminarzy budżetowych związków komunalnych na r. 1933/34.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

W związku z prowadzonemi obecnie pracami nad ustaleniem preliminarzy budżetowych związków komunalnych na r. 1933/34 w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu udzielam związkom komunalnym i podległym mi władzom nadzorczym nad samorządem następujących wskazówek co do zasad ustalania i zatwierdzania zamierzeń budżetowych związków komunalnych:

1. Zgodnie z postanowieniami art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. w sprawie obniżenia kosztów administracji komunalnej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 777) kredyty na koszty administracji ogólnej związków komunalnych, jak również kredyty na koszty administracji przedsiębiorstw komunalnych winny ulec dalszemu obniżeniu, tak, aby obniżenie to w dziale I. budżetu administracyjnego wyniosło co najmniej: w m. st. Warszawie, w wojewódzkich związkach komunalnych poznańskim i pomorskim, w gminach miejskich liczących do 5.000 mieszkańców i w gminach wiejskich — 25% rzeczywistych wydatków z roku 1930/31, w gminach zaś miejskich, liczących powyżej 5.000 mieszkańców i w powiatowych związkach komunalnych — 30% wymienionych wydatków.

Niezależnie od powyższego obniżenia winny być nadal ściśle stosowane wskazania oszczędnościowe, zawarte w okólnikach i w pismach okólnych: z dnia 17 kwietnia 1930 r. Nr. SF. 480/3 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 112, poz. 12), z dnia 18 listopada 1930 r. Nr. 204/SF. 480/9 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1708, poz. 1), z dnia 1 lipca 1931 r. Nr. 116/SF. 5780/11 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 8, str. 314) i z dnia 5 grudnia 1931 r. Nr. 204/SF. 6872/1 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 20, str. 689). Poza tem przy zatwierdzaniu budżetów związków komunalnych winny być wzięte pod uwagę ewentualne wnioski Komisyj Oszczędnościowych, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. w sprawie obniżenia kosztów administracji komunalnej.

2. Zgodnie z § 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) w brzmieniu ustawy z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345) uchwały o przyznaniu dodatku komunalnego pracownikom komunalnym mogą obejmować tylko jeden okres budżetowy i wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej. Ewentualna uchwała o przyznaniu tego dodatku winna być powzięta jednocześnie z uchwaleniem preliminarza budżetowego i wraz z tym preliminarzem przesłana władzy nadzorczej właściwej do zatwierdzenia budżetu; o ile władzą tą jest wojewódzka władza nadzorcza, to decyzja w sprawie przyznania względnie nie przyznania dodatku komunalnego winna być powzięta przez tę władzę jednocześnie z decyzją w sprawie zatwierdzenia budżetu, natomiast jeżeli władzą właściwą do zatwierdzenia budżetu jest wydział powiatowy, to władza ta winna sporządzić projekt decyzji w sprawie zatwierdzenia względnie niezatwierdzenia dodatku kumunalnego łącznie z decyzją w sprawie zatwierdzenia budżetu i przesłać ją wraz z uchwałą o dodatku komunalnym z egzemplarzem preliminarza budżetowego władzy wojewódzkiej; zkolei władza wojewódzka winna w czasie jak najkrótszym wydać decyzję w sprawie zatwierdzenia dodatku komunalnego i przesłać ją wydziałowi powiatowemu przy zwrocie otrzymanego budżetu i projektu jego zatwierdzenia; decyzję władzy wojewódzkiej w przedmiocie dodatku komunalnego winien wydział powiatowy zakomunikawać związkowi komunalnemu łącznie z decyzją w sprawie zatwierdzenia budżetu.

3. W związku z postanowieniem, zawartem w art. 51 punkt b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 385) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 817), a dotyczącem przekazania na rzecz izb rolniczych 50% kwot uzyskiwanych z 10%-ego udziału samorządu wojewódzkiego we wpływach z dodatku komunalnego do państwowego podatku gruntowego, związki komunalne znajdujące się w granicach okręgów izb rolniczych mogą w takim rozmiarze, o ile wymagać tego będą względy budżetowe, obniżyć wydatki pozaustawowe na cele popierania rolnictwa.

4. Ochronę interesów związków komunalnych w zakresie dochodzenia egzekucji należności, przypadających od tychże związków, normują rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) i rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o dochodzeniu roszczeń pieniężnych, opartych na tytułach prywatno-prawnych, przypadających od związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 609).

Pierwsze z wymienionych rozporządzeń w postanowieniach zawartych w § 48 tego rozporządzenia, reguluje prowadzenie egzekucji w trybie administracyjnym przeciwko związkom komunalnym w postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych, następne zaś rozporządzenie normuje egzekucję przypadających od związków komunalnych należności prywatno-prawnych. Artykuł 8 tego ostatniego rozporządzenia przewiduje w wypadkach niemożności wyegzekwowania od związków komunalnych należności prywatno-prawnych wstawienie przez władzę nadzorczą (z urzędu lub na wniosek wierzyciela) do najbliższego budżetu związku komunalnego co najmniej 10% ogólnej sumy dochodów zwyczajnych (względnie całej należności, o ile jest ona mniejsza od tych 10%). Przepis ten winien znaleźć odpowiednie zastosowanie przy zatwierdzaniu budżetów związków komunalnych na r. 1933/34.

Ponieważ wypadki niemożności wyegzekwowania od związków komunalnych należności prywatno-prawnych są następstwami niepokrytych deficytów budżetowych poprzednich okresów obrachunkowych, zaś kwoty wstawione do budżetów na podstawie § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. są albo spłatą należności, które w ubiegłych okresach obrachunkowych zgodnie z przepisami rachunkowemi winny były być, jako zaległości bierne, objęte wykonaniem budżetu, albo spłatą zadłużeń pozabudżetowych, które podobnie jak i zaległości bierne są odpowiednikami niedoborów budżetowych, zatem kwoty te winny być wprowadzane do budżetu pod postacią „kredytu na umorzenie niedoborów (u) ubiegłych okresów obrachunkowych".

Należności, wymienione w art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27-go października 1932 r., t. j. należności, których egzekucja nie podlega ograniczeniom z tego rozporządzenia, winny być narówni z innemi należnościami proporcjonalnie uwzględnione przy rozdziale kwoty wstawionej do budżetu związku komunalnego na zasadzie art. 8 powołanego rozporządzenia. O ile należności te nie znajdują w sposób powyższy całkowitego pokrycia, to niepokryta ich część winna być przy zatwierdzeniu preliminarza budżetowego wstawiona przez władzę nadzorczą do budżetu związku komunalnego, niezależnie od kwoty 10% sumy rocznych dochodów zwyczajnych. W wypadku jednak gdyby wstawienie w całości należności, których egzekucja nie podlega ograniczeniom, nie było możliwem z powodu konieczności pozostawienia związkowi komunalnemu odpowiednich środków na wykonywania jego ustawowych zadań, — władza nadzorcza winna zwrócić się do wierzycieli z odpowiednio uzasadnionym wnioskiem co do rozłożenia należności na raty.

5. W związku z ograniczeniem zadłużania się związków komunalnych, przewidzianem w art. 33, ust. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ustawy z dnia 17 marca 1932 r. komunikuję, iż do pożyczek krótkoterminowych zaciąganych na czasowe zasilenie funduszów kasowych maksymalna łączna wysokość których, zgodnie z powołanym przepisem, nie powinna przewyższać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, nie należy zaliczać tych pożyczek krótkoterminowych, pochodzących z okresów obrachunkowych poprzedzających okres budżetowy 1932/33, które w r. 1933/34 mają zapewnioną w sposób niewątpliwy bądź to spłatę przez zamieszczenie w budżecie związku komunalnego odpowiedniego kredytu na pokrycie niedoborów z lat ubiegłych, bądź to konwersję na nową dogodną pożyczkę.

6. Ze względu na osłabienie zdolności płatniczej ludności, spowodowane przeżywanym kryzysem gospodarczym, zwracam uwagę na konieczność jak najdalej posuniętej ogledności w obciążaniu ludności podatkiem inwestycyjnym. W związku z tem oznajmiam, że nie będę zatwierdzał uchwał o poborze podatku inwestycyjnego w tych związkach komunalnych, w których pobór danin państwowych i komunalnych wykazuje znaczne zaległości podatkowe. W wypadku powzięcia uchwały o poborze podatku inwestycyjnego, uchwała taka winna być przedłożona władzy nadzorczej do zatwierdzenia łącznie z preliminarzem budżetowym, uchwalonym na ten rok, w którym ma być pobrany podatek inwestycyjny. Bezpośrednia władza nadzorcza po dokładnem rozpatrzeniu uchwały o poborze podatku inwestycyjnego, przesyła w dalszym ciągu uchwałę wraz z budżetem i wyczerpującem sprawozdaniem co do celowości i konieczności poboru podatku wyższej władzy, jednak z takiem obliczeniem czasu, aby Ministerstwo Spraw Wewnętrznych mogło wydać decyzję przed decyzją władzy nadzorczej o zatwierdzeniu preliminarza budżetowego. Nie będę zatwierdzał uchwał o poborze podatku inwestycyjnego, przedstawionych przez związki komunalne po rozpoczęciu roku budżetowego, względnie nie wykazujących uzasadnienia co do nieodzowności potrzeby dokonania ze względu na interes publiczny w danym roku wydatku na inwestycję, którego związek komunalny nie może pokryć pomimo całkowitego wykorzystania wszystkich innych źródeł dochodowych.

7. Dodatek do państwowego podatku od spożycia, zużycia względnie produkcji należy preliminować, opierając się na danych z powszechnego spisu ludności z r. 1931, na 1 mieszkańca miasta — 1 zł. 25 gr., na 1 mieszkańca pow. związku kom. z wyłączeniem ludności miast — 20 gr., na 1 mieszkańca gminy wiejskiej — 10 groszy.

8. Uchwałą Rady miejskiej m. st. Warszawy podatek hotelowy obniżony został w hotelach I kategorji z 15 na 9%, a w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych pozostałych kategoryj — z 10 na 6%. Ze względu na ciężką sytuację przemysłu hotelowego, jak również z uwagi, iż obecna wysokość podatku hotelowego wpływa ujemnie na ruch handlowy i turystyczny w Państwie, zalecam, aby gminy miejskie za przykładem m. st. Warszawy obniżyły obecne stawki podatku hotelowego.

Celem oceny realności przewidywanych wpływów podatkowych, jak również regulacji zobowiązań gmin

wiejskich i niewydzielonych gmin miejskich których budżety podlegają zatwierdzeniu wydziałów powiatowych, oraz w tych sprawach, gdzie zachodzi wzajemny stosunek władz skarbowych i samorządowych — przewodniczący wydziałów powiatowych winni zapraszać naczelników urzędów skarbowych, względnie delegowanych przez nich urzędników, na posiedzenia wydziału powiatowego, na których będą rozpatrywane przedstawione do zatwierdzenia preliminarze budżetowe lub inne sprawy, o których mowa wyżej.

10. Mając na względzie realność budżetów związków komunalnych uprzedzam, iż w r. 1933/34 nie będą wypłacane zapomogi na utrzymanie i wzmocnienie jezdni dróg samorządowych z Państwowego Funduszu Drogowego, wobec czego jakiekolwiek wpływy z tego tytułu w preliminarzach budżetowych związków komunalnych na r. 1933/34 nie powinny być zamieszczane.

Przy sposobności nadmieniam, iż uważam za wskazane, aby władze nadzorcze przy zatwierdzaniu budżetów związków komunalnych zachowywały ze względu na wagę opieki higieniczno-lekarskiej wśród dzieci i młodzieży kredyty preliminowane na ten cel w wysokości ustalonych przez związki komunalne.

Powyższe wskazówki i wyjaśnienia zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości organom współdziałającym przy wykonywaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków komunalnych i dopilnować ich wykonania względnie stosowania się do nich.

OKÓLNIK NR. 69 URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO W KRAKOWIE.

Nr. SA. IV-1a-9. Kraków, dnia 1 grudnia 1932 r.

Odwołania od decyzyj, dotyczących uposażenia pracowników komunalnych.

Do

Panów Przewodniczących Tymczasowych Wydziałów Powiatowych na obszarze Województwa Krakowskiego, Pana Prezydenta m. Krakowa, Panów Burmistrzów m. Nowego Sącza i Zakopanego oraz Panów Komisarzy Rządowych m. Białej i Tarnowa.

Reskryptem z dnia 19/X. 1932 r. Nr. SS. 83/49/1/32 w sprawie określonej w nagłówku Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśniło, co następuje: ponieważ charakter stosunku służbowego pracowników komunalnych na terenie województw południowych w myśl orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego jest prywatno-prawny; wszelkie roszczenia tych pracowników, powstałe na tle stosunku służbowego, a więc i roszczenia, dotyczęce wymiaru uposażeń, należą do orzecznictwa sądów powszechnych.

§ 27 rozporządzenia Prez. Rzp. z dnia 30/XII. 24 r. (Dz. U. Nr. 112 poz. 1073) daje władzom nadzorczym prawo uchylania decyzyj związków komunalnych niezgodnych z postanowieniami tego rozporządzenia w drodze nadzoru, ewentualnie rozstrzygania odwołań związków komunalnych, odwołania jednak pracowników komunalnych podlegają orzecznictwu sądów powszechnych.

O tem Panów zawiadamiam nawiązując do mojego okólnika z dnia 28/IV. 1932 r. Nr. SJ. XI. 2 Nr. ok. 23 w sprawie rewizji (płac) uposażeń i wynagrodzeń pracowników samorządowych.

W związku z powyższem należy w pouczeniach o środkach prawnych przy decyzjach prostujących wymiar uposażenia odróżnić dwie ewentualności:

1) związek komunalny ma własny statut służbowy dla pracowników i statut ten przewiduje odwołanie do Władzy nadzorczej (b. Wydz. Krajowego) wtedy należy pouczyć z powołaniem się na odnośny przepis statutu że odwołanie przysługuje do mnie.

2) Związek Komunalny nie ma własnego statutu służbowego lub statut taki nieprzewiduje odwołania do władzy nadzorczej (b. Wydziału Krajowego) — wtedy w myśl przytoczonego wyżej wyjaśnienia ministerjalnego należy pouczyć, że decyzja związku komunalnego jest ostateczna, co nie wyklucza ewentualnego zaskarżenia tej decyzji przed sądem zwyczajnym.

Na wypadek gdyby sprostowania dokonał Wydział (Magistrat) a statut miejscowy przewidywał odwołanie do Rady — należy to w pouczeniu zaznaczyć, a pouczenie wskazane w ustępie poprzednim zamieścić dopiero w decyzji Rady.

Odwołania wniesione dotychczas na moje ręce na skutek mylnych pouczeń zostaną uchylone z powodu mylnego pouczenia bez merytorycznego rozpatrzenia, o ile oczywiście nie znajdę powodów do uchylenia zaczepionej decyzji z urzędu w trybie nadzoru.

Za wojewodę:
Osiecki
Naczelnik Wydziału.

Monitor Polski.

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1932 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) ustalam na miesiąc styczeń 1933 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu
(—) *Wł. Zawadzki.*

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Prawo polowania.

1) Kwestja, czy dwa obszary polowania, wchodzące pod uwagę celem połączenia w myśl art. 10 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o prawie łowieckiem z 3 grudnia 1927 r. poz. 934 Dz. Ust., tworzą „obszar ciągłej powierzchni“, oceniana być winna ze stanowiska fizycznej możliwości przechodzenia w celach łowieckich z jednego obszaru na drugi bez przekroczenia innych gruntów.

(Wyrok z 31 grudnia 1930 r. L. Rej. 308/29).

Sprawy przemysłowe.

1) Na obszarze b. zaboru austrjackiego w wypadkach, gdy zakład przemysłowy połączony jest z przedsiębiorstwem używania wody, brak pozwolenia władzy wodnej nie uzasadnia cofnięcia z urzędu konsensu policyjno-przemysłowego (§§ 29 ust. 2 i 146 ust. 4 austr. ustawy przemysłowej i art. 200 ustawy wodnej z 19 września 1922 poz. 936 Dz. Ust.).

(Wyrok z 17 grudnia 1926 r. L. Rej. 1734/24).

2) Uzyskanie karty przemysłowej na handel bydłem i nierogacizną w Krakowie, nie może być uzależnione od posiadania własnej stajni spędowej.

(Wyrok z 25 kwietnia 1927 r. L. Rej. 1088/25).

Ustalenie terminu doręczenia.

1) Data doręczenia orzeczenia może być ze względu na postanowienia art. 29 i 49 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 r. poz. 341 Dz. Ust. ustalona również na podstawie zeznań świadków.

(Wyrok N. T. A. z 10 lutego 1932 r. L. Rej. 4639/29).

Sprawy rolne.

Komasacja gruntów.

1) Ustawa o scaleniu gruntów z 31 lipca 1932 poz. 718 Dz. Ust. nie uchyliła postanowień austrj. rozporządzenia cesarskiego z 1 maja 1916 Nr. 147 Dz. P. P. o uregulowaniu stosunków posiadłości gruntowych w okolicy miejsc obwarowanych.

(Wyrok z 4. VI. 1928 r. L. Rej. 110/26).

Z RUCHU WYDAWNICZEGO.

Dr. Maksymiljan Kornreich: „Nowe przepisy o dozorcach domowych".

Staraniem Towarzystwa Właścicieli Realności Wielkiego Krakowa, Plac Szczepański 2, ukazała się książka: „Nowe przepisy o dozorcach domów w Krakowie".

Książka zawiera wiadomości i informacje niezbędne dla każdego właściciela realności, administratora, zarządcy przymusowego i dozorcy domowego. Obejmuje ona dosłowny tekst orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej o warunkach pracy, wynagrodzenia i innych należytościach dozorców domowych na lata 1932/33 (w żadnej książce dotąd nie ogłoszone). Wszystkie przepisy są objaśnione dokładnym i przystępnym komentarzem, z bardzo licznemi wyrokami Sądu Najwyższego w sprawach ze stosunków służbowych, ze szczególnem uwzględnieniem spraw między właścicielami domów a dozorcami. W objaśnieniu znajdzie ponadto czytelnik związkowe zarządzenia i przepisy, jakoteż rozporządzenia Magistratu kiedy i jak właściciel może od Magistratu uzyskać uwolnienie od obowiązku trzymania dozorcy, przepisy o nowych sposobach wypowiadania wedle nowej ustawy o postępowaniu sądowem, wchodzącej w życie dnia 1 stycznia 1933 r.

W osobnym dodatku na końcu książki umieszczone zostały rozporządzenia Magistratu i przepisy o obowiązkach przestrzegania w zimie i w lecie czystości i porządku itp., o latarniach orjentacyjnych, oraz o wywozie śmieci i odpadków domowych.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.